KONG

FREDERIK DEN SYVENDES

SANGKRØNIKE.

EN SAMLING DIGTE TIL OG OM VOR HEDENGANGNE KONGE.

SAMLEDE OG UDGIVNE

AF

H. P. G. BIRKEDAL-BARFOD.

(Hele Nettoindtægten anvendes som Bidrag til **Mindesmærket for Kong Frederik den Syvende**).

KJØBENHAVN.

FORLAGT AF DEN GYLDENDALSKE BOGHANDEL (F. HEGEL).

THIELES BOGTRYKKERI.

1864.

„Saa dansk som han var ingen Konge her i mange Aar.“

Faber.

„Hans danske Sind har lyst i Dage mørke,
Hans frie Villie os vor Frihed gav;
Derfor blev Folkets Kjærlighed hans Styrke,
Og Folkets Taarer Skriften paa hans Grav.“

C. Ploug.

Kong Frederik den Syvendes Minde,

Mindet om

den danske, den folkelige, den frisindede, den elskelige Drot

helliges disse Blade.

Med Stolthed og Glæde over,

hvad Danmark i ham har eiet;

med Smerte og Vemod over,

hvad Danmark i ham har tabt;

men med fuld Tillid og Fortrøstning til,

at Danmark skal bestaae

saalænge Skoven knoppes og Fuglen kviddrer,

frit, selvstændigt og uafhængigt.

„Som Folket stred, saa har han stridt,
Som Folket led, saa har han lidt,
Dets Held var kun hans Tanke.“

(Side 75).

„Evigt leve skal Dit Minde
Hos Dit Folk med trofast Savn:
Mens Du selv har Himlen inde,
Lever evigt her Dit Navn!“

(Side 15).

Chronologisk Register.

(De med * betegnede Digte ere fremkomne uden Mærke. „Særskilt trykt“ siger kun, at de saaledes betegnede Digte ere optrykte efter et saadant Exemplar, men udelukker naturligvis ikke Muligheden af, at flere af de andre Digte ogsaa kunne være særskilt trykte.)

I.

Digte til Hans Majestæt Kong Frederik den Syvende i hans Regjeringstid 1848—1863.

II.

Digte til Hans Majestæt Kong Frederik den Syvende ved hans Død, den 15de November 1863.

Tillæg.

Norske og svenske Digte.

Alphabetisk Register.

Tillæg.

Norske og svenske Digte.

Rettelser.

Side 8, Linie 4 f. n. Krønniken, læs: *Krøniken.*
— 18, — 18, Kjæmpehøj, læs: *Kæmpehøj.*
— 38, — 10, den 18de November, læs: *den 18de September.*

(Med Hensyn til mulige Uoverensstemmelser i Retskrivningen see Efterskriften.)

I.

DIGTE

til

Hans Majestæt Kong Frederik den Syvende

i hans Regjeringstid

fra d. 20de Januar 1848 til d. 15de November 1863.

Sit Navn han paa et Blad Papir indskrev,
Hvor det staaer sikkrere end i en Klippe;
Thi dette Blad er Danmarks Frihedsbrev,
Og det vil Folkets Hjerte aldrig slippe.

1. Ved Kristian den Ottendes Kiste.

(Danmarks Hjertesorg og Angst; dets Tillid og Tro.)

1.

I Fugle smaa paa Kviste,
O, hvis min Sorg I vidste!

I Fugle smaa i Vangen,
I nynne Sommersangen,

Mens Vintersolen skinner
Og Sneens Taare rinder.

I slaa med Eders Vinger,
Mens Dødens Klokke ringer.

O, troer I da, der kommer
En lys og varm Skjærsommer?

I Fugle smaa paa Kviste,
O, see den sorte Kiste!

Den Drot er lagt i Kiste,
Hvem Sangens Fugle priste.

Han gik til Himlens Sale,
Med Kongerne at tale,

De mægtige, de stærke,
Med Løvens Skjoldemærke;

De vise og de gode,
Kong Fredrik og Kong Frode.

Og *Dannebod* vil sige:
Holdt Hegnet Du vedlige?

Han svarer: i mit Hjerte
Staae dybe Spor af Smerte.

Ak! Tiderne var onde,
Jeg bøded, hvor jeg kunde.

Kong *Valdemar!* Du kjender
Den Svig af nære Frænder.

Niels Ebbesøn! Du mindes,
Hvor haarde Halse findes.

Kong Fredrik og *Kong Frode!*
Tung Arv I efterlode.

I Kronen var en Revne,
Jeg lodded efter Evne.

2.

I Fugle smaa paa Kviste,
O, hvis min Angst I vidste!

Jeg staaer ved Kongens Baare,
Hvi er saa tung min Taare?

Hvorfor? — Maa ikke alle
De Kvindefødte falde?

Vil ej Guds Engleskare
Hans Dronning huldt bevare?

Mon Troens Jakobsstige
Ej naaer til Himmerige? —

Mon ej, før Kongens Styrke
Sank ned i Gravens Mørke,

Et Ord i Sønnens Øre
Han hvisked, værdt at høre?

Et Ord, liig det, som falder
Fra Odins Mund til Balder.

Et Ord, som ingen Jætte
Med al sin List kan gjætte.

Og end, mens Klokken ringer,
Paa Sønnens Læbe klinger

Det Ord, fuldt værd at høre,
Som lagdes i hans Øre.

Det Ord, et Faderhjerte
Udaanded, fuldt af Smerte.

— Kan ej den Kongetale
Min Hjerteangest svale?

Han taler fromt og sønlig,
Dog maa jeg sukke lønlig.

Han mener mig det ærlig,
Han giver mildt og kjærlig.

Af Fryd jeg burde sjunge;
Men Sorg boer paa min Tunge.

Og næppe selv jeg kjender
Den Angst, som mig omspænder.

Mig minder denne Kiste
Om Børn, som jeg forliste.

O *Angul!* Du vanslægter!
Din Moder Du fornægter.

Mens jeg paa Kisten stirrer,
Et Syn min Sjæl forvirrer.

Mig tykkes, al min Vælde
Jeg seer mod Graven hælde.

Jeg seer den danske Slette
Sig brede som en Jætte.

Ja Kroppen uforfærdet
Groer over *Tyragjærdet.*

Men Folkets Aand skal stige
Til Glemsels Skyggerige.

Og Modersmaal skal glemmes,
Og fremmed Sæd skal nemmes.

Da sjunger over Vove
En Fugl fra Nordens Skove:

Jeg Frænder vilde søge
Alt under grønne Bøge.

Hvor Roser stod i Haven,
Groer Græs paa Folkegraven.

Hvor Hjertet sang og spilled,
Staaer Dødens Tegn opstillet.

Min Frændes Grav jeg søgte,
Men sælsomt der det spøgte.

Et Blændværk der jeg finder,
Et Folk foruden Minder;

En Skygge af et Rige,
En Løgn foruden Lige;

En Moder uden Mæle,
Med Børn foruden Sjæle.

3.

O, I som Kongen raade,
O, løs den mørke Gaade!

O lad mig klarlig finde,
Jeg ængstedes iblinde!

Højbaarne Mænd! al Hæder
Og Magt jeg skænked Eder.

Mit Maal jeg Eder lærte;
Ja ved mit Moderhjerte

Jeg ømt har Eder baaret;
O, læg nu Hjertesaaret!

Tag Moderen ved Haanden,
Bedrøv ej Folkeaanden!

Sluk Gnisten ej, som brænder
Og Folkets Arne tænder! —

Kong Frederik den Danske!
Paa Dig jeg stoler ganske.

Jeg veed, Du har et Hjerte
For al Din Moders Smerte.

Hvis Tider vorde onde,
Kald, Konge, paa Din Bonde.

Han er kun graa og ringe,
Dog er han haard at tvinge.

Naar Kongen gaaer med Bonden,
Da blomstrer Bøgelunden;

Og Fuglesangen klinger,
Og Rosens Knop udspringer.

Hvis lykkelig de fægte,
Da vorder Sejren ægte;

Og hvis de sammen segne,
Ej Ærens Roser blegne.

Da er min Time kommen;
Men Saga fælder Dommen!

4.

De Fugle smaa paa Kviste,
Jeg troer, min Sorg de vidste:

Ej Spurven, sang de, falder,
Hvis Herren ikke kalder.

Af Fugle smaa paa Kviste
Han ikke een vil miste!

Vil han da Hjertet lukke
For Folkeaandens Sukke?

Jeg troer paa Jesu Naade;
Den Herre med vil raade!

Han døbte mig til Livet,
Han har sit Navn mig givet.

Højt over Folkeaanden
Han holder Kongehaanden.

Den kongelige Tale,
Som kan min Angest svale,

I Livets Bog staaer skrevet:
»Min Gud liig Mand er blevet!»

O, Guddomsord! Din Kirke
Er Folkets *Dannevirke!*

Det Folk, som Du vil hegne,
Kan ej i Døden segne.

Dybt i dets Sjæl Du tænder
Et Lys, som evig brænder.

Og Stjernen fra det Høje
Sig spejler i dets Øje.

Og Ord det har paa Tunge,
Som Engle selv gad sjunge.

Ej Øjets Lys skal slukkes,
Og ej dets Mund skal lukkes! —

---

2. Til Kongen.

(En Stemme fra Jylland.)

Kong Fredrik! Dig Dit Folk sin Hilsen bringer,
Det skuer op til Dig med Haab og Frygt.
Hvad skeer ved næste Slag af Tidens Vinger?
Paa hvilken Grund er Danmarks Fremtid bygt?
Kan Du os lede gjennem Storme svære? —
— Til Himlen gik Din Faders lyse Aand,
Og centnertung nu hviler i Din Haand
En gammel Slægts, et gammelt Riges Ære.

Sig Seklets Hjul har drejet fire Gange,
Alt siden vi Din Stamme Kronen bød;
For den vort Blod har farvet vore Vange
Og Østersøens dybe Bølge rød;
For den vi har mod vore Brødre fægtet —
— Ja Danmark elsked som en Moder god
Den Søn, der næppe hendes Røst forstod;
Hun næsten har sig selv for ham fornægtet.

Af Huset Oldenborg er Du den Sidste; —
Rust Dig til Kampen Konge! og vær stærk;
Thi ingen Søn vil stande ved Din Kiste
Og love Frugt af Dit begyndte Værk!
I Krønniken er kun et Blad tilbage,
Og tegner Du paa det en stor Bedrift,
Da vil Din Stammes Navn med gylden Skrift
End straale i de fjærne Fremtidsdage.

See! Nordens Aand er vaagnet af sin Slummer,
Er vaagnet med fornyet Kraft og Mod;
To store Ønsker Danmarks Hjerte rummer,
Og kun for dem det offre vil sit Blod;
For Frihed og for Danskhed vil det stride,
— Før Heltens Farer end den Fejges Ro! —
O, Konge! staa Du trofast ved vor Side!
Vær huld det Folk, som var Din Slægt saa tro!

Slut Dig da til de Visere, de Bedre,
Til dem, som Folket gav sit Adelsbrev,
Der skylde kun sig selv, og ikke Fædre,
Den Hæderskrands, som deres Smykke blev! —
Er Fortids Glands et Skjold mod Nutids Dadel,
Kan man paa Fædres Laurbær sove trygt,
Da, Konge! kan Du hvile uden Frygt;
Thi hele Folket er af gammel Adel.

Men nærmer sig en gram, en mægtig Fjende,
Og oversvømmes Landet af hans Hær,
Vi kunne ej af Højen mod ham sende
De døde Fædre med de rustne Sværd.
Det baader ej, at vi om Valhal sjunge,
Naar selv vi ligne Skyggerne hos Hel,
Naar Fædrelandet bli'er en Slaves Træl
Og Modersmaalet banlyst fra vor Tunge.

Da vil det hedde: Danmark er ej mere,
Fordi det tyske Herskere sig gav,
Sov ind, og lod sig trygt af dem regjere,
Og vaagned først paa Randen af sin Grav;
Da vil det hedde: Oldenborgerstammen,
Endskjønt dens Moder Datter var af Skjold,
Lod Tysk fortrænge Dansk ved List og Vold,
Og Folk og Kongehus vil dele Skammen.

Men nej! den Skjændselsdag vil ej oprinde! —
Kong Fredrik! — dette Navn har Folket kjær,
Til det der knytter sig et herligt Minde —
Kong Fredrik! Danmarks bedste Konge vær!
De Gamles Fejl skal Sønnerne forsone;
Gud skjænke Visdom Dig og mange Aar! —
Sæt to Juveler i Din gyldne Krone,
Og evigt da Dit Navn i Marmor staaer!

---

3. Sang til Kong Frederik den Syvende

i Anledning af

den 28de Januar 1848. [1])

Mel.: Vift stolt paa Codans Bølge.

Stig højt mod Himlens Bue,
Vort fulde Hjertes Røst!
Vær Blik! en Højtidslue!
Dens Alter er vort Bryst.
En Klang fra Kongeborgen
Med underfuld Magi
Hentoner gjennem Sorgen,
Og smelter Fryd deri.

Men Røsten paa vor Tunge
Skal nævnes Ottesang,
Og Gangen til vor Konge
En hellig Kirkegang!
Fra Himlens Kuppel falder
Et Lys som Friheds Tolk,
Og Menigheden kalder
Sig gamle Danmarks Folk!

Ja, *Frihed* — Friheds Fylde
Er Evangeliets Ord:
Det er den Text vi hylde,
Som tydes skal i Nord!
Den har hans Læbe tolket —
Fæst det med Stjerners Skrift!
Et Friheds-Ord til Folket
Er Kongens Storbedrift!

Til Thronen var han stegen;
Da var ej Drotten seen:
Sit Folk af Konge-Egen
Han plante bød en Gren.
Den Vækst vil Gud betrygge:
Engang, som Lejres Drot,
Han i dens Læ skal bygge
Hos Folket lunt og godt.

Thi lyder Ottesangen
I klare Højtidsstund, —
Og Storm skal føre Klangen
Vidt over Belt og Sund!
Skjoldungen Pris og Ære!
Han løftes skal paa Skjold!
Hans Navn skal Saga bære
Til fjærne Tiders Old!

---

4. En Folkestemme til Kongen!

Ej toner Havfrusang fra frosne Vove,
Med Rimfrost dækket er de dunkle Skove,
Sit Lagen breder Sneen over Jord,
Men under Skorpen slumrer Markens Flor.

Saa slumred Livet og i vore Dale,
Men nu det vaagner af sin dybe Dvale;
Thi Sandhedssolen med sin Straaleglands
Har livnet selv den Sløves træge Sands.

Ja, Frihed vaagnet er i Folkets Tanke;
Hvad før knap aanded bag ved Tvivlens Skranke,
Nu træder frem i Handling og i Ord;
Thi Frihedstanken gammel er i Nord.

Dens Røst, Kong Fredrik! naaede til Dit Øre,
Med Folkesind Du Folkets Røst vil høre,
Selv om med Malmets Klang den lyder djærv:
Giv os det Hele, ej en ringe Skjærv!

Det Billed, som vi bar i Hjertets Gjemme,
Det Billed, som fik Liv ved Tidens Stemme,
Den Pagt, vi sværge Troskab til vor Grav:
Det var ej den, o Konge! som Du gav.

Skal sandt det være, at paa Folketinge,
Hvor Tanken laaner Ordets stærke Vinge,
Der Guldets Magt med sine snævre Baand
Skal kue ned hver tænksom, dygtig Aand?

Skal Fødsel, Jord og Stene da fortrænge
Den Snillets stærke Magt, der varer længe,
Naar det, som Herskermagt paa Jorden gav,
Forlængst er skyllet bort af Tidens Hav?

Kong Fredrik, lyt til Folkets Klagestemme,
Lad hver skee Ret, som Landets Vel vil fremme;
Kong Fredrik, lyt til Millioners Raab,
Vær Folkets Skjold, som Du er Folkets Haab.

---

5. Fædrelandet og Kongen!

Hvorhen skal mit Blik sig vende,
Hvor er Kongen, hvor er Kronen?
Ak, der er jo Konger tvende,
En paa Baaren, en paa Thronen!

Liv i Øjet, Lys paa Panden
Har den ene, — favren Kind;
Bleg og kold, — ak, er den anden,
Og for denne Verden blind!

Hvor er Kongen! — Skal den kolde
Haand jeg til mit Hjerte trykke,
Eller og den varme holde
Fast i min, — mit Haab, min Lykke?

Lad mig tale ved din Kiste,
Konge, skjønt Du ej kan høre; —
Magtens Spir Du maatte miste,
Men ej Magten til at røre!

Derefter taler Digteren til Kong Kristian VIII, men vender sig da atter til Kong Frederik VII:

Saa Farvel! — Jeg Haanden lægger
Paa den døde Konges Bryst,
Medens jeg min Højre rækker
Ham, den levende, min Trøst.

Ham, som ved sin Krones Guld
Sig med Land og Folk forlover,
Som skal vaage tro og huld,
Mens den gamle Konge sover.

Lad Dit Bryst mod mit da svulme,
See mig ret i Øjet ind;
Bring min Smerte til at dulme,
Aftør Taaren paa min Kind!

Tag imod en øm Veninde,
Lad os dybt og inderlig
Livet i hinanden finde,
Du i mig, og jeg i Dig!

Fryd og Sorg vi ville dele,
Dele kjærlig ondt og godt;
Er Du trofast, skal mit hele
Hjerte være Dit, min Drot!

Hold mig fast i mandig Hu,
Lad i Dig mig Alting vinde;
Al min Tanke er jo Du,
Jeg Dig slipper ingensinde.

Mangt et Haab lod frodig grønnes,
Han, hvis Flamme nu er slukt:
Lad hans Møje da belønnes,
Og lad Haabet bære Frugt!

Frugter, hvori Drot og Land
Kunne mættes med hinanden:
Vær Du stedse Folkets Mand,
Med en Egekrands om Panden!

Naar da engang kold og stiv,
Bleg Du ligger i Din Kiste,
Jeg Dig spaaer et evigt Liv,
Skjønt Dit Øje maatte briste!

Evigt leve skal Dit Minde
Hos Dit Folk med trofast Savn:
Mens Du selv har Himlen inde,
Lever evigt her Dit Navn!

---

6. Til Kongen.

Guds Fred! Kong Fredrik, Dig har Folket kjær,
Thi folkelig Du var i Sind og Tale.
Du kjender Folket, veed, hvad det er værd,
Thi Du har levet blandt det; fjærnt og nær
Du dvælet har i Danmarks skjønne Dale.
Og rørt Du stedse lytted til dets Røst,
Thi den fandt Gjenklang i Dit eget Bryst.

Og trygt mod Dig har Folket Blikket vendt,
Naar ej dets Suk om Frihed bleve hørte,
Naar Modersmaalets Ret blev underkjendt
Og danske Børn i tyske Skoler sendt
Og Tyskens Overmod hvert Sind oprørte, —
Thi længst Du kjendte Folkets Sorg og Savn
Og knytted Folkets Haab fast til Dit Navn.

See nu er Tidens Fylde kommen, Drot,
Hør Folkets Smerte, alvorsfuld som Tiden,
— Vel lød slig Kraftens Røst kun sjelden godt
I smigret Øre i en Konges Slot,
Og tit den blev forsmaaet, — og hævnet siden;
Men Du forstaaer og kjender grant dens Værd,
Stol trygt paa den, som Helten paa sit Sværd.

Ja stol paa Folket! Folket vil kun Ret,
Og Folkets Villies Kraft er dyb og mægtig;
O Konge! ræk Din Haand med Tillid det,
Ved fælles Kræfter løftes Byrden let,
Og Folkets Kraft i Kongens Haand er vægtig;
Men *ikkun da* Du læger farligt Onde,
Og gamle Danmark vil ej gaa tilgrunde!

---

7. Danmarks ridderlige Konge. [2])

(Marts 1848.)

Hil Danmarks kaarne Ridder! Du vil bære
Med Troskab hendes Farver: hvid og rød.
Uplettet vil Du vogte hendes Ære,
Slaa Vold og Træskhed med en blodig Død!
O! Lad med Tak og Bøn den danske Kvinde
Dit Sværd i Dannebrogens Farver binde.

Med Troens Tegn og Kjærlighedens Mærke,
— Med sneehvidt Kors i blodrødt Kongeflag, —
Den gjør Dit Folk til Helteskarer stærke
I Gud, for Dig og en retfærdig Sag!
Forgjæves Hug skal Oprørsstaalet prøve
Mod Danmarks Hjertekrands om Slesvigs Løve.

---

8. Ved Universitetets Sørgefest for Højsalig Kong Kristian VIII.

II. [3])

Ingen var paa Danmarks Herskersæde
Musers Yndling, som vor tabte Drot.
Lad da Sorgen denne Hal betræde,
Naar den Hytte gjæstet har og Slot!
Ogsaa her den seer sit Sted beredet;
Videnskaben sørger for sin Ven,
Som, alt tidligt fostret op ved den,
Kongeligt har om dens Gjerning fredet.

Unge Konge paa den gamle Throne!
Ogsaa Du vil give Ly og Læ,
Ogsaa Du vil i Din Kongekrone
Flette Grene fra Minervas Træ.
Lidet er kun Landet, svagt kun spore
Fjærne Riger dets Bedrifters Glands,
Men til Konstens, Videnskabens Krands
Har det værdigt bejlet med de store.

Vel er Kronen rig paa Ædelstene,
Som fra Slægt til Slægt i Arv kan gaae,
Alle dog fordunkles af den ene,
Som ej arves, men som vindes maa:
Viisdomskjærlighed, et Kongesmykke,
Højt vurderet af en ædel Sands.
Den skal give *Fredriks* Krone Glands,
Folket Trøst og Danmarks Muser Lykke.

* * *

O Konge! Din Fader i Døden gik,
Og Haabet, som stod ved hans Baare,
Nu løfter mod Dig sit sænkede Blik,
Med Smil igjennem sin Taare.
Os give Himlen, at Du, som staaer
Endnu paa Grændsen af Livets Vaar,
Først sildigt Dit Folk forlader!
For Dig den tælle det Maal af Aar,
Som ej den undte Din Fader.

---

9. Til Kong Frederik den Syvende.

Du Drot, som nu throner i høje Sale,
Man siger, Du ynder den djærve Tale,
Man siger, at tit med folkeligt Sind
Du traadte til Borger og Bonde ind;
I Kjæmpehøj efter Sværd Du graved,
Og vidt har Du faret omkring paa Havet;
Og Havet er stort — jeg tænker som saa,
Den bliver ej smaalig, som færdes derpaa.
Det var ikke Smiger, Dig Stormen hvisked,
Naar om Dit Hoved den Havskum pisked;
Du hørte den bruse med vild Foragt,
En Sang om Menneskehøjhed og Magt;
Den Sang er trængt vel saa dybt i Dit Øre,
At Smiger maa være Dig tom at høre;
Og derfor mener jeg, ædle Drot,
En mandig Røst maa lyde Dig godt;
Og Herre Konge, i Skjaldens Ord
Kan ligge meer, end maaskee Du troer —

Mig tykkes det, som om jeg kan fornemme,
Min Røst har Klang efter Folkets Stemme,
Og taler til Dig jeg med Folkets Røst,
Det trænger vel ind i Dit Kongebryst.

Til Lykke paa Dan Mykilatis Throne!
Til Lykke med Dine Fædres Krone!
Let er den ikke, o Konge, viid,
Du arved den i en urolig Tid;
O kast et Blik paa Europas Lande,
Da skal Du vel Tidens Alvor sande,
Og høre skal Du de stærke Ord,
Som mumles over den vide Jord,
Ja, høre en Brusen i Verdensegen,
Saa dyb, at Barnet maa lytte i Legen;
En Brusen, som kommer fra Tidens Skjød,
Meer stærk, end de Hungriges Raab om Brød.

O Konge, veed Du hvad Sligt bebuder? —
Du staaer jo højt mellem Jordens Guder;
Man kysser Din Haand og Din Kjortelsøm,
Og dysser Dig let i en Gudedrøm.
Men mærk, som Dagene gaae og komme,
De jordiske Guders Drøm er omme;
De mægtige Babler synke i Grus
Fortæred' af Tidens gnavende Mus;
Ei Herskerglorien Folkene blænder —
Hvo stærk vil herske, maa bæres paa Hænder.
Den Mand, der Dig hylder som Gud, o Drot,
Han mener det ej med Mennesket godt.

Har man Dig hvisket, at Livet fremmes,
Naar Frihedsørnen i Buret tæmmes?

Hvad eller har man maaskee Dig sagt,
Der ligger paa Tidens Tegn ej Magt,
At Alt er et Kredsløb af gamle Kræfter? —
O tro det ikke, hør ej derefter!
Slaae op, o Konge, i Fortids Bog,
Den taler til Dig med Sandheds Sprog,
Den siger: I Sekler var Folkene Trælle,
I Sekler de skjalv for de Stærkeres Vælde;
Det var, som Gudherrens Forbandelsesvægt
Betynged den higende Menneskeslægt,
Det var, som den skulde til evig Tide
Forgjæves stride, forgjæves lide.
Udstødt til Verden fra Paradis
Den saae en Himmel med truende Ris,
Den vidste ej selv, hvad den higed efter,
Den kjendte kun lidt sine gode Kræfter.
Naar Tiden vejred en Moloch hen,
Da løfted sig blodig en ny igjen.

Men Herren skuer paa Jorden ned
Fra Evighed og til Evighed,
I mørke Tider hans Øje vaaged,
Han hørte den stønnende Slægt i Aaget;
Den skulde ej af hans Aand forladt
Hensynke igjen i den gamle Nat;
Han leded den frem ved lønlige Traade,
Han lod den ane Forklarelsens Gaade,
Ja, ane den Dag, den famled imod,
Skjønt Veien gik i et Hav af Blod.
Det Lys, som tændtes af Martyrsjæle,
Det kunde ej skumle Tyranner kvæle;
Fra Bøddelblokke sig Aanden svang
Og sang sin evige Seierssang;

I Støv sig krymped de traadte Orme,
Men Lyset sejred i Seklernes Storme —
Det hjalp ej med Sværd og med Pandsersærk
At ville standse Oplysningens Værk;
Det Sandhedsfrø, som tyktes saa lille,
Det voksede op, som Herren vilde,
Og alt, som det folded sin Krone ud,
Bortkappede Tiden de vilde Skud.

Og det blev Morgen, og det blev Aften,
Men gjennem Aarhundreder voksed Kraften;
I gamle Lænker, i gamle Baand
Sig rørte den ulmende Frihedsaand;
Og Flammen steg, og Vulkanen revned —
Med Jorden blev Bastillen jævnet,
Og underlig mægtigt for første Gang
En Frihedshymne om Jorden klang;
Den klang, som en Salme til Folkenes Vrimmel:
For Alle har Herren hvælvet sin Himmel!
Den klang til slumrende Folkefærd,
Og Mennesket følte sit Menneskeværd.

Men mangen Kind skal af Længsel blegne,
Og mangen Mand skal i Kampen segne;
Saa brat udkæmpes ej Lysets Sag,
At Maalet naaes paa en eneste Dag —
Ja, mangen Løndom skal end aabenbares,
Og mangt et Spørgsmaal af Tiden besvares,
Og vækkes for Lyset en bedre Sands,
Før Verden skal see det i al sin Glands.
Det hjælper ej, blindt man paa Tiden trænger —
Hertil skal den komme og ikke længer;
Og ikke længer, *før Herren vil*,
Den stiger kun, som den har Kræfter til.

Men opad gaaer det dog Skridt for Skridt.
Hold ej tilbage! gaae ej for vidt!
O Konge, det er den gyldne Lære
For Dem, som Jorderigs Kroner bære!
Ja, Konge, det gjælder at skjelne grant
Imellem Sandhed og Sværmertant.
Som Øret bedømmer Sølv paa Klangen,
Saa skal Du bedømme Frihedstrangen.
Den rører sig stærkt i de Danskes Bryst,
Den taler til Dig med ærlig Røst,
Den føler, at Tidens Fylde er kommen,
At Du, o Konge, skal fælde Dommen.
Og har Du lyttet til Hjerternes Slag,
Da slut Dig til Lysets og Livets Sag.
Kun svag er den, som træder i Skranken
Mod Verdensaanden, mod Verdenstanken;
Det Tidens Hjul, som hvirvler omkring,
Det griber i Kronens takkede Ring;
Og passer ej Hjulet og Kronen godt,
Det gnistrer som Staalet paa Stenen, Drot!
Fornem de Drøn, som til Norden trænge,
De komme fra Folk, som Lænkerne sprænge —
Om Stormen skal over Europa gaae,
Hvad der skal falde, hvad der skal staae —
Det vide vi ej, vi kan ikke trække
Tilside det dunkle Fremtidsdække;
Men kommer Orkanen med vældigt Kast,
Da vee, hvad der ej har en Grundvold fast!

Hav Tak, o Drot, for Dit Ord til Folket,
Hav Tak, ifald vi det ret har tolket!
Hav Tak, ifald Du med Kongehaand
Vil mildelig løse de gamle Baand,

Ja mildelig midt i Tidens Røre
Dit Folk mod Oplysningens Straaler føre,
Og agte den Fattiges Røst saa god,
Som hans, der svælger i Overflod,
Ja, give hver, som har Hoved og Nemme,
Paa Folketinget den fri Mands Stemme! —
Hav Tak, ifald Du til Rigets Held
Vil klart bestemme dets Grændseskjæl,
Og ende den Danskes og Tyskes Trætte,
Saa Ingen den Anden skal forurette.
Det Præg, som er givet et Folk af Gud,
Det skal ikke Mennesket slette ud;
Det Liv, som sig rører i Folkenaturen,
Det kan vel enes med Verdensculturen —
Hvad blev vel Prismaets Harmonie,
Hvis stærkest Farve ei smelted deri?
See, Kloderne hen over Himlen vandre,
De støde fra Banen ei fjendsk' hverandre;
Saa tykkes mig, Jordens Folk uden Kiv
Skulle kappes at fremme det evige Liv,
Ja, fremme det fra mangfoldige Sider,
Saa blev det jo fremmet fra Arilds Tider,
Og derfor, Drot, bør Du ende det Had,
Som skiller den Danske og Tyske ad,
Saa Tysken kan række den Danske Haanden
Og virke med ham for Lyset og Aanden.
Vær viis, o Konge, giv Livet Sit,
Da skal der ei kives om Mit og Dit!

Ja, Herre Konge, har Sligt Du isinde,
Da skal Du det stridigste Hjerte vinde!
Skal Daaden i Løftets Fodspor gaae,
Det trodsigste Hoved skal skjønne derpaa!

Saa høit skal Du prises for Kongegaven,
At Ottende Kristian skal frydes i Graven!
Det Værk, som af ham blev beredt i Løn
Er overantvortet til Dig, hans Søn.
Ham venter det lysende Eftermæle,
Men Dig, Dig venter de levende Sjæle;
Omkring Dig hviler et Folkehav —
Det venter, det kaster ei Isen af;
Men stærke Længsler og stærke Tanker,
Som lønlige Bølger paa Isen banker,
De vente fra Oven et Foraarsbud,
Et Tegn til det jublende Gjennembrud,
De vente som Bølger i Sund og Belter,
Den Stund, da Isen i Solglands smelter.

Lad Stunden komme, o ædle Drot,
Saavist, som Du mener Dit Folk det godt!
Lad ei Dit Ord, som en enkelt Svale,
Henflyve med Haab over Danmarks Dale. —
Snart stiger den femte Aarhundredssol
Over Kristian af Oldenborgs Kongestol,
O Drot, lad den bringe en Foraarsmorgen,
Saa Folkehavet kan bruse om Borgen,
Saa Livet, vækket af Seklets Kulde,
Kan høit sig i jublende Dønninger rulle.
Da skalst Du løftes, o Drot, i Favn,
Da skal Dit Folk velsigne Dit Navn!
Og synker Du som den sidste af Stammen,
Da skalst Du høre et Fredens Amen!
Vi vente — O lad os det Storværk see!
Ja, Herre Konge, det skee! det skee!

10. Farvel til Kongen ved Allerhøjstsammes Afrejse til Hæren.

Du unge Drot, som end saa kort
Har Gyldenkronen baaret,
Du, hvem det skjønne Danmark nys
Har til sin Ridder kaaret. —

Det vidste vel, Du var en Mand
Til Kronens Vægt at bære,
Og bringe blank som Skjoldets Staal
Af Kampen Danmarks Ære. —

Den er det, som Dig kalder nu
Hvor Stridens Fakkel lyser,
Dit Kongeblik bebuder Daad,
Din Hingst af Kamplyst fnyser.

Stol paa Dit Folk, hvis Fædres Ry
End ingen Skam forgiftede,
Saalidt som gamle Dannebrog
Endnu har Farve skiftet.

Du selv har sagt jo, Drot, Din Hu
Ikkun til Frihed stander: —
Saa følge Sejren Skridt for Skridt
Dit kongelige Banner!

11. Til Kongen

den 2den April 1848.

Vor Konge! mellem Danmarks Sønner
Du sidder end paa faste Slot;
Til Himlen stige vore Bønner
For Dig, Du ædle Folkedrot!
Snart Du Din kjære Stad forlader
Og stiller Dig for Troskabs Hær.
Retfærdighedens hvasse Sværd
For Landet drager Landets Fader!

Dig hilser Kriger, hilser Sanger,
Dig styrker gamle Nordens Aand.
Naar Oprør seer Dig paa Din Ganger,
Da falder Sværdet af dets Haand.
Hvo vel mod Kongen sig formaster?
Og kom blot Dansken En mod Ti —
Et vildt, et stærblindt Raseri
Din Ret, Dit Kongeblik kuldkaster.

Men rase de, sig selv tilskamme,
Dit Blik har Ild i Hæren vakt;
Og brænde skal den danske Flamme
En holstensk, taabelig Foragt.
For Dig skal Dine Kæmper stride
Som Rolfs, — men bedre Skjæbne faae;
Thi Lejrekæmperne skal slaae,
Og Frækhed skal i Græsset bide.

Gud signe Kongen! Danmarks Kvinder —
Enhver, som føler stort og skjønt —
Nu skynder Eder! Krandsen binder
Til *Frederik* af Haabets Grønt!
Ej Raseri kan Manddom skrække,
Snart lønner Sejren Landets Ven.
Da, *Fredrik!* Danmark skal igjen
En Krands af Egeløv Dig række!

Idag — for halve Sekul siden —
Blev Danmark vakt af Stridens Ild;
Dit Minde svækker aldrig Tiden,
Du anden Vaardag i April!
Thi gamle Kjæmpehøje sjunke —
Men atter tænder denne Dag
Til Sværdslag, til Kartovers Brag,
Vor Kraft, som en elektrisk Funke!

---

12. Kongen fører os! [4])

Mel.. Kong Kristian stod ved højen Mast.

Kong Fredrik drager nu i Strid,
Vi følge ham.
Nu gjælder ingen boglig Vid,
Kun mandigt Mod og ærlig Id;
Kong Fredrik kom i rette Tid,
Vi følge ham.
Til Sejer han os føre vil,
Om end saa Sejren fører til
Vor Grav.

Med Slangen ved vort eget Bryst
Vi slumret har;
Nu føle vi den største Lyst
At jage ham fra danske Kyst,
Og vise ham i aaben Dyst:
»Nu vaagned vi«.
Lidt Hovmod taaler Dansken vel,
Men Troløshed — nej paa min Sjæl!
Den hævne vi.

Og Prygl han ærlig har fortjent,
Den tyske Mand;
Vi kan ej være godt bekjendt,
Saa smaat at tugte ham paa Prent;
Det Ris os Fredriksværk har sendt,
Det føle han!
Det danske Sprog forstaaer han ej?
For danske Prygl han gaaer sin Vej,
Pas paa!

Se, Bonden kaster hen sin Plov,
«Jeg maa afsted«;
Forstmanden iler fra sin Skov,
Stridshesten skraber med sin Hov,
Hver Smaadreng trygler om Forlov
At være med.
Hans Moder klapper Kinden fro:
»Din Fader kjæmpe vil for to,
Giv Tid!«

Og fremad nu Kong Fredrik gaaer,
Vi følge ham.
Højt danske Kvinders Hjerte slaar,
Om Taaren end i Øjet staaer,
Begejstret Lykken hun ham spaaer
Af fulde Sjæl.
»Drag I kun bort, Gud være med!
Selv værne vi vort Arnested!
Farvel!«

---

13. Sang i Oprørstiden.

(Foraaret 1848.)

Mel.: En Grube staaer i Bjergets Indre.

Kong Fredrik stod i Vaabendragten
I Staalhjelm ved sin Faders Grav;
Med Folkets Sind og Kongemagten
Han arved Sværd og Dommerstav.
Til store Dom nu Tiden kalder:
Alt Dommen faldt — nu Sværdet falder!
Men Gud i Haand ham Sværdet gav. :|:

I Oprørsøglens Øjne luer
Et Blik med vilde Vanvidsdrøm:
Et selvskabt Rige Øglen skuer;
Det Riges Grund er blodrød Strøm;
Dets Ret er Svig, dets Lov er Rænker,
Paa Hæderskrone Løgnen tænker;
Men Skjændsel følger Løgnens Drøm! :|:

Kong Fredrik vinker — trofast følger
Ham Danmarks Folk i Ærens Kamp.
Bag Rendsborgs Volde Øglen dølger
Sit Flammesvælg i giftig Damp.
Afsted! — Lad Flammestrømmen bruse!
Med Gud vi Øglens Hoved knuse!
Og Sejr skal krone Ærens Kamp! :|:

---

14. Det danske Folk og dets Konge.

Der kives og tvistes saa vide paa Jord,
Det er jo den gamle Vise;
Og Mistro sidder ved Fyrstens Bord
Og lytter til Folkets de mindste Ord,
Og troer knap dem, som ham prise. —
Men *Fredrik* elskes af Danmark!

Trindt Tvedragt udspreder sin fule Sæd
I Tidens de blodige Furer;
Og Fyrsten skjælver paa Thronen ræd,
Mens Frygten træder i Tillids Sted
Og Avind skadefro lurer. —
Men *Fredrik* elskes af Danmark!

Og blussende svinges i frække Haand
Trindt Oprørsfakkelens Lue;
Der sønderslides de helligste Baand,
Og Folkene brumme i harmfyldt' Aand,
Mens afmægtig Fyrsterne true. —
Men *Fredrik* elskes af Danmark!

Hvor Lænker man smedder for Tunge og Ord,
Der Sværdet vil hæve sin Tale;
Der Hævnen vil træde de blodige Spor
Og Spøgelser omdandse Fyrsternes Bord
Med Rædsel i natlige Sale. —
Men *Fredrik* elskes af Danmark!

Lad rasle de Lænker, lad sjunge de Sværd,
Lad Trællefolk vaagne af Dvalen!
Vi *Danske*, vi kjende vor Konnings Værd,
Vi elske hans Hjerte, vi agte hans Færd;
Hans Banner skal frygtes paa Valen!
Thi *Fredrik* elskes af Danmark!

Her hersker ej Mistro, *her* skræmmer ej Frygt,
Her lønnes ej Djærvhed med Fængsel;
Her Enigheds Aand har sit Tempel bygt,
Her Fyrsten vandrer blandt Folket trygt,
Og ventes med kjærlig Længsel.
Thi *Fredrik* elskes af Danmark!

Her fordrer ej Folket med væbnet Haand
Sig løst af trykkende Lænker;
Men Fyrsten handler i Folkets Aand,
Frivillig hæver han gamle Baand,
Mens Folkets *Hjerter ham lænker!*
Ja, Konge! Du elskes af Danmark!

Vær tryg, vor *Fredrik!* i Danmarks Skjød!
Jag bort de Sorger saa tunge!
Vi svigte Dig ej i Kamp og Nød,
Dig følger jo Folket i Liv og Død,
Dig signe jo Gamle og Unge!
Thi *Fredrik* elskes af Danmark!

Lad Løgnen haane Dit Kongebud
Og Oprørsfakkelen svinge;
Den Dyst vi Danske vel holde ud!
Vor Kamp er ærlig; med os er Gud,
Og Sejren vil han os bringe!
Thi *Fredrik* elskes af Danmark!

---

15. Ved Revuen ved Vejle

den 18de September 1848.

Vel mødt igjen, Kong *Frederik*, ved Hæren!
Til Kamp beredt, den venter kun Dit Bud.
Hvor Stævnet blodigt var, vi frelste Æren —
Lad os da trøstig fægte Striden ud!
Giv intet bort, thi viid, før Du skal miste
En Fodsbred Jord af Dine Fædres Land,
Før skal vi Alle kæmpe til det sidste,
Før skal vi Alle falde som een Mand!

Og hvis Dit Blik i disse tætte Rader
Har søgt forgjæves mangen Kammerat,
Beklag ham ej! Vær stolt af ham som Fader,
Og husk, for *Dig* han døde som Soldat.
I Dødens Stund og skilt fra sine Kjære,
Hans sidste Suk gjaldt Fædrelandets Ret,
Hans sidste Tanke var Din Krones Ære —
I Kamp for den vil Ingen blive træt.

See her er nok, der vil udfylde Pladsen!
See her er nok, der kæmpe vil for ham,
Men ikke En der er i hele Massen,
Som vil see deelt sit skjønne Fædreland!
»Det skal ej skee!« Det Løfte har Du givet,
»Det skal ej skee!« fra Folket lød igjen!
Og Kongen tro i Døden som i Livet,
»Det skal ej skee!« vi sværge her som Mænd!

---

16. Ved Festmaaltidet i Vejle

den 18de November 1848.

Dig Konge! slaaer vort Hjerte glad imøde,
Hver Tanke gløder ved Dit høje Navn,
Du fører Danmark mod dets Morgenrøde,
Med Haabet dækker Du hvert gammelt Savn;
Et herligt Liv hver Danmarks Søn Du skjænker,
Til Friheds Banner kalder Du ham hen,
Og derfor Du hvert Hjerte til Dig lænker,
Og derfor Folket er Din bedste Ven.

En troløs Fjende staaer bag Landets Mure
Og Løgnen staaer ved Skandsegraven Vagt,
Hvor Bonden før nedlagde Korn i Fure,
Der har en Slange sig bag Hegnet lagt.
Germanen over Landets Grændse bryder,
En talrig Flok med Pandser og med Skjold,
Men Konge! Blod i Danmarks Aarer flyder,
Højt Hjertet slaaer bag Danmarks gamle Vold.

Stol paa Dit Folk! Med Lyst i Kamp det drager,
Hvert Offer bringer det med Sjælefryd,
Hver Byrde det med Kjærlighed modtager,
I Nøden først Du kjende skal dets Dyd.
Stol paa Dit Folk! Det skal til Daad Dig følge
Paa Ærens Dag, naar Kampen brænder stærk,
Paa Bjerg, i Dal, paa Havets høje Bølge
Det krone skal Dit høje Kongeværk.

---

17. Den sjette October 1848.

Mens Krigens Lur højt over Jorden klinger
Og Sydens Folkeslag til Døden vier,
Hvor Oprørsaanden løfter sine Vinger —

I Norden Tvedragts vilde Stemme tier,
Og som paa Æolsharpens Toner baaret
Mildt synke ned de blide Melodier!

Om Drotten, som i Tidens Storm blev kaaret
At staae ved Roret mod de stærke Bølger,
Af Frygt ej rokket, ej af Smiger daaret; —

Om Folket, som med sjælden Troskab følger
Hans Herskerbud, og ej i Frihedsrusen
Sin Kjærlighed til Skjoldungfyrsten dølger,

Det klinger mægtigt gjennem Bølgens Brusen,
Og Jordens Folkeslag, der blodigt kives,
Skal lytte undrende til Harpens Susen:

»Han gav sit Folk, hvad af en Drot kan gives,
»Den Magt, som blev hans Arv, og om hvis Skygge
»Hist Pøbelen i Kampens Vanvid rives.

»Men hvad han gav, just skal hans Magt betrygge;
»Thi ogsaa Folket ham igjen har givet,
»Hvad aldrig arves kunde: *Herskerlykke!*

»Paa denne Dag, som vied ham til Livet,
»Han føler den! Frisk Kongespiret grønnes,
»Der andetsteds nys knækkedes som Sivet —

»*Saa Kongens Kjærlighed af Folket lønnes.*«

---

18. Til Kongen.

Kong Frederik! Da Herren satte Dig
Til Hersker over Danmarks gamle Rige,
Med Haab og Tillid nærmed Folket sig
Til Thronens Fod, men dog med Frygt tillige;
Thi tvende Ord fra hver en Læbe lød,
Og tvende Ønsker i hvert Hjerte lued,
Man vilde ej see Modersmaalet truet,
Man længtes efter Friheds Morgenrød.

Du elskede Dit Folk og Du det gik
Med Tillid og med Kjærlighed imøde,
Ej var dets Ønsker skjulte for Dit Blik,
Og fremmed ej de for Dit Øre løde.
Du havde virket for os stille, tyst,
Som Folkets Ven vi Dig at kjende lærte;
Thi tryg Du skjænked det, hvad det begjærte,
Og jublende Dig takkede dets Røst.

Hvad af Din frie Villie Du gav,
Hvad udentvivl Din Fader havde givet,
Ifald ham ej en altfor tidlig Grav
Brat havde skilt ved Danmark og ved Livet,
Det blev en Traad kun mere i det Væv,
Som Tyskens Løgn og Rænker havde knyttet,
Dit Ædelmod man snedigen benytted,
Indtil et Vaaben mod Dig selv det blev.

Ufri man kaldte Dig, Dig! imod hvem
Sig tusind Hænder signende udbredte,
Fordi med Tillid Du Dig nærmed dem,
Der kjendte Folkets Ønsker og det ledte.
Ufri man kaldte Dig, fordi Du ej
Dit Fædrerige vilde sønderlemme,
Fordi Du Tyskens Hovmod vilde tæmme,
Fordi Du valgte Retfærds lige Vej.

Ved denne Løgn, ved denne usle Svig,
Man blænded Mængden, som man vilde vinde,
Man planted Oprørsfanen imod Dig,
Og mange fulgte Fanens Vink iblinde;
De fulgte dem, hvis Bud de hidtil lød,
Dem, der var sat til Ledere for Hoben,
De saae ej Svigen under Fyrstekaaben,
De vidste ej, at deres Ed de brød.

De troede, hvad dem falsk var forebragt,
At Kongens Ret og Værdighed var krænket;
At Folket havde røvet Dig Din Magt,
Og at Du til dets Villie var lænket!
Og da tilsidst de klart i Tingen saae,
Da Løgnens snilde Væv de gjennemskued,
Da var de trindt af Tysklands Skarer truet,
Nødtvungen maatte de mod Danmark slaae.

Kun En mod Tre, Din lille Hær dog gik
Gjentagne Gange sejerrig af Striden;
Europa bød; og Krigen Ende fik,
Fredsunderhandlinger nu optog Tiden.
Deraf kun liden Nytte høsted vi,
Oprørerne ej Ord, ej Løfter agte,
Kun efter at forhaane os de tragte,
Naar skal for dette Aag vi vorde fri?

Derfor, kan vi ej faae en ærlig Fred,
Før os, Kong Frederik! til Kamp og Ære,
Forkynd det højt og lydt, at Ejd'rens Bred
Fremtidig kun skal Danmarks Grændse være!
Nedlæg da Sværdet ej, før Du kan naae
Det Maal, hvorefter hele Landet tragter,
Stol paa Dit Folk, og ej paa andre Magter,
Og sejerrig Du vil af Kampen gaae!

---

19. Til Kong Frederik den Syvende.

Det var en Storm! — Den vrede Havets Bølge
Med Fraad og Skum slog over Dæk og Skands;
Hver Stjerne klar, som Øjet skulde følge,
Dybt havde dulgt bag Skyens Mulm sin Glands.
Og Skuden selv, med Stormen sammensvoret,
Ulydig tumled sig i sorte Nat —
Da traadte Du med faste Skridt til Roret,
Og lagde stærk Din Haand paa Skibets Rat.

Da viste Du Alverden, hvad Du kunde;
Din stolte Sejler tog en dristig Fart;
Du fik den klaret ud af Skjær og Grunde
Og frelste kjæk, hvad Dig var dyrebart:

Paa Dækket op Du kaldte djærve Svende,
Dit Vink dem viste snilt: hvordan og hvor.
Da lød Din stærke Røst: Klar til at vende! —
Den vendte fluks, — og Du var Mand derfor!

Snart Natten svandt; en liflig Morgenrøde
I Øst oprandt, en herlig Fremtids Tolk.
Did peged Du, *den* styred Du imøde,
Og talte mildt: »*Der* vil jeg see mit Folk!
»Hist er den Kyst, hvor under Friheds Skygge
»Samdrægtig Laurens Træ og Egen staae;
»Der vil vi jævnt tilsammen boe og bygge, —
»Dog — gjennem Kamp vi kun til Maalet naae!«

Da stimled hid til Dig de danske Hjerter,
Henrykt, begejstret fulgte de Dit Raab;
Med Dig de vilde dele Kampens Smerter,
Af Dig modtage Sæd for deres Haab.
Dit Sværd har Hvil; — men det skal atter flamme,
Hver Dannemand vil byde Stormen Trods;
Du har jo seet, ej Dansken staaer til Skamme,
Byg først paa Gud, og byg saa trygt paa os!

Saalænge Dansk end taler nogen Tunge,
Saalænge Dansk er Lovens Alvors-Bud,
Saalænge Dansk til Harpen Skjalde sjunge,
Saalænge Dansk der bedes end til Gud;
Saalænge skal den fjærne Fremtids Slægter,
Hvem Du fik aabnet Fredens sikkre Havn,
Velsigne Dig, som *Danmarks Livs* Forfægter,
Lovprise højt *Kong Fredriks* ædle Navn!

---

20. Kongeskibet, den 22de Marts 1849.

Til Jylland med dyrebar Ladning ombord
Paa mørkladne Vover *Ægir* foer.

Den bærer vel Danmarks herligste Skat,
Der lyser som Stjerne i vildsom Nat.

Den bærer vor Konge saa trofast og god,
Han agter at prøve Fjendernes Mod.

Før tryggelig, Ægir, paa Bølgen blaa
Vor Konge, for hvem vore Hjerter slaae.

En Konge er han udi Danevang,
Som elskes af Folket og fejres med Sang.

Og er end Danmark i Fare stædt,
Han bryder nok gjennem Forrædernes Net.

Lad Tysken kun raabe saalænge han vil,
Alverden jo kjender hans brammende Spil.

Og Svig og Bedrag man altid saae
Sin egen Herre paa Halsen at slaae.

Det vide vi, med os er Nordens Aand,
Den gav os en Konge med Sværd i Haand.

Den minder os nu om fordums Tid,
Om Kæmpebedrifter og Manddoms Id.

Den lærer os Faren i Øjet at see
Og slaaes med Tyskerne, En mod Tre.

Den styrker vort Mod ved Heltekvad,
Gjør Sindet saa frejdigt og Hjertet saa glad.

Den raaber til os: staaer fast alle Mand!
Med Gud, for Konge og Fædreland.

---

21. Aftenen den 5te Juni 1849.[5])

Seer Du hist i Vesten Straaler gløde,
Lys med Lys i mægtigt Gjenskin møde, —
Seer Du Himlens lyse Alfers Dands? —
Husker Du den Dag idag, som Pagten
Sluttede med Folk'- og Fyrstemagten, —
Vandt om *Fredriks* Tinding fejrest Krands? —
Constistutionel er Danmark vorden; —
Det forkynder Himlens Lyn og Torden.

Himlens Kræfter, uden Maal og Skranke,
Skilles, mødes, frie som vor Tanke,
Tumle sig i høj og herlig Leg.
Og de Kræfter, Mandens Bryst bevarer,
Løstes os idag, for gjennem Farer
At opvokse til en Kæmpe-Eg.
Friheds Dag oprandt nu for vort Norden, —
Himlen fejrer den med Lyn og Torden.

See dem vokse, Himlens stolte Luer! —
Lynet blusser højere og truer
Hvert et jordisk Værk med Undergang.

Og naar Frihedsiver overstrømmer,
Øder ogsaa den, imens den drømmer
Om at skynde Tidens dorske Gang.
Friheds*raseri* forøder Jorden; —
Ogsaa derom minder Himlens Torden.

Skyen brister, aabnet er dens Aarer;
Regnen skyller ned, og selv den saarer
Den, som voldte det, at den blev fød.
Og naar Frihedsiveren vanslægter,
Nytter hellerikke den, men mægter
Kun at volde Friheds bratte Død.
Vilde Kraft er egen Bane vorden
Hidtil altid — lærer Himlens Torden.

Tordnen er forbi og friske Vinde
Lade Kvalmens sidste Spor forsvinde;
Lettere nu aander hvert et Bryst.
Og af Kampen, er den overvunden,
See vi et forynget Liv oprunden;
Dobbelt nyde vi hver ædel Lyst, —
Og det Onde er til Glæde vorden,
Som i Himlens Lyn, saa og paa Jorden.

Frygt dog ej for Elementers Tummel!
Eller elsker mere Du en skummel,
Sløv og kvalmefuld, en Gravens Ro? —
Frygt dog ej for Aandens raske Stræben!
Eller ønsker hell're Du, at Læben
Skuffe skal, og dølge Hjertets Tro? —
Nej, fordøm ej raske Liv paa Jorden; —
See det undrende som Himlens Torden! —

22. Til Kongen.

(Indskrift paa „*Danmarks Riges Grundlov*".)

Din Ungdom sorgløs var. Al dens Bedrift
Var som paa flygtig Sand en flygtig Skrift;
Ret Ingen aned, som dengang Dig saae,
Hvad dybest i Dit Sind Du gjemte paa;
Ret Ingen drømte, at i Danmarks Nød
Du skulde frelse det fra Skam og Død.
Som *Uffo*, Kongesønnen stærk, men spag,
Paa engang vaagned Du ved Vaabenbrag;
Før tavs som hin, med eet Du mælte Ord,
Der som en Stormvind bruste gjennem Nord,
Og see, med uvant Sværd, men frejdig Tro
Gik Du som hin i Kampen En mod To.

Og medens Blodet flød af dybe Saar,
En Skrift Du ristede, der ej forgaaer,
En Runeskrift, der binder fast og stærk —
I Landets Ufredstid et Fredens Værk,
En Lovens Tavle med alvorlig Røst,
En Friheds Gyldensol med Haab og Trøst!
Thi Friheden skal ej udstykkes smaat,
At tinge om den sømmer ej en Drot:
Som Alle har i den en lige Deel,
Saa skal Enhver den gives fuld og heel!
Du gav den heel. Dit Eftermæle staaer
I Folkets Hjerter og i Sangens Vaar.

23. Kong Frederik den Syvendes Vise.

Jeg stævned til Ting
Paa Kristiansborg
Saa kjøn en Ring
Af Mænd;
Jeg vilde ha'e lagt
En Grundlov god,
Thi jeg gav Agt
Med kjærligt Mod
Paa Rigens rette Tarv;
Og Folkets Mænd og jeg,
Vi kivedes ej
Med Ja og med Nej;
O nej, o nej!
— Hvor er der en Drot
Paa noget Slot
Saa lykkelig som jeg!

Jeg stævned til Ting
Ved Frederits
Saa kjøn en Ring
Af Mænd;
Jeg vilde ha'e lagt
En Dæmning mod
Den Overmagt,
Som drak vort Blod
Og tæred Rigens Marv;
Og Folkets Mænd, o nej,
De ræddedes ej
For blodstænkte Vej;
O nej, o nej!
— Hvor er der en Drot
Paa noget Slot
Saa lykkelig som jeg!

Og stævner til Ting
Jeg hvorsomhelst
Paany en Ring
Af Mænd;
Og er det min Agt,
En Løsning god
At faae frembragt,
Hvor Tiden lod
Os Knuder kun i Arv;
Skal Danmarks Sønner, ja!
Med lystigt Hurra
Gaae med mig endda!
O ja, o ja!
— Hvor er der en Drot
Paa noget Slot,
Som mon slig Vished ha'e!

---

24. Kongefugleskydningen paa den kgl. Skydebane

den 23de August 1849.

De lægge sig, de stærke Uvejrsstorme,
Der hærget har, o Drot! Dit skjønne Land;
I Ro begynder Livet sig at forme,
Og Tab mod Vinding alt vi veje kan.
Hvad har vi tabt? Med Taarer skal det mindes
Det Helteblod, der blev vor Æres Tolk!
Hvad har vi vundet? Alt, hvad der kan vindes:
En stolt Bevidsthed, at vi er et Folk!

Men Du, som delte alle Danmarks Smerter,
Fordi Du følte Dig dets første Søn,
Du vandt dog mest: en Plads i alle Hjerter,
Som ingen Drot har ejet mere skjøn.
Hin Tredje Fredrik lig, der aldrig glemmes,
Fordi han »i sin Rede« kjækt holdt ud,
Dit Navn, som hans, skal gjennem Sekler gjemmes
Og Sangen smykke det med friske Skud!

Held Dig og os, hvis Stormen nu sig lægger!
Men er igjen det Hele kun et Spil,
Og er det kun et Havblik, som os gjækker,
Og som os nye Storme bringe vil:
Da lad, o Drot! det bære eller briste!
Staae fast igjen, som engang før Du stod!
Dit Folk er med Dig! Husk, det vil ej miste
Den Jord, det gjøded med sit bedste Blod!

---

25. Den 6te October 1849, i Frederits.

Vær hilset, Konge! fra Din kjendte By,
Hvor tit Du hørte Beltets Bølger bruse,
Mens Lærken venlig kvidred under Sky,
Og Storken svang sig over Mark og Huse.

Enhvers Bedrift gaaer her igjen — hvor nys
Granatens Ild i Tagets Mønning flammed —
Hvor Døden trykked mangt et blodigt Kys
Paa Heltens Læbe, mens Dit Navn han stammed.

Din Borgers Hjem vel skydes kan i Grus,
Men Æren vil han i sit Bryst beholde —
Nu bygger han igjen sit brændte Hus
Og — seer med Stolthed mod de gamle Volde!

Derude har han pløjet alt sin Jord,
Og høstet Kornet under Sejersglæden —
Af Tyskens Skandser er ej mindste Spor —
Nu harves der og lægges Vintersæden.

Vil Gud — skal her i Freden næste Høst
Det fulde Aks i gyldne Bølger gynge,
Hvor danske Rækker, sluttet Bryst til Bryst,
Forjog en overmodig Fjendes Klynge.

Saa blev der her paa Ærens Mark nedlagt
En Sæd, som vil os rige Frugter bringe!
Og danne Hjørnestenen til Din Magt
Og Statens Uven over Grændsen tvinge.

Sid længe paa Din gyldne Kongestol!
Et herligt Nordlys om Din Throne flammer,
Den danske Kraft staaer vækket ved sin Pol
Og naar Du vil, den slaaer for Dig — og rammer!

---

26. Ved Festen i Assens

den 6te October 1849.

Kong *Fredrik* samler sine Mænd,
De Tyskes Svig og Vold at møde;
Hvert Helteøje sees at gløde,
Da Drotten spænder Sværd ved Lænd:

»Vi ville ej vort Slesvig miste!
»Vi kæmpe Alle til det Sidste,
»For Fædres Land, for Danmarks Ret!« —

Kong *Fredrik* samler sine Mænd;
Højt taler han til dem paa Tinge:
»Jeg vil et *Frihedsværk* fuldbringe,
»Mit Folk i mig skal see en Ven!
»Mens Hæren øver Storbedrifter,
»I granske i de Vises Skrifter,
»At Frihed, Held fremblomstre kan!«

See det er Drottens Idræt skjøn:
For Ret at kæmpe, skabe Lykke,
Sit elskte Danmarks Vel betrygge,
At fri bli'er *hver* en Landets Søn!
Han stride Danmarks Sag tilende!
Han lære Fjenden, grant at kjende
Hvor Danmarks rette Grændse staaer!

---

27. Kongens Skaal!

(Ved et Gilde i Rigsdagens „Venstre" den 5te October 1850.)

Mel.: Og Manden og Konen satte sig ned.

Det gik før, det gik — — aa nu, ja saamænd! —
I »dejligste Vang og Vænge«;
Det gik allermest ad Hækkenfelt hen,
For Skuden hun vilde krænge.
Der var jo ganske vist af Styrmænd nok ombord,
Som harked paa Latin og spytted Tysk i Chor;
Men Hurra for dem — nej, Hurra for dem
En dansk Mand vil aldrig sjunge.

Men saa kom — det var i Jordskjælvets Aar,
Dengang man skrev ott' og fyrre —
En Herre, der kom i Skjoldungers Gaard,
Som saae, hvad der var at gjøre:
Han rømmed op, saa det var ret en Hjertens Lyst,
Thi han har Hjertelag for Folkets dybe Røst;
Et Hurra for ham, et Hurra med Ild
For *Frederik*, Dannerkongen!

Gud la'e ham, før han skal seent gaae til Ro,
Faae Held til, hvad helst han vilde!
I Kronen skal Egeløvet sig snoe,
Hvor nu Diamanter spille!
Og rulle skal det over Tidens Bølger hen,
At han var Fattigmands, var *hele* Folkets Ven.
Et Hurra, nifoldigt Hurra for ham,
For *Frederik*, Dannerkongen!

---

28. Fest i Haderslev paa Kongens Fødselsdag 1850.

Kongens Skaal!

Danmark fattigt er og lille,
Uden Krigerros;
Dansken altid kom for silde —
Tysken sagde os.
Men i Danmark findes Guldet
Dybt i Hjertet som i Muldet,
Danmark er en frugtbar Have,
Rig paa Heltegrave.

Ukjendt er den danske Tunge,
    Sagde man os og,
Skjønt man tit har hørt den runge
    Højt som noget Sprog.
Dansk der taltes ogsaa sidst ved
Fredericia og Isted;
Hvad der taltes, troer jeg, spaaer os
    At man nu forstaaer os.

Dum og doven, har man sagt os,
    Var al Danskens Id,
Energie og andet Fragtgods
    Skaffed Tysken hid.
Dog har Dansken, mens de skjændtes
Og Alverden endevendtes,
Rustet sig fra Fod til Issen
    Og budt Verden Spidsen.

Tyskerne vi hørte skjælde,
    Naar de vared os,
Alle Danmarks Sønner Trælle,
    Riget Arvegods;
Aaget skildred de og Nøden —
I tre Døgn dog Dansken brød'en;
Intet Blod i Danskens Lejer,
    Kosted Aandens Sejer.

Faa kun var de danske Konger
    Af den sidste Æt,
Der med ægte danske Tunger
    Skifted Lov og Ret;
Dog den sidste af sin Stamme
Skal for Efterverdnen bramme
Med et Ry, der stolt skal runge
    Paa den danske Tunge.

Hil Dig, stærke Skud af Stammen,
Fredrik, danske Drot!
Du er Folkets Lyst og Gammen,
Danmark er Dit Slot.
Du har sløjfet Fordoms Volde,
Derfor løftes Du paa Skjolde,
Paa det frie Folkes Skulder,
Midt i Kampens Bulder.

Slesvigs rette Sønner regne
Sig til Danskens Æt,
Vi vil kæmpe, vi vil segne
Med for Danmarks Ret.
Kan I høre det — den runge
I vor Hal, den danske Tunge!
Det en ærlig Skaal skal være
Til Kong *Fredriks* Ære!

---

29. Frederik den Syvende.

6te October 1850.

Fra første Stund, at Du paa Thronen kom
Med Glædesraab sig flokked Folket om
Det Sted, Du stod, Du Drot og Ven af Folket;
Det saae I Dig den, som i Nødens Tid
Det føre skulde gjennem Kamp og Strid,
Og gjennem Gny blev dets Forhaabning tolket.

Og ikke sveg Du Folkets Haab og Tro,
Med dristig Haand Du slog den stærke Bro,
Som skulde føre over Dybets Grunde;
Du delte Drottens Magt med Folkets Mænd,
Og sendte Budstik over Landet hen,
Saa Folkets egne Kræfter vaagne kunde.

Og ikke sveg Du Folkets Haab og Lid,
Du drog, en Hersker i den trange Tid,
I Villiens Kraft Dit Folk forud til Ære;
Og Folkets Barm paa skjulte Kræfter rig,
Gav, knap berørt, hin Sagnets Lampe lig,
En Rigdom hen, der skal dets Hæder være.

Og ikke sveg Du Folkets Krav og Sag!
Thi hilser det Dig paa Din Fødselsdag,
Og ingen Mislyd er i Tonen blandet!
Gid Fredens Sol snart bryde Skyens Slør;
Og Dagens Straaler trænge frem som før,
Og skinne varm paa Dig og hele Landet!

---

30. Til Dannerkongen!

(Nyaarshilsen 1851.)

Nyaaret bringe for Bane Dig Bod!
Marken er lille, men Jorden er god,
Thronen er lavlig, men sikker den staaer,
Kronen er dunkel, men gammel i Gaard,
Spiret, som Vaanden, er ikke ragret,
Men hvad sig bøier, det brister ej let!

Idun var altid *Skjoldungerne* huld,
Rigs-Æblet er af det rødeste Guld,
Aldrig saa tit blive Skjoldunger graa,
De jo guldlokkede atter opstaae,
Det volder Æblet, som *Idun* gav *Skjold*,
Paradis-Æblet med Frodes Fred,
Det er Skjoldungernes »Livsalighed!«

---

31. Til Kongen!

(Ved det kgl. Livjægerkorps's 50-Aars Jubelfest d. 25de Marts 1851.)

Nu Krigens Brag sig lægger,
Nu tier Vaabenklang,
Og Ploven Furen trækker,
Snart grønnes Mark og Vang;
Da dufter det paa Engen,
Da fløjter det i Skov,
Da Skjalden rører Strengen
Igjen til Fredens Lov.

Et kraftigt Liv skal røre
Sig trindt om da paastand:
Et Hus vi vil opføre
Til Held for Danmarks Land;
Du selv os det tilsagde,
Og ej til Værket seen,
O, Konge, selv Du lagde
Dets faste Hjørnesteen!

Men naar nu kjækt sig rejser
Det stolte Friheds-Hus,
Og naar dets Mur nu knejser
Til Værn mod Stormens Sus,
Skal ingen Sky omhylle
Din Kongestjernes Glands:
Da er det Dig, vi skylde
Dets Grundsteen og dets Krands.

---

32. Grundlovsfesten paa Ulkestrup Mark
den 5te Juni 1851.

Mel.: Gutter ombord.

Sving Dig i Sky,
Sangfugl! paa ny:
Karlene rede Sommer i By;
Pigerne smaa
Ventende staa:
Dandsen skal retnu gaae!
Til Dands er det Tid og til Sang over Sky,
Mens Rugen staaer i Dræ,
Mens Danmark for Stormenes Hvirvel fandt Ly
Og sikkert Læ.

Bølgerne blaa
Syngende gaa
Trindt om vor Kyst, hvor Bøgene staa;
Lær deres Gang,
Lær deres Sang,
Syng den kun trindt om Vang!

At Dansken har Fred, at Dansken er fri,
Syng det med Ild og Lyst!
Læg fribaarne Dannemænds Jubel i
Din klare Røst!

Vide om Ø,
Fjærnt over Sø
Runge den Sang, som aldrig skal dø:
Folk med sin Drot
Enedes godt,
Eentes om Stort og Smaat.
De enedes om en folkelig Lov,
Vor Friheds Kongebrev!
Vor Aand slutted Pagt med Hjertets Behov,
Da Lov de skrev.

Folk med sin Drot
Enedes godt,
Kongeligt Folk og folkelig Drot! —
Tysken foer frem,
Joges dog hjem
Atter med Fynd og Klem.
Og Dankongens Odel fra Fædrenes Old,
Den blev med Sværd ej deelt:
Langs Ejderen stilled vi Skjolde ved Skjold:
Vort Land blev heelt.

Sangfugl, i Sky
Sving Dig paa ny:
Landene rundt gaa Danfolkets Ry!
Aldrig saa godt
— Tro du mig blot —
Enedes Folk og Drot.

Ja, syng om *det Folk*, der gik kongelig frem
Med aldrig svækket Mod,
Om *ham*, som tog folkelig Kronen igjem:
Kong Fredrik god!

---

33. Ved 5te-Juni-Festen i Viborg 1851.

Ætmænd af Oldtids
Fribaarne Daner
Samles idag med
Jublende Sang;
Højsindet Konning
Atter har plantet
Frihedens Træ i
Fædrenes Vang.

Ei har det kostet
Blod eller Taarer —
Nej, det er Endrægts
Herlige Værk;
Derfor det grønnes,
Og i dets Skygge
Aanden sig rører,
Gjenfødt og stærk.

Folket bevidst sig
Atter er vorden,
Døsigt ej meer i
Ledebaand gaaer,

Kræfterne vækkes,
Virke tilsammen,
Danfolkets Hjerte
Friskere slaaer.

Trofast vil Drot og
Dannemænd vogte
Træet hint unge:
Fredes det maa —
Vil i dets Krone
Storme end suse,
Dog gjennem Tiden
Fast skal det staae.

Da skal vort Danmark
Hævde sin gamle
Hæder og Roes i
Fred som i Strid;
Er det end lille,
Højt skal dets Stjerne
Staae dog i Nord til
Sildigste Tid.

Hver Gang, naar Bøgen
Grønnes i Skoven,
Frederiks Daad skal
Mindes paany,
Kommende Slægter
Glæde sig over
Frihedens Runer,
Risted' i Gry.

---

34. Til Kongen

ved Kongefugleskydningen paa Skydebanen, 9de Juli 1851.

I Danmark er der mangt et Slot
Til Stormænds Fryd og Gammen;
Men et der er, hvor jævnt og godt
Vi Alle kan boe sammen!
Det byder Tidens Storme Trods
Og broderligt det huser os,
Den Høje med den Lave.

Men dette stolte Friheds-Hus,
Din Krones Morgengave,
Det bygged *Du* paa Fortids Grus
Til Værn for Danmarks Have;
Og rørt, begejstret Folket saae
Det skjønne Friheds-Værk fremstaae
Til Din og Danmarks Ære.

See dette Hus, som Du har bygt,
Vil trofast vi forsvare
Mod Fjendevold foruden Frygt,
Mod Fjendelist og Snare:
Thi har vi blødt paa Slesvigs Vang
For Danmarks *Ret*, kan vel engang
Vi for dets *Frihed* bløde!

Men skal det skee, da vil med os
Igjen Du trofast stande,
Og møde Fjendens Svig og Trods
Med aaben Herskerpande:
Thi Folket tro indtil Din Grav
Du taaler ej, at hvad Du gav
Skal atter det fralistes!

Du mente os det altid godt
I Glæde som i Smerte,
Og aldrig fik vist nogen Drot
Meer udeelt Folkets Hjerte;
Men det, hvorved Du Hjertet vandt,
Var netop jo hint Troskabspant,
Hin stolte Frihedsbygning!

Thi viid, naar smulret er i Støv
Hvad Fjerde Kristian bygged,
Og vejret hen som vissent Løv
Hvert Slot, han prægtig smykked:
Skal end Dit stolte Friheds-Hus
Staa sejrende paa hines Grus
Med samt Dit Eftermæle!

---

35. Kong Frederik den Syvendes Vise.

Festen ved Lejre, den 25de Juli 1851.

Mel.: Vi Sømænd gjør ej mange Ord.

Kong Fredrik gjør ej mange Ord,
Han hykler ej og praler,
Men hvad der i hans Hjerte boer,
Derom hans Gjerning taler;
Og den skal tale højt og seent,
Mens Daneskoven løves,
Og tale Dansk saa purt og reent,
Som Danmarks Drot det høves.

»Jeg har ej Ret« — saa lød hans Ord —
»At flytte Grændseskjellet,
Og see jeg vil ej Mænd fra Nord
Af Tysken overvældet!«

Saa drog han Sværdet kjækt fra Lænd
Og hug med Hænder begge,
Saa det blev kjendt af tyske Mænd:
Hans Sværd har Od og Ægge.

»Jeg vil« — saa lød hans andet Ord —
»At kjækt som Havets Bølge
Det Folk, der mellem Bølger boer,
Sit Væsen frit skal følge!«
Saa gav han Loven højt paa Ting,
— Vort Adelsbrev, I Bønder! —
Om den vi slaae en Kæmpering,
Vi selv og vore Sønner!

Kong Fredrik gjør ej mange Ord,
Han hykler ej og praler,
Men hvad der i hans Hjerte boer,
Derom hans Gjerning taler;
Og den skal højt, og den skal seent
— Saalænge Fugl har Tunge —,
Og den skal klart, og den skal reent
Kong Fredriks Drapa sjunge.

36. Til Kongen.

Hilsen fra Kristiansø ved hans Ankomst, 7de August 1851. [6])

Somren krandser nu de danske Strande,
Milde Luftning gjennem Skoven gaaer;
Blidt henrulle Østersøens Vande,
Golde Klippe selv lidt smykket staaer.

Ret iaar vi her jo have Sommer,
Kongen den i Hjertet tryller frem.
Konge, Tak, at atter hid Du kommer,
Og opliver her vort stille Hjem!

Sorg og Smerte over Danmark hvilte
Siden sidst som Prinds vi her Dig saae;
Aldrig skjønnere dog Solen smilte,
End naar frem den kom bag Skyer graa.
Vist iaar vil alle danske Hjerter
Derfor finde Somren dobbelt sød.
Skoven ej skal skjule Skræk og Smerter,
Brødres Blod ej farve Engen rød!

Her i Fred og stille Ro vi leved,
Varmt som dansk dog luede vort Bryst,
Hvergang noget hid til os blev skrevet
Snart om Farer, snart om Sejrens Lyst.
Fredens Lykke atter Landet nyder,
Konge, glade vi Dig hilse her.
Denne Jubel, som nu om Dig lyder,
Tolke skal, at Du er os saa kjær!

---

37. Sang til Hs. Maj. Kong Frederik den Syvende,

afsungen i Rønne paa Hans Fødselsdag 1851.

Kong *Fredrik* stod ved Danmarks Ror
I Stormens Brag,
Mens Lynet om Europa foer
Og tændte Flammen vild og stor,
Der rased' frem med Vold og Mord
I Folkets Sag!

Hist Throner styrted', Blodet flød —
Men her i Kjærlighed frembrød
Vor Friheds Dag!

Og hvad Du gav i Kjærlighed
Med Troens Mod,
Har baaret Frugt i Herlighed:
Thi frie Mænd, ved Danmarks Led,
For Dig som Oldtids Helte stred
Med Friheds Mod!
Og hvor Du færdes i Dit Land
Med Jubel Folket hilse kan
Sin Konge god!

Med rige Minder i vort Bryst,
O, ædle Drot!
Vi bringe nu af Hjertenslyst
En Hilsen fra vor stille Kyst!
Og naaer, Kong *Fredrik!* ej vor Røst
Dit høje Slot,
Skal en taknemlig Mindekrands
Dog lyse med i Festens Glands
For Dig, vor Drot!

Ja! skuer kun Dit Billed her
Vor Glædesfest:
Du Selv er dog vort Hjerte nær!
Vi mindes tro Din Kongefærd,
Med Tak vi fejre Dagen kjær
Som vi kan bedst!
Og see vi ej Dit milde Blik:
Du er dog end, Kong *Frederik*,
Vort Hjertes Gjæst!

38. Til Kongen!

(Ved en Studenterforestilling d. 16de Maj 1852.)

Velkommen Kong Fredrik, til Ungdommens Fest!
Velkommen imellem Studenter!
Ej før har vi hilset en kongelig Gjæst,
Og andre end Dig vi ej venter;
Thi hvem var endnu
Saa jævn i sin Hu,
Saa glad og saa tryg blandt sit Folk, som Du.

Kun fattige er vi og magte kun lidt,
Mens Ungdommens Glæde vi eje;
Vort lystige Lune vil tumle sig frit,
Vort dristige Ord ej vi veje;
Vi veed jo, naar blot
Vi mene det godt,
Dit Øre ej saare det vil, vor Drot!

Vær hilset, vær takket, at dele Du vil
I Aften vor Skjemt og vor Latter!
Derude i Livets alvorlige Spil
Engang Du skal finde os atter!
Med Mund og med Pen,
Med Sværd om vor Lænd
For Dig og vort Land vil vi slaae som Mænd!

39. Skærsommersang til Kong Frederik VII.

(Aalborg, d. 18de Juni 1852.)

Nu rejser op sit Sommertelt
Det høje Nordens Himmel,
Og Natten lys ved Sund og Belt
Omslutter Markens Vrimmel;
Nu ringes ind Skærsommerfest
Af tusind Fugletunger,
Der byde Danmarks Drot til Gjæst
Og ham Velkommen sjunger.

Dit Rige nu, Kong *Fredrik!* staaer
Af al sin Skjønhed dækket,
Og Kraften af dets friske Vaar
Har ingen Storme knækket;
Og det skal staae, beskjærmet, frit,
Nu som i Tider fjærne,
Det skjønne Hjem, Du kalder Dit,
De danske Mænd vil værne.

Mod alle Fjender, som gaae frem,
Slaae vore Hjerter Skandse,
De skal ej mindste Blad faae hjem
Til Ærens grønne Krandse;
Din Odelsarv, som trindt omkring
Blev lagt bag Havets Volde,
Den gyldne Krones hele Ring
Skal udeelt Du beholde.

Det nordiske, det faste Mod,
Bekjendt i danske Lande,
I Kampens Ild sin Prøve stod
Paa Sletter og ved Strande;

Du atter har med Frihedsord,
Vor Konge! vakt dets Flamme,
Saa den paany blev kjendt i Nord,
Den gamle Heltestamme.

Du vidste, at den løste Haand
Sin Arne bedst beskytter,
Og førte Friheds lyse Aand
Ind i de ringe Hytter;
Du delte Magtens Vægt og Lyst
Med alle Danmarks Sønner,
Og tog igjen af hvert et Bryst
Den Tak, som rigest lønner.

Den Sommerfylde, som nu staaer,
Paa Danmarks Vang og Enge,
Den segner hen til Efteraar,
I Vinterdage strænge;
Men Du, vor Konge! har beredt
Dig selv en bedre Sommer,
Du finder Hjertets Rigdom bredt,
Hvornaar Du saa end kommer.

---

40. Aftenhilsen paa Limfjorden.

(Aalborg, d. 18de Juni 1852.)

Mægtige Sund med de stridige Bølger!
Sjælden Du hviler i Stilhed og Fred,
Svulmende Strømmen bekæmper og følger
Nordhavets Kraft langs Din frugtbare Bred;

Graagaas og Maage med hvinende Røst
Vingerne slaae mod Dit gyngende Bryst;
Havtaagen ruller ved Efteraarstid
Du paa Din Nakke med Stormen i Strid,
Skummende hvid!

Mægtige Sund! læg dog rolig Din Flade
Nu som et Spejl for den farvede Sky,
Lad uden Modstand nu Tonerne glade
Naae til et Øre, som Misklang bør fly.
Hjerternes Hilsen Du bringe nu skal
Kvægende mild, som en Aftenluft sval;
Husk, at Dit Bølgedyb, kjøligt og blaat,
Fængsler nu meer end det prægtige Slot
Dannemarks Drot!

Ja, læg nu stille de stridige Vande
Ind under Aftenens luftklare Telt,
Lad i Dit Solspejl nu Farverne blande
Al deres Rigdom og sammen dem smelt!
Vi nu vil laane Dig Tonernes Klang,
Indaande Liv i Dit Bryst med vor Sang,
Hilse Du skal i den flygtende Stund
Dannemarks Konge med talende Mund
Dybt fra Din Grund!

Siig ham, at her, hvor for Nordhavets Vælde
Jylland maa bøje sin krummede Ryg,
Her boer en Slægt, gjennem Tidernes Ælde
Rig ved sin Troskab, ved Manddommen tryg,
Naar han sit Hoved til Hvile har lagt
Nær ved Din Bred, har han fuldsikker Vagt,
Aarvaagen Kjærlighed, mandig og øm,
Skjærmer hans Haab og hans kjæreste Drøm
Her ved Din Strøm!

Siig ham, at her paa de vidtstrakte Sletter
Dannemarks kvægende Skjønhed og boer,
Her kjøler Sommerens lysmilde Nætter,
Skovskygger svale med Sangfuglens Chor,
Her vinke haarfagre Piger til Dands,
Her vokse Løv til den festlige Krands;
Siig ham, at her kan et kongeligt Bryst
Under Bekymringer fyldes med Lyst,
Styrke og Trøst!

---

41. Kong Frederik i Silkeborg, Juni 1852.

Paa denne Plet, hvor glade Hjerter møde
Med Sang og Jubel Dig, vor Drot og Ven!
Paa denne Plet var fordum bart og øde,
Og rige Kilder flød unyttet hen.
Da strakte Han, hvem Engle nu berede
Hans Gjernings Løn, sit Kongescepter ud;
Og see, hvor før var ikkun Sand og Hede,
Sprang Liv og Blomster frem paa Kongens Bud.

Med disse Blomster har vi kjærlig smykket
En Æreport for Dig, Kong Kristians Søn!
Ej blot til Tak for hvad Din Fader bygged,
Nej som Din egen, velfortjente Løn.
Thi ogsaa Du har vakt et Liv af Dvale;
Du strakte Sceptret ud, og see, paastand
Det blev et Træ med Skygge, Ly og Svale,
Med Blomst og Frugt for hele Danmarks Land.

I Træets Bark Kong Fredriks Navn skal skrives
Saa fast, som det i Folkets Hjerte staaer;
Og alt som Stammen breder sig og trives,
Vil ogsaa Navnet vokse Aar for Aar.
Thi Du er tro, og tro vil Folket dyrke
Sin bedste Skat, og elske Dig, som nu;
Er Folkets Kjærlighed, o Drot! Din Styrke,
Er ingen Drot, Kong Fredrik! stærk som Du!

---

42. Kongefugleskydningen paa den kgl. Skydebane den 8de Juli 1852.

Længe laae Danmark dysset i Dvale,
Kraften var lammet, Ordet var mat,
Højrøstet lød kun Fremmedes Tale,
Værget blandt Oldtids Minder var sat.

Gud være lovet, vakt af vor Slummer
Blev vi ved Raab fra Fjendernes Lejr,
Og som den bedste Trøst for vor Kummer
Vandt vi paa engang Frihed og Sejr.

Brødre af Folket! Folket, hvis Stemme
Gjælder som Vidne nu overalt,
Siig, er blandt Eder En, der kan glemme
Ham, som gik forrest, dengang det gjaldt.

Nys da Europa blussed i Flamme
Og man kun øjned kæmpende Par,
Hvad havde skeet vel, dersom den Samme
Ej havde været, just som han var?

Det skal i Tiden Saga berette,
Konge! Din Hæder kan ej gaae tabt,
Aldrig kan Danmarks Skytsaand forgjette,
At Du dets nye Fremtid har skabt.

Skulde da Skyld for Utak i Lykken
Ramme med Rette Nogensomhelst,
Og for at fejgt vi vendte Dig Ryggen,
Da vi af Faren først vare frelst?

Nej, vi vil byde Lige for Lige,
Dele Din Lod i Ondt og i Godt;
Det er det bedste vi har at sige,
Hvad kan Du ønske bedre, o Drot!

---

43. Ved Industriudstillingens Aabning

den 5te August 1852.

I Ly af Slottet, som med Stolthed skuer
Udover Bølgen og den grønne Vang,
Du lod os rejse disse lette Buer,
Hvorfra Dig hilser nu vor Velkomstsang.
Naar før i Kongens Gaard blev Skranker bygget,
Det var til Ridderspil med Spyd og Sværd,
Men Hallen her Du ene finder smykket
Med Vidnesbyrd om Fredens stille Færd.

Her seer Du Jernet brugt til Od for Ploven
Og til Maskinen med det store Sving,
Mens Træet, som de fældte nys i Skoven,
Er dannet om til mangen nyttig Ting.

Af Faarets Uld er vævet Bolstre bløde,
I konstig Fletning bøjes Straa og Siv,
Og Leret, som laae længe skjult og øde,
Er gravet op, har faaet Form og Liv.

Dog hvor Dit Øje gjennem Massen glider
En fælles Tanke findes overalt,
Og der, hvor Nytten med det Skjønne strider,
Forener Konsten dem i en Gestalt.
Hvad den forlanger, rette vi os efter,
Vi frede det, der før har vokset vildt,
Men ak, vort Land er lille, faa dets Kræfter,
Og derfor dømme Du vor Gjerning mildt!

Husk paa, at der, hvor Hjulet konstigt sætter
Et Værk igang, som var det ingen Konst,
Har Tanken kostet tusind vaagne Nætter,
Og mangt et Liv gik tabt for det omsonst;
At atter mangt et Værk, som Bifald vinder,
Og for hvis Held en Enkelt Ære nød,
Er bleven til ved Hjælp af Børn og Kvinder,
Hvem det ej Æren gjaldt, men dagligt Brød.

O, husk derpaa, o Drot! og skjærm saa Aanden,
At ej for tidlig alt den bliver træt,
Og bryd de Baand, der endnu tynge Haanden,
Lad Lejlighed til Arbejd vorde let.
Da skal Du deri dobbel Glæde finde,
At i Din Gaard vor Bygning vi har sat,
Thi hvad vi møjsomt samlede herinde,
Er Din og Landets Rigdom og dets Skat.

44. Til Kongen!

Grundlovsdagen, den 5te Juni 1853, i Kjøbenhavn.

Mel.: Kong Kristian lægger ned sit Sværd.

Vor elskte Drot, velsignet vær
For hvad Du kjærligt os har givet!
Dig troe i Døden som i Livet
Med sønlig Tak vi samles her.
Du gav vort Ord jo Friheds Vinge,
Saa lad da frit det til Dig klinge —
Saadan det takker Dig vel bedst!

Thi denne Dag, det veed Du godt,
Er en Bedrift, der aldrig ældes,
En Saga, der skal tit fortælles —
Til *den* Dit Navn er knyttet, Drot!
Naar andre Sceptermænd forglemmes,
Skal gjennem den Dit Minde gjemmes
Og straale med en evig Glands.

Hvad Du os gav, vor Konge god,
Det truer ingen ydre Fare,
Thi vi skal vide at forsvare
Din Gave med vort Hjerteblod.
Men hvis en indre Fare truer,
Meer stærk end Vold og Krigens Luer,
Saa fjærn den, Drot, mens det er Tid!

Hvis de, som selv Du tillidsfuld
Har sat til Værn for Danmarks Have,
Til Skjoldvagt for Din Kongegave
Og for Din Æres blanke Guld,

Hvis Tidens Røst de ikke fatte,
Hvor kan de da Din Gave skatte,
Hvor kan de kjærligt vogte den?

Det gaaer med Friheds unge Træ
Som med hvert andet Træ paa Jorden:
Det taaler baade Storm og Torden,
Men det maa elskes op i Læ!
Lad kjærlig Haand om Stammen frede,
Saa vil det snart sin Krone brede
Velsignende om Folk og Land!

I Træets Top da Ærens Fugl
Sødt syngende skal Rede bygge;
Om Træets Rod og i dets Skygge
Skal milde Dyder finde Skjul;
Og i dets Bark Dit Navn skal gjemmes,
Naar andre Sceptermænds forglemmes,
Og deres Kroner længst er Støv!

---

45. Ved Kongefugleskydningen paa Skydebanen den 7de Juli 1853.

Hvor er et Land saa skjønt og rigt paa Skatte,
Og med en Saga fuld af Folkeheld,
Som Danmark, hvori Gud vor Vugge satte
Og lod os finde Tilfredshedens Væld?
Det gjemmer Guld i Agrens rige Grøde,
Og sølvblaa Vover værne om dets Kyst,
Og hilset af dets Friheds Morgenrøde
Hver ædel Kraft kan blomstre frem med Lyst.

Et kjærligt Forsyn gav os alle Goder,
Hvoraf et Folk sin Lykke skabe kan,
Naar Broder slutter enigt sig til Broder
Og vier Kraften kun sit Fædreland.
Ej nogen fremmed Magt vort Held skal rane:
Det har i dansk Natur og Grund sin Rod;
Og følge enigt vi vor Friheds Fane,
Da er det trygt beskjærmet af vort Mod!

Men efter Kampens Dag nu Tvivlen raader
I Hjerter, som vil sikkert see dens Løn,
Og af den fjærne Fremtid dannes Gaader,
Som ængste mangen Danmarks ædle Søn;
Mod Dig, vor *Fredrik!* Alles Blik sig vender;
Vi veed, Dig Danmark er en Moder kjær,
At som Du modigt kæmped mod dets Fjender,
Saa er dets indre Fred Dit Hjerte nær.

Din Kjærlighed til Folket og Dit Rige
Os grunde Fredens Værk ved Visdoms Raad!
I Troskab mod Dig Alle sig forlige,
Og mandig Tillid sløve Hadets Braad!
Du skue, efter Stridens haarde Prøve,
Din Throne værnet imod Svig og Vold,
Og, stærk ved Enighed, den danske Løve
Til Elbens Bred Du bære i Dit Skjold!

---

46. Kongens Fødselsdag i Tønder 1853.

Naar Fyrster pleje Raad om Verdens Skjæbne,
Kong Frederik vel bænkes ej blandt dem;
Thi Millioner kan han ikke væbne,
Ved Mængdens Storhed glimrer ej hans Hjem;
En »Stormagt« er han dog udaf de rette
For hvem, der Hjertet har paa rette Sted,
Og ej for Aand vil Tallet aandløst sætte:
Hans Styrke er jo — Folkets Kjærlighed.

Mens Throner rysted trindt i alle Lande,
Hvad mangen vældig Hersker blegned ved,
Ej mindste Sky der laae om Fredriks Pande,
Hans Throne hvilte jo paa Kjærlighed.
Med villig Aand han sig til Folket fæsted
Og talte Friheds gyldne Kongeord,
Han følte dybt, at han for Folkets Bedste
Og Folket ej for hans var til paa Jord.

Fra Sønderjylland højt hans Pris skal lyde,
Han skar jo Dansken her for Tungebaand,
Foragt tør ingen Tysker meer os byde,
Bevidst er bleven sig den danske Aand!
Vil Gud den Tid vi snarlig see sig nærme,
Da der fremgaaer en herlig Fredens Stund:
Hvad før var kuet, vil jo Fredrik skjærme,
Og bygge Fred paa Sandheds faste Grund.

Da ærligt lyde skal den danske Tunge,
Frimodigt, djærvt paa Fædres gamle Vis,
Og Modersmaal hos Gamle og hos Unge
Kan ene smelte Hjertets haarde Is.

Ja, lyde skal den overalt paa Vangen,
Hvor Barnelæben stammer paa dens Lyd,
Skal lyde djærvt i Talen, sødt i Sangen,
Til Aandens Lyst, til Hjertets sande Fryd.

Saa hil Dig da, vor Drot, Du folkekjære!
Et trofast Folk slaaer Kreds om Thronens Fod;
Hav Tak, fordi Du værned Folkets Ære
Og kvalte Oprørsplantens dybe Rod.
I denne Højtidsstund paany vi love
At følge Dig med Hjerte, Mund og Haand;
Gid over Danmarks Øer, Sletter, Skove
Maa længe holde Vagt Din gode Aand!

---

47. Til Kongen.

(Nyaarsaften 1853.)

Det svundne Aar med Alvorssind
I Kongeborgen træder ind,
Og lader der sig melde;
Thi, som det frem ad Banen foer,
Det hørte et og andet Ord,
Det Kongen bør fortælle.

Hos Mand og Kvinde rundtenom,
Paa Land, i By — i Hytten, som
Paa Herreborgens Tillie,
Højt blev det sagt: Hans Sjæl er god,
Klart er hans Blik, kjækt er hans Mod,
Urokkelig hans Villie.

Som Folket stred, saa har han stridt,
Som Folket led, saa har han lidt,
Dets Held var kun hans Tanker;
Da Stormen kuled haard og hvas,
Var Danmarks Hæder hans Compas,
Og Fasthed var hans Anker; —

Ja, var han haard i haarden Strid,
Hvor var han blød i Nødens Tid,
I hine Sotens Dage!
Hvor slog et mere følsomt Bryst!
Hvo var som han saa rig paa Trøst!
Han havde ej sin Mage!

Deraf det kom, Kong *Frederik!*
At hertillands Du Navnet fik
Alt af den Folkekjære;
Thi Folket huer Dig saa godt,
Du Danmarks ridderlige Drot!
Dets Stolthed og dets Ære!

---

48. Ved Forfatningsfesten i Viborg
den 5te Juni 1854.

Op danske Folk! nu er oprunden atter
Den Dag, Du hilsede saa stolt og fro;
Nu gjælder det at vise, om Du skatter
Din Konges Gave og den vogter tro.
En større Gave ingen Drot har givet
End *Han*, hvis Højsind Folkets Lænker brød:
Af lange Døs det vaktes op til Livet,
Og Fredriks Lov fra Alles Læber lød.

Og ej sit Folk han saae uskjønsomt blive —
Det Kongen ærligt Noget gav igjen —
Det gav ham glad Alt, hvad et Folk kan give:
Sig selv, sit Hjerte gav det til ham hen;
Dets Sønner freidig gik for ham i Døden,
Det for hans Arv har tunge Offre bragt —
Ja dyrt med Blod i Frihedsmorgenrøden
Beseglet er den skjønne Eendrægts Pagt.

Skal Trædskheds Aand da Pagtens Runer rygge,
Som Folkets Sjæl til Dannerkongen bandt?
Skal den ham skille ved hans bedste Smykke,
Den Kjærlighed, hans Folkesind ham vandt?
Ak! over Landet har en Sky sig lejret,
Der vil fordunkle Frihedsglædens Sol;
Dog end har Frygt ej Danmarks Haab besejret
Til Ham, som sidder paa dets Kongestol.

Men selv, o Folk! med Kraft og vaagent Øje
Du værne om Dit herlige Klenod,
At Stormen ej Dit Frihedstræ skal bøje!
Lad Verden see, det dybt har fæstet Rod!
Hvis nu Du sover, let man Dig paalister
Med Frihedsskin maaskee de gamle Baand,
Og Dine Børn den skjønne Arv da mister,
Den rige Skat, Du fik af Kongens Haand.

Saa synker kraftløs Du igjen i Dvale,
Mens Avindsmænd af Dine Lænker leer,
Og tit vil grønnes Danmarks Skov og Dale,
Før lyse Frihedssol Du atter seer;
Da vil paa Sagas Tavle saa staae tegnet:
»Engang var Folket gjenfødt, frit og stærk,
Men ej sit Frihedstempel har det hegnet;
Thi sank i Grus det stolte Kongeværk.«

Det skal ej skee! Det kan ej Kongen ville —
Saa viis, o Folk! Du vil det heller ej!
Opløft Din Røst nu, før det er forsilde!
Til Fredriks Hjerte forhen fandt den Vej.
Sig Drot og Folk engang har sluttet sammen —
Gid denne Eendrægt altid vare maa!
Da evig grønt og rank som Bøgestammen
Vort Frihedstræ i Danmarks Vang skal staae.

---

49. Kongefugleskydningen paa den kgl. Skydebane den 5te Juli 1854.

Hvad har os ført gjennem Kampe og Farer?
Hvo var mod Rænker vor Friheds Bevarer?
Hvori har Danmark sit Haab og sit Held?
Folket vil svare af Hjerternes Fylde:
Fredrik, Din Danskhed kun Sejren vi skylde;
Den er den skjærmende Guddom vi hylde,
Den er vor Krafts, vor Lyksaligheds Væld!

Ej sad til Bram Du med Scepter og Krone;
Tvedragtens Aand vilde styrte Din Throne,
Smedde i Trældommens Lænker Dit Folk!
Kaldet til Magten for Sværdet at drage,
Kæmped Du mandigt i Trængselens Dage,
Bragte med Hæder os Freden tilbage!
Daad var Dit Dannesinds Frugt og dets Tolk!

Du i vor Kjærlighed Styrken har fundet,
Hvorved Du Sejr over Mørket har vundet,
Og gjort Dit Danmark til Frihedens Hjem!
Nu skal vor Kjærlighed Lønnen Dig være
For at som Værn om vor Lykke og Ære,
Skjold Du for Friheden trofast vil bære,
Kalde dens rige Velsignelser frem!

Fredrik! Dit Banner vi jublende følge;
Hvor det end vajer, paa Land, over Bølge,
Veed vi: det gjælder vor Ære og Ret!
Meer skal i Danmark ej Broderblod rinde;
Men med Din hellige Gave i Minde,
Folket om Kronen skal Egeløv vinde,
Gjøre dens Vægt Dig ved Kjærlighed let!

---

50. Den 6te October 1854.

Konning! i Minister-Klemmen
Luk ej paa Din Fødselsdag
Øre Dit for Folke-Stemmen,
Ligned end den Vaabenbrag!
Thi fra Arildstid i Norden
Klang i Takt med Lurens Torden
Brages Kvad og Harpeslæt.

Lad uhørt da i Højsædet
Skjalden ej Guldharpen slaae,
Som *Skjoldungers* Pris har kvædet
Under gule Haar og graa,
Og forlænget seer med Glæde
Gamle *Fredegods* Guldkjæde
Til vor yngste *Frederik!*

Tro det ej, at mellem Slaver
Kongen har sin bedste Ven!
Tro det ej, Din Throne raver
Hos fribaarne Dannemænd,
Som jo har paa Hænder baaret
Ind og ud ad Tusindaaret
Gamle *Danmarks* Kongeslægt!

Hvad der vakler, om ej raver,
Hos os i en bange Stund,
Det er Tak for gode Gaver,
Hjertets Tak med Haand og Mund,
Det er Sulerne, som bære
Karmen højt til Kongens Ære,
Frederik! Din *Æreport.*

Hør da ej paa den »*Bolvise*«,
Som med alt sit Pund af Vid,
Bedre brugt, maaskee at prise,
Sætter mellem Venner Splid,
Mellem Frænder allernæste:
Rigets Gavn og Folkets Bedste,
Kongen og hans eget Ord!

Fæst Dit Blik paa Hjælpekilden,
Ypperst under alle Savn:
Paa det *Folk*, som gik i Ilden
For sin Drot og for sit Navn,
Som, nok født til Mag og Lempe,
Dog vil for sin *Frihed* kæmpe
Til den sidste Draabe Blod!

Intet Folk i Verden findes,
Som det *Danske* overgaaer
I alt Godt og Stort at mindes
Gjennem Tusindtal af Aar;
Gid med *Skjold* Du Prisen vinde!
Aldrig visner den *Kjærminde*,
Som slog Rod i *Danevang!*

---

51. Den 6te October 1854.

Ustandset Tidens stærke Ørn
Sig over Verdensrummet svinger,
Kun lidet agte Jordens Børn
Hvad næste Vingeslag dem bringer. —
O, gid det næste Vingeslag
Maa vise, det er atter Dag,
Maa vise, Folkets Hjertesag
Har rørt *Kong Fredriks* Kongehjerte!

Ja, gid den skjønne Højtidsdag,
Som Tidens Ørn os nylig bragte,
Maa minde Dig om Folkets Sag,
Om Maalet, som vi eftertragte.
Værn om Din Gave, skjøn og god!
Skjærm den! den har i Folket Rod;
Skjærm den! og tag vort Hjerteblod,
Naar atter Farens Time kommer.

Ja om vor Drot vi stærk og fast
Af Hjerter vil en Skjoldborg bygge, —
End aldrig Danskens Troskab brast,
Den er et gammelt Arvestykke.
— Men naar vi møde Haan og Spot
Af dem, der staae Dig nær, o Drot!
Vi søge Dig! — o, søg Du blot
I Folkets Kjærlighed Din Styrke!

---

52. Ved Kongens Ankomst til Lykkesborg

den 26de October 1854.

Velkommen, Konge, her ved disse Strande!
Dig byder Dit taknemmelige Folk;
Vort frie Blik, vor kjækt oprejste Pande
Vil være Dig vort Hjertes bedste Tolk:
At Kjærlighed og Troskab Du skal finde
I hvert et Bryst, som hæver her sin Røst,
Og Sønderjyden glemmer ingensinde,
At Du er Folkets Haab og Folkets Trøst!

Trælbundne ej vi Dig imøde træde, —
Frimodigt hilse vi vor elskte Drot,
Frimodigt toner Sangen om den Glæde,
Der boer idag i Hytte som i Slot —,
Men bundne dog; thi til Dit Faderhjerte
Med Kjærlighedens stærke Baand Du bandt
Et Folk, som deler tro Din Lyst, Din Smerte,
Og som ved Dig sin største Lykke fandt!

Som trygt med Dig vi stod i Farens Dage,
Saa vil vi altid trofast med Dig staae,
Og kalder Du, med frejdigt Mod vi drage
I Kamp *for Dig* paa Land, paa Bølgen blaa;
Der, hvor vor himmelfaldne Fane vajer
Og peger med sit Kors mod Himlens Rund,
Der møde vi, og gaae *med Dig* til Sejer,
Dig tro i Livet, som i Dødens Stund.

Modtag, o Konge! med et venligt Hjerte
Den Velkomst, vi med kjærligt Sind Dig bød!
Og naar den gyldne Krone bringer Smerte
I mangen Stund, — da husk, Din Løn er sød:
Et trofast Folk med Kjærlighed Dig lønner,
Trofaste Hjerter Dig imøde slaaer,
For Dig til Himlen stige hede Bønner,
Mens *Folket* trofast om Din Throne staaer!

---

53. Ved Fakkeltoget til Kongen, 18de Decbr. 1854,

i Anledning af Ministeriet Ørsteds Afskedigelse.[7])

Saa kan da Ordet strømme frit
Og atter til Dig runge!
Saa skal ej meer, som før saa tit,
Det lænkes paa vor Tunge!
Saa staaer Du atter for os glad,
Endnu som før den samme,
Og de, der vilde skilt os ad,
De maae nu staae tilskamme!

Var nok saa bitter end den Skaal,
Som vi har maattet drikke,
Vi vidste dog med stille Taal,
At *Du* os svigted ikke.
Vort Haab til Dig, vor elskte Drot,
Skal Ingen os fraliste,
Vor Tro paa Dig i Ondt og Godt
Skal Ingen os fravriste!

Vi vidste jo — det har Dit Blik
Saa mangen Gang os tolket —
At ingen Mur, o Frederik!
Kan skille Dig fra Folket,
Og at det Værk, som Du har bygt,
Saa det vil længe huskes,
Skal knejse gjennem Tiden trygt
Og ikke plumpt forfuskes.

Det blev Din Lod i Landets Nød
At gribe just det Rette:
»Det skal ej skee!« Du kjækt udbrød;
»Mit Navn man skal ej plette!«
Hvor *de* Ord høres, hvorsomhelst,
Skal Vidnesbyrd de bære:
At Du med dem har atter frelst
Vor Frihed og vor Ære.

Og kan nu Ordet strømme frit
Og atter til Dig runge,
Og skal ej meer, som før saa tit,
Det lænkes paa vor Tunge:
Saa lad det klinge første Gang
Til Dig blandt Blus og Kerter,
Med Tak i tusindstemmig Sang
Fra varme danske Hjerter.

---

54. Ved Festen i „det danske Broderskab" paa den kgl. Skydebane

d. 17de Januar 1855.

O, Danmark, jeg hilser med Stolthed og Lyst
Din kornrige Slette, Din skovkrandste Kyst —
Min Vuggesang lød fra den stormende Sø,
Og derfor ved den vil jeg leve og dø.

Her lærte jeg tidlig at elske min Drot,
Thi Vejen staaer aaben til Dankongens Slot —
Og Vej til hans Hjerte den finder man let,
Naar Hjertet kun banker for hvad der er Ret!

Han gjør ingen Forskjel paa Hytte og Borg,
Han ejer et Hjerte for Fattigmands Sorg,
Og kunde han standse hver Taare, der flød,
Vist aldrig en Klage til Himmelen lød!

Den Sæd, han har udstrøet, skal aldrig forgaae,
Det Hus, han har bygget, skal evig bestaae,
Det Navn, som han modtog, har ej han gjort Skam,
Den Krone, han arved, sin Glands fik fra ham.

Gud skjænke ham Dage, Gud skjænke ham Aar,
Og Friskhed i Hjertet og sneehvide Haar.
Gid Tanken om, hvad for sit Folk han har stridt,
Maa trøste ham saligt og styrke ham tit.

55. Grundlovsfesten 1855 i Kiøbenhavn.

Konge, hvad vil vi?
Komme vi atter
Ængstligt med Bønner
Hid til Dit Slot?
Trues af Fare
Atter vor Frihed?
Trues af Fare
Selv Du, o Drot?

De, som Du satte
Nys til at værne
Fast om vor Friheds
Truede Vold,
Vil de forraade
Konge, Din Tillid,
Plette Din Æres
Staalblanke Skjold?

Nej, med Fortrøstning
Hilse vi Dagen,
Da Du os planted
Frihedens Træ.
Stammen er kraftig,
Kronen er løvfuld,
Sangfuglen bygger
Alt i dens Læ.

Derfor vi flokkes,
For Dig at bringe
Tak for den bedste
Gave paa Jord;

O, men den rette
Tak for Din Stordaad
Er ikke den, der
Klinger i Ord.

Den skal Du finde,
Drot! i den Lykke,
Som os Din Friheds-
Gave har bragt,
Og i de ædle,
Spirende Kræfter,
Som den tillive
Blandt os har vakt!

---

56. Grundlovsfesten i Egebæksvang

den 5te Juni 1855.

Frederik! Folke-
Fyrste Du nævnes,
Drot for et frit og
Fribaarent Folk, —
Hør da, naar Sangen
Svinger sig selvman't,
Naar den er Folke-
Følelsens Tolk!

Fredrik! Du fæsted
Lid til Dit Folk og
Gik med dets Sønner
Tyskland imod;

Trodsigt det svang som
Svøbe sin Fakkel;
Men med Dit Folk Du
Sejerrig stod.

Fredrik! Du fæsted
Lid til Dit Folk, og
Frihed Du gav med
Folkelig Haand;
Fejred en Fest saa
— Aldrig den glemmes —
Frihedens Fest i
Kjærligheds Aand!

Fredrik! naar atter
Frihedens Festdag
Samler Dit glade,
Trofaste Folk,
Samler fra Borg og
Samler fra Hytte,
Samler hver Sjæl med
Hjertet som Tolk, —

Fredrik! da svinger
Højt sig mod Himlen,
Højt mod Guds Throne
Eden, vi svor:
Aldrig vi slippe
Dig og Din Gave,
Dig og Din Ære, —
Stol paa vort Ord!

57. Ved Kongens Nærværelse i det kgl. Theater den 7de October 1855.

En Højtidsfest er nu for ham oprunden,
Hvis rige Gaver aldrig glemmes kan,
For ham, der Folkets Kjærlighed har vunden,
Fordi han trofast elsked Danmarks Land;
For ham, som Tiden længe skal erindre,
Thi da han greb den gyldne Kongekrands,
Da mon i Østen Friheds-Stjernen tindre,
Og Haabets Engel smiled ved dens Glands.

Der var et Land, hvor man om Frihed talte,
Skjønt Hjertet skjælved ved Tyrannens Magt,
Og hvor med Oldtids Dyder højt man pralte,
Skjønt Ord og Tanke blev i Lænker lagt;
Da til et grumt og blodigt Afgudsbilled
Uskyldighed og Fred blev offret hen,
Og den, der myrded meest, han blev fremstillet
Som Folkets tro og allerbedste Ven.

Gud være lovet, slige Tankens Lænker,
De findes ej, de kjendes ej hos os,
En bedre Frihed os vor Konge skjænker,
Der aldrig blander sig med blodig Trods.
Dog er vi fri, thi Danmark er vor Moder,
Og Kongen lytted til sin Moders Røst,
Derfor hver Dansk han hilser som sin Broder,
Og Folkets Fryd, det er hans bedste Lyst.

O, Himlens Herre, Du vort Land beskjærme,
Lad Tvedragt bøje sig for Retfærds Aand!
Og fjærn de Farer, der til ham sig nærme,
Der holder Danmarks Fremtid i sin Haand!

Gid ingen Modgang maa vor Konge true,
Mens Tiden veksler mellem Høst og Vaar,
Og gid det Træ, han planted, han maa skue
At bære gyldne Frugter Aar for Aar!

---

58. Kongefugleskydningen paa den kgl. Skydebane den 3die Juli 1856.

»Har man bundet Jer Aand,
»Vil jeg sprænge de Baand!«
Saa bød Drotten paa Kjærlighed rig.
Nu fra Højsal og Plov
Vogtes Land, vogtes Lov,
Derfor, *Fredrik*, takke vi Dig!

Da med skamplettet Skjold,
Gamle Danmark, Din Vold
Blev bestormet ved Magt og ved Svig;
Stod Din Drot jo saa fast
Som Kong Kristian ved Mast,
Derfor, *Fredrik*, vi kæmped for Dig!

Fra det blodige Spor
Skibet lystred ej Ror,
Over Bølgerne tumled det sig;
I det knagende Rat
Greb Du mandelig fat,
Og Dit Folk, Konge! stoled paa Dig.

Nu er Skibet i Havn,
Og Din Daad og Dit Navn
Prises højt gjennem Land og ved Vig.
Her vor jublende Sang,
Over By, over Vang,
Skal, Kong *Frederik!* lyde for Dig!

---

59. Festforestillingen i det kgl. Theater den 8de October 1856.

Blandt Nordens Lande Danmark er en Have,
Saa frodig, frisk, med dybe, blanke Søer;
Om Oldtids Stordaad mæle Kæmpegrave,
Og Nutid selv har Klang, som aldrig døer;
Ved Mejselslag, ved Skjaldesang vi kjendes,
Ved Folkets Sammenhold, Soldatens Mod;
I Kjærlighed er Styrke, den ej endes,
Her den i Drot og Folk har samme Rod.

Det løfter Sindet: her er godt her hjemme!
»Danmark og Dansk« de Ord er som Musik!
O, Konge! Du vil alt det Godes Fremme,
Hvo er meer dansk, end Du, Kong *Frederik!*
God Gjerning gjør saa lykkelig tilmode,
I den Tilfredsheds skjønne Roser groe!
Velsignelse der er i alt det Gode,
Velsignelse i Sammenhold og Tro!

Paa Festens Dag klart straaler Blus og Kerte,
Ja Glædens Ild — og Øjet har just den,
Livs-Sundhed gjennemstrømmer rigt Dit Hjerte,
Til det den ringe Mand saa trygt gaaer hen.

Gud glæde, styrke Dig i Alvors Dage,
Gud lønne Dig i Villiens gode Færd,
Gid Du see Danmarks Herlighed tiltage;
Og Korn og Blomster slynges om hvert Sværd!

---

60. For Kongen.

(Nyaarsaften 1856.)

I Taarnet Midnatsklokken snart
Med dumpe Slag forkynder,
At Tiden i ustandset Fart
Det nye Aar begynder —
Men Aaret er i Tidens Skjød
Som Draaben, der fra Fjeldet flød
I Havets dybe Vande.

Vildt bruser Tidens Bølge frem
Med Throner paa sin Tinde —
Og bar den end i Sekler dem —
Hvo kan nu Sporet finde!
Alt rummer Tiden ved sit Bryst
Og haster mod den fjærne Kyst
Bag Evighedens Strømme.

Men gaaer vor Vej i Kamp, i Fred,
I Solskin og i Taage —
Et Øje seer fra Himlen ned —
Og evigt vil det vaage!
Det tæller draabeviis hver Elv —
Som tæller det i Hjertet selv
Hvert Haab og hver en Tanke.

Til Dig bag Hvælvingen — til Dig,
Som var, som er, som bliver —
Til Dig, vort Ophav — kun til Dig —
Du, alt det Godes Giver!
Til Dig, min Gud! alene kun
Til Dig i Aarets sidste Stund
Min Bøn og Tanke stræber:

Beskjærm vor Konge! Kronens Vægt
Er her saa tung at bære —
Stærk er han i Din Varetægt —
Han styre Dig til Ære!
Lad Folkets Gjerning, Ord og Skrift
Samvirke klogt med hans Bedrift!
Lad Danmarks Held grundfæstes!

---

61. Grundlovsfesten i Kjøbenhavn 1857. [8])

(Afsunget i Kristiansborgs Slotsgaard.)

Vor Frihed er en Sejerskrands
Fra Farens Tid,
Da Kongen saae med opladt Sands,
At Folkets Magt kun styrked hans,
At Folkets Ret med Kronens Glands
Ej stod i Strid,
Og derfor skifted Arven ud
Og satte til sit Folk og Gud
Sin Lid.

Hans Tillid ej beskæmmet blev;
Den Prøve stod,
Ej blot dengang, da haardt det kneb,
Og vi vort nye Frihedsbrev
I Slagets Linie underskrev
Med Hjerteblod,
Men og da, Tvivl og Frygt tiltrods,
Paa Kongens Trofasthed vi os
Forlod.

I Danmark aldrig denne Tro
Udryddes skal:
Saalidt som Mistroes Svamp skal groe
I Borgers Hjem og Bondes Bo,
Saalidt skal Trædskheds Orm sig snoe
I Kongens Hal;
Men hvo der Tvedragt vil udsaae
Imellem Begge, han skal staae
For Fald.

Straal klart vor Friheds Folkefest
I Kongeglands!
Idag I kaste Bog og Læst,
Idag er Glæden Alles Gjæst,
Og Lyd der gaaer fra Øst til Vest
Af Sang og Dands;
Men først, med Tak for Gaven god,
Vi lægge ned for Kongens Fod
Vor Krands.

---

62. Grundlovsfesten i Tivoli 1857.

Hvor Frihed deltes lige
Imellem Folk og Drot,
Bør Smigersange vige,
Der klinger Sandhed godt.
Ej fra betalte Tunger
I Festens Øjeblik
Nu højt mod Sky det runger
Et: Leve *Frederik!*

Ej glemt i Danmark være,
(Hvor Mangt vel glemmes tit!)
Ved *Fredrik Folkekjære*
Blev Folket stærkt og frit.
Skjønt ængt man Grændsen stikker
Med Stormagts Maalesnor,
Den lille Plet er sikker;
Thi Troskabs Magt er stor.

Af denne Troskabs Fylde,
Med Hjerte, Sind og Hu,
Ham, hvem vi Dagen skylde,
Et Leve! bringes nu.
Trygt med sit Folk han stævne
Igjennem alle Skjær,
Og naar vi *Frihed* nævne,
Skal *Fredrik* nævnes her!

63. Kongefugleskydningen paa den kgl. Skydebane den 2den Juli 1857.

Altid i Danmark Troskab hos Folket
Kongen fandt karsk, naar Stridshornet lød,
Kjæk den i Gjerning Kraften har tolket,
Værnet om Thronen, trodsende Død!

Saga os mange Minder bevarer
Om at Skjoldunger kjendte dens Magt,
Og spotted trygge Trudsler og Farer,
Naar den mod Fjenden var deres Vagt.

Du har, vor Fredrik! dybest dog fattet,
At den er Rigets mægtigste Skjold,
Og at af Trældomsaaget ej mattet
Frejdigst den kæmper kraftig og bold.

Du, med det danske, ærlige Hjerte,
Dybest har følt, at den, som har deelt
Inderligt Kongens Glæde og Smerte,
Burde hans Tillid vel eje heelt.

Du har begrebet: Kjærlighed, Ære,
Det er de Kilder, hvorfra den flød;
Thi kan Forræder aldrig den være,
Saa Du kan slumre trygt i dens Skjød.

Og Du gav Troskab Frihed i Norden,
Knuste dens Lænker, bød den Din Haand;
Fri kan den nu i Slagenes Torden
Mandigt nedlyne Tvedragtens Aand.

O, det skal aldrig Danmark Dig glemme:
Ene som Friheds Giver Du staaer;
Folket i Hjertet evigt vil gjemme
Mindet om Dig og Gjenfødslens Aar!

For hvad Du ædelt Troskab har skjænket,
Troskab vil bringe selv sig til Løn:
Dig den sig offrer, fri og ulænket,
Danmarks højtelskte, kjærligste Søn!

---

64. Kongens Ankomst til Frederits den 20de September 1857.

Velkommen, Drot! paa denne Grund,
I Mindets Hjem,
Hvor hvert et Markens Straa har Mund,
Og mæler om hin Midnatsstund,
Da Folkeaanden, kjæk og sund,
Herfra brød frem;
Da Meened fik sin bittre Løn,
Men Troskab Sejerspalmen skjøn
Bar hjem.

Ja Troskab imod Drot og Land
Er Danskens Magt.
Den tænder koldest Bryst i Brand;
Den binder til sin Pligt hver Mand;
Den slaaer omkring vor lave Strand
En sikker Vagt;
Den byder hjemlig Falsk og Svig
Og fremmed Vold at tage sig
I Agt.

Og derfor er vor Troskab god
At lide paa,
Fordi den sprang af Friheds Rod,
Fordi den staaer paa Ligheds Fod
Og vokser med vor Kraft og Mod,
Mens Tider gaae;
Fordi det er en Hjertesag,
For Dig, o Drot! og Danmarks Flag
At slaae.

---

65. Ved et Fakkeltog for Kongen i Frederits den 20de September 1857.

Vær velkommen folkekjære,
Vennesæle Drot!
Her hvert trofast Hjerte være
Dit Paulun og Slot,
Kerter straale Dig imøde,
Stemmer juble, Kinder gløde,
Vi paa Hænder ville bære
Fredrik Folkekjære!

Hvad er det, som os besjæler
I den glade Stund,
Da Du i vor Midte dvæler
Kraftig, dansk og sund?
Hvad har tændt den stærke Lue
Nu, vi *Friheds Giver* skue?
Haabet om: trods alle Fjender
Selv Dit Værk Du ender!

Ja, igjennem Tider strænge
Frit og stærkt bestaae
»Danmark dejligst Vang og Vænge,
Lukt med Bølgen blaa!«
Trælle knæle ej for Thronen,
Ej af Jern er Kongekronen,
»*Æresborger*« stolt vi nævne
Ham ved dette Stævne.

Syng da højt og sving da Kerte
Leve *Frederik!*
Med det danske Kongehjerte,
Med det milde Blik!
Stor, som Kristian den Fjerde,
Vil han hegne Led og Gjærde,
Danmarks Frihed, Ret og Ære —
Leve Folkekjære!

---

66. Kong Frederik den Syvende i Silkeborg.

(September 1857.)

Mel.: Vi Sømænd gjør ej mange Ord.

Den lille By, som paa Dit Tog
Idag Din Fod betræder,
Det er, o Drot! den mindste Pog
Blandt alle Dine Stæder,
En Pog, som først igaar fik Uhr
Og knap har Dun paa Hage,
Og derfor vel i Politur
Maa staae en Del tilbage.

En By, som grundlagt paa Papir
Nu vokser fort i Sandet,
Paa Blomster, som paa Kirkespir
Den fattigste i Landet,
Som ikkun har sit unge Blod
Og kun paa Haab kan samle,
Men hænger ved sin Konge god
Saa trofast som de gamle.

Ja, Konge! det er hvad vi har,
Den Blomst, vi her kan frede,
Den trives godt paa Jorden bar
Og paa den brune Hede;
Og kom Du hid at see dens Spor,
Hvor ingen andre bramme,
Saa troe os, Konge! paa vort Ord:
Her staae vi ej tilskamme.

Saa tag vor Hilsen, Danerdrot!
Du vil den ikke vrage,
Og tag vort Ønske varmt og godt
For Dine Fremtidsdage!
Og tag vor Tak, fordi Du nu
Er stævnet over Vandet,
Og kom Din yngste Søn ihu
Og gjæsted ham i Sandet!

---

67. Ved et Festmaaltid i Horsens for Kongen.

(September 1857.)

Jeg veed et Land — man raaber: »det er lille!«
Men dejlig er den havomkrands'de Plet;
Hver Luftning, som i Bøgens Løv mon spille,
Ja selv Dit Hjerte kan fortælle det;

Og rige Skatte Vang og Vove gjemme,
Men rigest dog den Aand, som der har Bo;
Og der jeg fødtes, der jeg kun har hjemme;
Det er mit Liv, og der jeg gaaer til Ro.

Jeg veed et Folk — ej vidt dets Grændse favner;
»En Smaamagt!« spotte Fjender stolt i Chor;
Men Frihed der ved Kongethronen havner,
Og, naar det gjælder, viid: den Magt er — stor.
Det skrev sit Navn med herlige Bedrifter
Hos Saga ind, og det ej fordum blot;
Det mærked tit, at Lykken sælsomt skifter,
Men et stod fast: Det Folk er tro sin Drot!

Jeg veed en Drot — for Folket har han Hjerte;
Ak, hjerteløs var mangen Fyrste kun!
Trindt om var Storm, og Angstens bittre Smerte
Foer dybt bag Purpur ind i Nødens Stund;
Men han stod frejdig, fast; thi mens forgjæves
Vel Andre søgte Værn bag Staal og Bly,
Han skjænked, hvad af Andre først maa kræves,
Og stod saa trygt i Troskabs sikkre Ly.

Den Drot er Du, Kong *Fredrik*; Folket, Landet —
Vort kjære, gamle Danmark, elsker Du;
Dit Liv vil derom vidne, og det kan det,
Og sildigst Slægt skal komme det ihu.
Er Havblik nu før Storm? Vil Bølgeskarer
Paany mod Danmark prøve stolt sin Magt?
Staa trygt tilrors; vort Skib nok Stormen klarer;
Thi Folkets Kjærlighed — det er Din Vagt!

Engang var Skik — og Skik ej Dansken bryder —
At hilse Drotten højt med Skjoldeklang;
I Skjold vi Troskab bær', — see, den gjenlyder
Selv nu, vor Drot! fra denne simple Sang!
Velkommen hid fra høje Kongesale!
Velkommen hid, Kong *Fredrik*, med Din Viv!
Nys vugged Høstluft sig om Danmarks Dale —
Gid rigt Du høste for Dit Kongeliv!

---

68. Fakkeltoget for Kong Frederik VII. i Tønder

den 3die October 1857.

Udfold Dig, *Dannebroge!*
Vaj frit med røden Dug! —
Alt længe nok i Kroge
Man gjemte Dig i Smug.
Din Konge højt Du takke,
For Ridder han Dig blev,
Da paa Forræder-Nakke
Med Sværd Dit Navn han skrev.

Nu, *Modersmaal!* Din Stemme
Opløft blandt danske Folk! —
Alt længe nok iglemme
Gik Hjertets rette Tolk.
Din Konge højt Du prise
For løste Tungebaand,
At frit Du Dig kan vise
I Pagt med Folkets Aand.

Opskyd af Jordens Dække
Du kostelige Sæd,
Kong Frederik lod lægge
I Slesvigs Agre ned! —
Fra Slægt til Slægt Du bære
Skal Vidne om vor Drot:
Paa gamle Danmarks Ære
Han holdt i Stort og Smaat.

---

69. Hilsen til Kong Frederik den Syvende i Brøns[9] mellem Tønder og Ribe, 3die Octbr. 1857.

Langt større Glands, Kong Frederik,
Du vandred hos:
Saa tit Du gjennem Landet gik,
Stod Sejers-Minder for Dit Blik;
Men denne stolte Glæde fik
Du ej hos os.
Træd mild dog paa vor Jordbund hen,
Her vokser dog et Sagn af den:
At Slesvigs Folk som *danske* Mænd
Var med at slaaes.

Siig, mindes Du hin Tid, der svandt,
Hin onde Færd,
Da Fjenden lod, som alt han vandt,
Og trodsed Dig paa hver en Kant,
Mens Politikens Traade bandt
Dit gode Sværd!

Ej Lys i Natten var at see;
Da raste Folket i sin Vee,
Og greb til Økse, Stang og Lee; —
See det var her.

De var for faa! — Hvor Blodet flød,
Der staaer Du nu. —
Da blev for tung Dig Folkets Nød,
»Til Vaaben!« Konge-Ordet lød;
Og hævne Dine Sønners Død,
Det kunde Du!
Men blev end Hines Lykke trang,
De vidned dog endnu engang,
At Du har Mænd paa Slesvigs Vang
Med trofast Hu!

Men vil, hvor Fjenden før har traadt,
Han atter gaae;
Da flokkes vi om Dig, vor Drot,
Og bløde, naar Du byder blot;
Da skal Du see, vort Folk er godt
At stole paa!
Nu taler Mindet her om Fald,
Men høre vi igjen Dit Kald,
Vi slaae som før, men stande skal,
Til Sejr vi faae.

---

70. Rigsdagsmændenes Festmaaltid paa den kgl. Skydebane den 6te October 1857.

Kongens Skaal!

Hvad Maal det er, vi styre til
Med eller mod vor Villie?
Om vi har halvvejs vundet Spil?
Om vi er helt Codillie?
Om vi har Poppegøjen skudt?
Om vi har plaffet bort vort Krudt?
Om vi til Taffels bliver budt?
Om vi skal Gildet gjøre?

Om vi ret snart er om en Hals
Hvad heller paa det Tørre?
Om der skal dandses holstensk Vals
Igjen fra Ott'ogfyrre?
Om vi fra Frankfurt faae Proces
Og Dommen fra en fransk Congres?
Om vi kan drage eget Læs
Med vore Brødres Arme?

Om alle disse Ting vi veed
Ej meer, end der fortælles;
Thi vi er kun en Særlighed,
Og saadant No'et er — »fælles«.
Men Et vi veed for ganske vist,
Som gjælder her saavel som hist:
At baade imod Magt og List
Er Enighed vor Styrke.

Saa lad os staae da, som vi stod
Engang paa Slagets Tillie,
Med Bryst ved Bryst og Fod ved Fod,
Med en og samme Villie,
Og præge, tro mod Pligtens Bud,
I mandig Daad vor Tanke ud,
Og sætte saa vor Lid til Gud,
Som over Danmark vaager.

Og vi tør stole paa, at *Han*,
Som til vor Styrer sattes,
Ad denne Vej vil gaae foran,
Og ej før Tiden mattes.
Ja, alt engang skal blive godt,
Saasnart vi holde sammen blot,
Saasnart med os kun er vor Drot,
Og Folket med sin Konge.

---

71. Kong Frederik den Syvende.

(Digt i „Berl. Tidende“ d. 28de Octbr. 1857.)

Det lille Land med havomkrandste Kyster,
Hvor Bøgen groer, hvor Nattergale slaae,
Hvor Øjet skuer frit mod Vest og Øster,
Og Stjernehimlen staaer saa dyb og blaa;
Hvor Guldet vokser ved hvert Fjed Du træder,
Hvor Freden hersker, Tvedragtsaand maa fly,
Hvor Bauten vidner om dets gamle Hæder,
Og friske Laurer, at den end er ny;

I dette skjønne Land, som Bølger lukke,
I dette gamle Land, hvor Minder bo,
Paa denne Plet, Kong Fredrik! stod Din Vugge,
Her gav som Yngling Danmark Du Din Tro;
Her sværmed Du omkring i Skovens Skygge,
Her kløved Bølgen Du med frejdig Hu,
Her vied Du Dit Liv til Danmarks Lykke,
Her staaer som Konge Du iblandt os nu.

Hvad Under vel, om højt Du elsker Hjemmet,
Om Hjemmets Børn Dig elske højt igjen!
Du stod jo aldrig blandt os som en Fremmed,
Du var os som en kjær og gammel Ven.
Selv før Dit Hoved smykket blev med Kronen,
Vor Lid vi satte til Dit ædle Sind,
Og dengang Du som Konge steg paa Thronen,
Da løste kongeligt Du Løftet ind.

En usæl Tid! — Ud fra sin skumle Hule
Den lumske Lindorm krøb med graadig Tand,
Udspyede Hadets Ild og Løgnens fule
Forgift imod vort ædle Fædreland.
For Kampen veg Du modløs ej tilbage,
I Spidsen for Dit Folk Du stod saa fast,
Og vog — en ædel Ridder — Dybets Drage,
Og skjærmed Landet mod dens Overlast.

Men under Kampen end, hvis Udfald Ingen
I hine tunge Dage kunde see,
Du netop løste Folkeaanden Vingen
Og gav den Kraft at bære hver en Vee!
Saa da nu hist fra Dannevirkelejren
Sig tusindmundet Sejersrygtet svang,
Opsteg vor Tak til Gud ej blot for Sejren,
Men og for Frihed paa den danske Vang.

Saa er Din Hæder, Drot! til Danmarks bunden,
Een er kun Din og hele Folkets Sag!
Dit Navn skal gyldent staae i Mindelunden,
Skal leve kjærligt som det var idag!
Vil Tvedragtsaanden end med Fjenden bole,
Og i vor Glæde gjerne gjøre Skaar,
Stol trygt paa Folket, som paa Dig vi stole:
Det er den Pagt, som Danmark Lykke spaaer!

---

72 og 73. Ved Takkebønnen i Vartou for Hs. Maj. Kongens Helbredelse

den 21de Marts 1858.

1.

Mel.: Lad det klinge sødt i Sky.

Kongen sagde: syg er jeg,
Tornestrøet min Kongevej!
Herren siger: frygt kun ej!
Hjertesuk i Gry og Kveld
Bære Frugt til Danmarks Held.
Eja! Eja!
Kongen siger: karsk er jeg,
Rosenstrøet min Kongevej,
Med Guds Fred jeg frygter ej.

Danmark synger: Gud skee Lov!
Konge karsk har jeg behov,
Ej hans Liv blev Dødens Rov;
Over *Fredriks* Kongestol
Syvfold straale Livets Sol!
Eja! Eja!

Kongen siger: karsk er jeg,
Rosenstrøet min Kongevej,
Med Guds Fred jeg frygter ej.

Norden synger: Morgenstund
Over Danmarks grønne Lund
Nu igjen har Guld i Mund;
Hjertets Tak gjør Aanden glad,
Fred og *Frihed* følges ad!
Eja! Eja!
Kongen siger: karsk er jeg,
Rosenstrøet min Kongevej,
Med Guds Fred jeg frygter ej.

Engle sang: Det vides godt,
Ej af Verden Himlens Drot
Rige tager eller Slot;
Yndig dog paa Videslet
Blomstre Naade, Fred og Ret!
Eja! Eja!
Kongen siger: karsk er jeg,
Rosenstrøet min Kongevej,
Med Guds Fred jeg frygter ej.

Synger, alle Træer i Skov!
Fuglesangen: Gud skee Lov!
Livet ej blev Dødens Rov,
Sildig Vinter, tidlig Vaar
Varsler for et Gyldenaar!
Eja! Eja!
Kongen siger: karsk er jeg,
Rosenstrøet min Kongevej,
Med Guds Fred jeg frygter ej.

2.

Mel.: Tag det sorte Kors fra Graven.

Alle Verdens Riger ældes,
Alle Verdens Konger døe;
Kun Guds Rige aldrig fældes,
Edens Græs blev aldrig Hø;
Kort og langt dog er som Siv
Folks og Kongers Blomster-Liv,
Og de tit fra Døden frelste,
De til Lykke blev de Ældste!

Danmarks Rige, kaldt det lille,
Tit det Store alt for nær,
Tidlig født, endnu saa silde
Godt sin høje Alder bær;
Som den lille Fugl i Skov
Høgens let og Ørnens Rov,
Trods al Fare og al Vaade,
Gammelt blev det af Guds Naade!

Danmarks Konge, kaldt den Gode,
Som gav Riget *Friheds Lov*,
Gammel vorde, som Kong *Frode*,
Hvis Guldkværn vi har behov!
Nys formørket, Livets Sol,
Guld nu strøer paa Kongestol!
Længe leve, af Guds Naade,
Han med Lyst til Rigets Baade!

Kongens Venner allesammen
Rejse sig og takke Gud,
Mens hans Fjender bære Skammen,
Styrte ned og slettes ud!

Lidt og Godt med Fred og Fryd
Vare længst i Nord og Syd;
Kjendes lade Gud det længe
Her i »dejligst Vang og Vænge!«

---

74. Salme i Anledning af Kongens Helbredelse.

Gudsrigets Kirke aaben staaer,
Naar Hjertet i os gløder:
I Jesu Navn til Himlen naaer
Den Røst, Gud-Aanden møder.
Opløft Dig, Sjæleraab!
Med Tak og Bøn og Haab!
Guds Kjærlighed vi saae —
Den evig skal bestaae!
Vor Gud! hav Tak for Naaden!

Du saae vor Frygt for Folk og Land
Ved Kongelivets Fare;
Men alle Kongers Liv ej kan
Os uden Dig bevare.
Du skaber Liv og Aand —
Dødslyn er i Din Haand —
Vi bad: *Din* Villie skee!
Du lod vort Øje see
Med Fryd Din Miskunds Villie!

Alt før var Dødens Haand udstrakt
Mod Folket, Du bevarer;
Men Du er alle Magters Magt,
Trods Verdensvældens Skarer.

Ved Dig — vi har det seet —
Med os er Under skeet:
»*Med Gud!*« lød Kongens Ord —
Med Gud blev Styrken stor,
Og højt lød Pris for Naaden.

Vor Gud! hold Folk og Rige fast,
Trods Tiders Mulm og Farer!
Bevar det Haab, der aldrig brast
I Dine Sjæleskarer!
I Jesu Christi Navn!
Hold Folk og Drot i Favn!
Til Verdens sidste Dag,
Fra Slægt til Slægt modtag
Lov, Pris for evig Naade!

---

75. Ved Kongens Helbredelse.

Da Kongen laae i Feberhede,
Og Folket med sin Konge leed,
Da var det Trøst, til Gud at bede
Og haabe paa hans Miskundhed;
Trofaste Gud, Du hørte, Du
Kom os med Miskundhed ihu!

Men ak, den Lovsang vi Dig bringe,
Døer næsten som i Sukke hen;
Thi Uvejrsskyens sorte Vinge
Nu truer Drot og Folk igjen;
Og bøjet dybt i Ydmyghed
Vi knæle for Din Throne ned.

Kun Du kan Stormens Magt besværge
Og byde Tordenskyen fly,
O Gud, som flytte kan selv Bjerge,
Hos Dig er ene Læ og Ly!
Forlad vor Synd i Jesu Navn
Og opluk os Din Naades Favn!

Vær Du vort Skjold i Nød og Fare,
Gjør Kongen viis og Kongen stærk;
Bevar hans Liv det dyrebare,
Kron selv hans kongelige Værk,
Mens gode Engle staae paa Vagt
Og skjærme hans og Folkets Pagt.

---

76. Folkets Hilsen til Kongen efter hans Sygdom.

»Danmark og Dankonge! lyder fra Ø,
Slette og Sø —«
Saa lød det længe i Sagn og i Sang,
Frihed dog giver først Malm det og Klang.
Vær hilset, *Kong Frederik!* vi see Dig igjen,
Du Folkets Ven!
Vi hilse fro Dig, trods truende Sky,
Med Haab paany.

Ti Aar tilbage, da nærmede sig
Folket til Dig;
Tillidsfuldt kom det, kun bad det om lidt,
Meget Du gav det: Du gjorde det *frit.*

Det derfor har nylig i Tempel og Løn
Hævet sin Bøn,
Har takket Gud, at det har Dig endnu,
Saa dansk i Hu.

Danmark og Dankonge! Folket og Drot,
Fjender til Spot,
Fælles i Kampe og fælles i Fred
Hænge i Lave det vaklende Led! —
Du Styrken søger i Kjærligheds Magt,
Saa har Du sagt;
Den jubler, hilser og nævner Dig blot:
Vor elskte Drot!

---

77. Ved Kongens Nærværelse i det kgl. Theater
den 24de Marts 1858.

Saa smukt os Kæmpevisen sang
Om Kjærlighed i Norden,
Dens Styrke og dens Troskab klang
I Sagn vidt over Jorden;
Den har i Danmark fæstet Rod,
Det er ved Gjerning tolket;
Her Konge-Styrken, sund og god,
Er Kjærlighed i Folket.

Ja, Folkets Aand og Hjertelag
Er en usynlig Kirke,
Der straaler frem paa Alvors Dag,
Et herligt Dannevirke.

Dybt Konge-Hjertet det forstod,
Skrev det til Skjoldemærke.
— Vi er ved Dig, vor Konge god,
I Sammenholdet stærke!

Gud holde over Dig sin Haand
Og over Danmarks Rige,
Han løsne altid Smertens Baand
Og lade Sygdom vige!
Da, Konge, sees i Hus og Stad,
Som Festblus, Hjerte-Flammen;
Kom mellem os, kom tit og glad,
Vor Styrke vokser sammen!

---

78. Grundlovsfesten 1858 paa Alhambra.

Det veed vi om Kong Frederik,
Hvad al hans Færd os lærte:
Den tomme Pragt, den tvungne Skik
Han ingentid begjærte,
De slebne Ord han slet forstaaer,
Og Folkets jævne Tale gaaer
Ham allermest til Hjerte.

Vi veed, med fremmed Glands vor Drot
Ombytted ej sin Krone,
Ham klinger intet Maal saa godt
Som Danmarks gamle Tone;
I Oldtid og i Nutids Færd
Staaer intet Folk hans Hjerte nær,
Som Folket om hans Throne.

Og end har Kongens Daad os sagt,
Han elsker ingen Lænker,
Og mindre paa sin egen Magt
End Folkets Lykke tænker;
Og altid kjærest hilser han
Den Tak, som Danmarks frie Land
Paa denne Dag ham skjænker.

Men derfor ogsaa Dansken troer
Paa ham som ej paa mange,
Og seer hans Haand paa Statens Ror
Trygt i de Tider trange;
Og derfor blev den Time stræng,
Da Kongen laae paa Sygeseng
Og Danmarks Folk var bange.

Karsk sidder Konning Fredrik nu
Paa Kongestol med Ære;
Og jævn og fri og dansk i Hu
Han længe Kronen bære!
Naar fælles Maal staaer for vor Sjæl,
At raade vore Runer selv
Vi vel tilsidst skal lære!

---

79. I den militaire Skydeforening
den 31te Juli 1858.

Velkommen Drot! Til os Du ty,
Naar Kronens Byrder tynge,
At i vor Troskabs Bad paany
Din Kraft sig maa forynge.

For Dig vi svor med Haand og Mund
At kæmpe og at falde.
I Fredens som i Farens Stund
Stol trygt kun paa os Alle!

Vi veed det jo, Du pønser kun,
O Konge! paa vor Lykke;
Vi kjende godt Dit Hjertes Grund,
Paa denne Grund vi bygge!
Vi veed, Du er en Hyrde god,
Der heller Livet giver
End vil, at fjendtligt Overmod
Et Lam fra Hjorden river!

Og derfor, Konge, god og huld!
En Skat vi Dig bevarer
Af Kjærligheds og Troskabs Guld,
Et Værn mod alle Farer!
Og denne rige Skat Enhver,
O Drot, Dig villig yder. —
O, Du skal see, hvor riig Du er,
Naar over den Du byder!

---

80. Ved Indvielsen af „Den kgl. Veterinair- og Landbohøjskole“

den 24de August 1858.

Hil Dig, Du ædle danske Drot,
Som rejste dette Kundskabs Slot!
Gid Du maa see herfra oprinde
En Lysglands om Dit eget Minde!

Og gid det Scepter, Gud Dig gav,
Maa bære Frugt, som Arons Stav!
Og gid den Tid, til Gud Dig kalder,
Maa vorde Danmarks gyldne Alder!

---

81. Kongens Fødselsdag 1858.

(Afsunget paa Torvet i Tønder.)

Der var en Tid for Folk og Land,
En Nødens Tid,
Man haanede den danske Mand,
Og bragte hid fra fremmed Strand
Tysk Sæd og Sprog til Slesvigs Land!
En Nødens Tid!
Da greb Du Styret, Konge bold!
Da blev Du Danmarks Værn og Skjold
I Strid.

Højt lød Kartovens barske Ord;
Men En mod Tre
Slog Dansken for sin Fædrejord
Og for den ædle Drot i Nord,
Som trolig holdt sit Kongeord:
»Det skal ej skee!«
Hav Tak, vor Drot, for denne Strid!
Du tvætted Danmarks Ære hvid
Som Snee.

Kong Fredrik staaer for Danmark Vagt
Den Dag idag;
Og bliver Løgnens Snare lagt,
Og kommer Tyskens Vold og Magt,
Saa staaer hans danske Hjerte Vagt
Den Dag idag;
Thi dansk er Hjertet i hans Bryst,
Og dansk som Dannerkongens Røst
Dets Sag.

---

82. Ved Kongens Nærværelse i det kgl. Theater den 24de October 1858.

Mel.: Duftende Enge og kornrige Vange.

Kjærlighed, Ungdom og Lykke forsvinder,
Tiden bortvifter den jordiske Glands,
Konsten dog griber de flygtende Minder,
|: Fletter dem sammen i Skjønhedens Krands. :|

Elskov, der leger med Smil og med Taarer,
Visdom og Kløgt, der bag Daarskab er gjemt,
Smerter, der adle den Sjæl, som de saarer,
|: Kalder den frem mellem Alvor og Skjemt. :|

Tanker, der skjultes i Glemselens Strømme,
Hemmelig Kval i Forbryderens Bryst,
Hjerternes Higen og lønligste Drømme
|: Laaner den Skikkelse, Legem og Røst. :|

Frihed, der Vej gjennem Kampen sig bryder,
Folket, der lider ved Fyrsternes Fejl,
Folket, der frelses ved Fyrsternes Dyder,
|: Viser den os i sit tryllende Spejl. :|

Vel da vor Drot, der i Sorg og i Glæder
Lytted til Retfærds og Frihedens Kald,
Kommende Sagn skal erindre hans Hæder,
|: Seent skal han glemmes i Konsternes Hal! :|

---

83. Ved det nye Blindeinstituts Indvielse
den 5te November 1858.

Til Kongen!

(Fremsagt af en kvindelig Elev af Institutet.)

Min høje Konge! Skjønt mit Blik ej seer
Din ædle Skikkelse, det Højheds Præg,
Der throner paa Din Pande, og de Træk,
Du arved fra Din kongelige Slægt,
Saa føler jeg Din Nærhed dog, o Herre!
Som jeg kan føle Solens milde Varme,
Skjønt ej mit Øje seer dens gyldne Glands,
Og som jeg sporer Blomstens fine Duft,
Skjønt aldrig jeg har seet dens Form og Farve!

Velkommen da i dette nye Hus,
Der, nær Din Hovedstad, skal minde om,
At blandt de Dyder, som derinde boe,
Har ogsaa from Velgjørenhed sin Plads.
Det blev Din skjønne Lod, dengang Du bytted
En sorgløs Ungdom med en Krones Vægt,
At see Bedrifter leve op med et,
At staae som Hersker for et tappert Folk,
At staae som Fører for, hvad Skjønt og Stort
Der frit og frejdigt i Dit Land sig rører!

Du har en anden Lod, min høje Konge,
Der er endnu langt mere skjøn og sjelden,
Og det er den: at i Dit hele Land,
Saavidt det naaer, der er ej nogen Skabning
Saa svag og hjælpeløs, saa arm og ringe,
Der ikke varmt velsigner Dig for Alt,
Hvad Du har gjort, og Alt, hvad Du har villet.

Tag den Forvisning med fra dette Sted
Og lad den styrke Dig i al Din Gjerning.

---

84. Ved Banquetten i Casino den 10. Februar 1859.

(I Anledning af 200-Aarsdagen efter Kampen og Sejren over Svenskerne ved Karl Gustavs Storm paa Kjøbenhavn.)

Det isned om Danmark, men Gud var os god,
Og Isen blev brusende Vande:
Det sneede med Fjender, det tøede med Blod:
Da vaared det atter om Lande.

Den gryende Morgen gav mildere Sol,
Det luned om Dankongens Rede;
Og gyldnere Glands fik hans Konningestol,
Og Kronen fik Ringene brede.

Men først da fra Sønder det stormed igjen,
Som skulde nu Dannemark kantre;
Da Fjenden fra Volden var bleven vor Ven,
Og selv var en Vold med os Andre —

Først da fik den Støtte, først da blev den stærk
Den Frihed fra Fædrenes Dage,
Og det er Kong Fredrik den Syvendes Værk,
En Gjerning, der søger sin Mage.

Ja, tryggere byde vi Stormene Trods,
Naar Kongen hos Folket er hjemme;
Sit Rigsæbles Kjærner han delte med os,
Og det skal vi aldrig ham glemme.

Og derfor skal Folket, i Sorg og i Lyst,
Nu sjunge, som dengang de strede:
Din Rede, Kong Fredrik, er Borgernes Bryst,
Og aldrig Du døer i Din Rede!

---

85. Ved Banquetten i Ridehuset d. 11. Februar 1859.

(200-Aarsfesten for de Danskes Sejr over Svenskerne
ved Stormen paa Kjøbenhavn.)

Til Landets Drot vor Tanke først sig svinger
Paa Festens Dag, i store Minders Stund,
Til Danmarks Drot, hvis Navn idag gjenklinger
Med Mindets Røst henover Belt og Sund:
En *Fredrik* var det, som ej vilde vige,
I Reden dø, kun ej forlade den,
En *Fredrik* er det, som i Danmarks Rige
Velsignes nu, som Folkets bedste Ven!

En Alvors Tid det var for Fædrelandet,
En Prøvens Tid for Axels gamle By,
Da Drot og Folk, af Fjenden overmandet,
Bag Nattens Mulm knap skimted Morgengry; —

En Alvors Tid er end det for os Alle,
Som Volden dengang, Grændsen trues nu,
Forgjæves dog ej heller nu skal kalde
Dit Folk til Værn mod Vold, vor Konge, Du!

Men Nordens Mænd, som kæmped haardt i Striden,
Aarhundreder har dækket med sit Slør,
Forsonet staa hinanden nu ved Siden,
Og Venskab groer, hvor Tvedragt vokste før.
For Nordens Magt og Ære Hjertet brænder
I Danas Lund, paa Sveas Klippegrund,
Nu Nordens Folk og Konger ere Venner,
Og Fjenden *een* for dem i Farens Stund.

Fred Norden har! — Idag os Glæden kalder,
At fejre Fortids Minder i dens Ly;
Men det vi veed, hvis Luren atter gjalder,
Paa *Fredriks* Bud vi møde fluks paany.
Vor Kjærlighed til Kongen bli'er den samme,
Om Skjæbner veksle, Sekler svinde hen,
Og uforanderlig er Troskabs Flamme
Hos Danmarks Folk for Danmarks bedste Ven!

---

86. Til Kongen!

Grundlovsdagen 1859 i Kjøbenhavn.

Mel.: Hvor Bølgen larmer højt fra Sø.

Hvi lider Folket Dig saa godt,
At fast blandt Dine Fædre,
Der findes ingen anden Drot,
Der har os huet bedre?

Var det Dit Mod, Dit kjække Blik,
Der vandt os saa, Kong *Frederik?*
|: Var det Din djærve Danskhed? :|

Ja ganske vist! Men fremfor Alt,
Det var Dit rige Hjerte,
Der aldrig svigted hvor det gjaldt,
At lindre andres Smerte,
Der har os gyldne Gaver bragt,
Har deelt med os Din Herskermagt,
|: Har frit og gavmildt deelt den! :|

Og derhos værnet om Dit Værk,
Vort unge Friheds-Tempel;
Trods List og Vold det stander stærk,
Europa til Exempel.
See deraf kommer det, o Drot!
At Folket huer Dig saa godt,
|: Og skal Dit Navn velsigne! :|

---

87. Kongefugleskydningen paa den kgl. Skydebane den 9de Juni 1859.

Der findes, om ej i hvert et Land,
Saa dog maaskee i de allerfleste,
En Stol, som ikke just hver en Mand,
Fordi han gjerne det vil, tør gjæste,
En Stol, forgyldt og med bløde Puder,
En Stol for Jordens saakaldte Guder,
Heel velbekjendt.

En saadan blev der bag Grændsen her
I fire Sekler saa vel indtaget
Af samme Slægt, at vi noget nær
Iblandt Nationer blev mindst beklaget;
Af hvad hos Andre man under Sædet
Tit hørte rasle, med Taarer vædet,
Var her kun lidt.

Og det var Lænker; man dog dem saae
Og følte dem, om just ej paa Haanden;
De Pen og Mund ofte lagdes paa
Og trykked Hjertet og tynged Aanden;
Og denne var det, som gjerne vilde
Sig og sin Talsmand fra Baandet skille,
Hvor tyndt det var.

Da rejste Folk sig i Syd og Vest,
— Deri man kunde dem ej fortænke, —
Og, som det syntes hver Enkelt bedst,
De hamred løs paa den stramme Lænke;
Snart Stenen flyver, og Bøssen knalder;
Snart Pressen sveder, og Ordet gjalder —
Det var ej her.

Thi, medens Taarer og Blodet flød,
Hvor hine Tvende sig Ret tiltoge,
Her smilte Læben, og Hurra lød,
Dengang erkjendtlige hjem vi droge
Fra ham, der sagde, hvad I begjære,
Det er just det, som jeg helst vil være
Indtil min Død.

Og i de ti Aar, han her har skudt
Som Dannerkonge til Poppegøjen,
Han har ej heller sit Løfte brudt,
Trods al den udenfra hørte Støjen;
Og derfor, selv om den ej forstummer,
En Skaal vi byde, mens Vinen skummer,
Vor *Frederik!*

---

88. Fest i Frederits den 6te Juli 1859.

For Kongen!

I vore gamle Runemestres Skrifter
Der findes Sagn om mange Storbedrifter,
Som øvedes af Drotter
I gamle Danmarks Land,
Snart Luren klang i Østerled
Og snart ved Vesterstrand.
Sekler gaae,
Glemt er gamle Dage,
Kun et Sagn
Er endnu tilbage,
Kun et Sagn.

Men hvad der roses højt i gamle Skrifter,
Er Intet mod *Kong Fredriks* Storbedrifter;
Og aldrig skal de glemmes
Ved Nordens sølvblaa Hav;
Thi af sin egen Villie
Han os vor Frihed gav.

Slægter dø,
Graven Støvet dækker;
Fredriks Daad
Liv dog evigt vækker;
Fredriks Daad.

Og dengang Landet var i Nød og Fare,
Kong Fredriks Helte drog det at forsvare.
Og under Dannevirke
De sloge deres Tjald,
Og der var mangen blodig Strid
Og meget Mandefald.
Tiden ej
Denne Sejr udsletter,
Fredriks Navn
Smukt deri den fletter,
Fredriks Navn.

---

89. Festen paa Alhambra for Frederitsslagets 10de Aarsdag, den 6te Juli 1859.

For Kongen!

Hil Dig, vor Konge god!
Sundhed og mandigt Mod
Styrke Din Færd!
Jublen, som runger her,
Gjenklang fra Folket er —
Alle har Kongen kjær;
Han er det værd.

Raser end Kamp og Slag,
Suser end Stormens Brag
Ved fremmed Strand,
Akset i Bølgedands
Slynger i Solens Glands
Herligt sin Rigdoms Krands
Rundt om vort Land.

»Fred, Du velsignet vær!
Konge, Dit Værk den er!«
Jubler hvert Bryst.
Gjælder det Danmarks Sag,
Er vi beredt til Slag;
Du har os seet den Dag
Det gjaldt en Dyst.

Derfor Din Throne staaer,
Urokket Aar for Aar
Fast i sin Grund;
Hellig er Kronens Magt,
Troskab dens sikkre Vagt;
Kjærlighed Folkets Pagt
Til sidste Stund.

---

90. Ved Landmandsforsamlingen i Haderslev,

Juni—Juli 1859.

Kongens Skaal!

Hvor vi til Højtid
Stævnede sammen,
Hveden vi kom, fra
Nord eller Syd,

Danrigets Konge
Bragtes et Bæger,
Skummende, bredfuldt;
Thi giver Lyd!

Hæv Dig i Sædet,
Øbo og Holster!
Jyde fra Syden,
Jyde fra Nord!
Drist kun at træde
Frit, hvor Du sidder,
Slaa kun i Skiven,
Dølg ej Dit Ord.

Mjøden skal skumme,
Bægerne klirre,
Mændene løfte
Jublende Chor:
Fredrik det bydes,
Ham, der har frigjort,
Adlet sit Folk ved
Kongeligt Ord.

Ordet var Dug paa
Afsvedne Enge,
Solskin paa Rimfrost,
Spaadom om Høst;
Kraften den vækked,
Sædkornet spirer,
Sejlene svulme,
Tanken har Røst.

Ungt er vort Friheds-
Træ kun af Stamme;
Men det er løvrigt,
Breder sin Favn;
Der skal Dit Minde
Højt fæste Rede,
Knejse som Støtte,
Bære Dit Navn.

Held for Kong Fredrik,
Mærkismand brave!
Banneret bar han
Dristigt og godt.
Hvad det skal gjælde,
Ej vil han slippe
Frihedens Banner;
Leve vor Drot!

---

91. Ved Kongens Nærværelse i det kgl. Theater

den 19de October 1859.

Det danske Land er Guldets Land,
Et Guld, nok værd at prise,
Guld arves her fra Mand til Mand
I Sagn og Folkevise;
I Fortidsminderne det boer,
I Nutids Aand og Snille,
I Kornet det paa Marken groer,
I Kvinden bly og stille.

See, hvor velsignet, ægte godt,
Et Guld saa purt i Flammen!
I Vel og Vee her Folk og Drot
Med Troskab holde sammen.
Det Kjærlighedens Sammenhold,
Ja, det tør Hjertet sige,
Det er vor Styrke og vort Skjold,
Det Guld har Danmarks Rige!

Derfor, o Konge! hver engang
Vi sees, er Stunden herlig,
Da bliver Hjerteslaget Sang,
En Hilsen trofast, kjærlig!
Dit danske Sind paa Prøvens Dag
Gav Glands til Kongekronen,
Dit ægte danske Hjertelag,
Gud, skjærm det Guld paa Thronen!

---

92. Den 5te Juni 1860.

(Digt i „Berlingske Tidende“.)

Kong Fredrik ejer saa stolt et Slot,
Dertil ingen Kejser har Mage;
Der er ej saa ringe en Undersaat,
Han Bo i det Slot jo kan tage.

Saa højt imod Himlen er Tagets Rand,
Som Folkets Tanke sig rækker;
Og over det hele, herlige Land
Sin Grundvold, sit Tag det strækker.

Jo længer man boer i Kong Fredriks Hus,
Desbedre den Bygning man lider;
Det trodsede Jordskjælv og Haglstormens Sus,
Det staaer til de sildigste Tider!

Selv lagde Kong Fredrik det første Rids
Til Huset, der rummer os Alle;
Da Krandsen blev hejst, syntes Undergang vis,
Hvert Bolværk tog paa at falde.

Ja, Faren var fast, som vi maatte forgaae,
Saa vældig en Overmagt trued;
Men Undergang troede slet Ingen paa,
Og Ingen for Fjenderne grued.

Vi stred som vi kunde, stod To end mod En,
Vi stred og holdt Fjenden i Ave;
En Haand førte Sværdet, den anden bar Sten,
Til Mure og Tag var ilave.

Og Alle har Del i det herlige Værk,
Hver Olding, hvert Barn og hver Kvinde;
Thi Tilliden var i de Svage stærk —
Der monne de Stærke man finde.

Hos Kvinder og Børn og hos Oldinge graa
Fuldgod Fortrøstning var inde;
Thi monne saa fort det med Bygningen gaae,
Thi viste snart Ryggen hver Fjende.

Nu raader Dansken i Danmark igjen,
Paa Slottet Kong Fredrik sidder;
Omkring ham samles hans fuldtro Mænd,
Som Bonde, saa Borger og Ridder.

Omkring ham samles Kvinder og Børn
Paa Bygningens Aarsdag glade;
De vide, den holder saa vel en Tørn,
Og Kongen den vogter for Skade.

Og Fuglene smaa i den danske Lund,
Saa lifligt de alle kvæde:
Hil Dig, Kong Fredrik, i Folkets Rund!
Du tømme Dit Bæger med Glæde!

Det Slot, Du rejste i Farens Tid,
Skal styrke Dit Folk i Fare!
Saasandt som for Folket er al Din Id,
Skal Folket Din Gjerning bevare!

Hver Vaar skal smykke Dit Slot med sin Krands,
Ej Luen fortære det mægter;
Det skal bringe Dit Navn med umistelig Glands
Helt ned til de sildigste Slægter!

---

93. Fredrik, de Danskes Drot!

(Efterligning af „*God save the King.*“)

Fredrik, de Danskes Drot,
Under sit Folk det godt, —
Sign ham, o Gud!
Hugprud paa Daneting
Bygged med Lov han Land,
Holdt og i Kæmpering
Fjenderne Stand.

Fredrik, de Danskes Drot,
Under sit Folk det godt, —
Sign ham, o Gud!
Sejrrig som Frode, og
Retviis som Valdemar,
Højt under Dannebrog
Spiret han bar.

Fredrik, de Danskes Drot,
Under sit Folk det godt, —
Sign ham, o Gud!
Lad ham i mange Aar
Styre sit Folk med Kraft,
Hævde, med sølvhvidt Haar,
Det, han har skabt!

---

94. Den 6te October 1860.

(Digt i „Fædrelandet“.)

Vor Konning, *Fredrik Folkekjær!*
Det glæder os, vi har Dig her,
At Du i Aar Din Fødselsstund
Vil fejre nær ved Øresund —
Det glæder os, skjønt ingenlunde
Vi Andre samme Held misunde.

Men, Konge! kunde Du idag
Afløfte hvert et Hus dets Tag,
Dit milde Øje vilde see
Ej lutter Fryd, men ogsaa Vee;
Thi til at fjærne Sorg fra Livet
Ej nogen Konge Magt blev givet.

En klager: Sommer var for kort!
(Ret som Du tog dens Varme bort) —
En Anden har ej Held i Spil,
(Hvo, uden Du, er Grund dertil?) —
En Tredje kom ej ret paa Hylden,
(Og Du naturligvis faaer Skylden).

Fik en knap *Haud* for slet Latin,
Hver Buk i Stilen straks er Din;
Al Tyndhed i Mathematik
Og saadant meer fra Dig udgik,
Og jeg — ej bedre end saa mangen —
Tilregner Dig hver Fejl i Sangen....

O Konge! vredes ej ved Skjemt!
Med Alvor rimes Gammen nemt,
Som Smil og Taarer hertillands,
Som Gult og Grønt i høstlig Krands,
(Og deraf kun det Sidste kommer,
At ej October er Skærsommer).

Ja Du blev født i Høstens Tid,
Men Du Skærsommer vinkte hid;
Octoberdagen er os kjær,
Og den skal hilses af Enhver;
Dog *5te Juni*, den skal være
Os mere kjær end selv den kjære!

Og har vi det ej lige godt,
Saa viid dog: ingen anden Drot
End Dig, Kong Fredrik Folkekjær,
Vi Allesammen ønske her!
Og deraf følger da tillige:
Lev længe for Dit frie Rige!

95. Konge-Egen.

(Kong Frederik den Syvendes Fødselsdag 1860.)

I Danmarks Have er Lun og Læ,
Der leger Hjertet blandt mange Stemmer;
Der staa vi stille ved hvert et Træ
Og synge ud, hvad vor Sjæl fornemmer.
Er vi bedrøved',
Da vifter Løvet,
Som peger opad og dækker Støvet,
Fred i vor Sjæl.

Naar til vort Hjerte de smile ned
De lyse, hvælvede Bøgekroner,
Da gynger Hjertet i Kjærlighed,
Og Sangen smelter i bløde Toner.
Som Hjertegrunden
Er hele Lunden,
Naar Lyset dæmrer i Aftenstunden
Som Frejas Smil!

Og staa vi saa for en gammel Eg
Med spaltet Stamme, men frisk foroven,
Som Ingen mindes, da frem den steg,
Som luner godt for de Smaa i Skoven,
Da toner Sangen
Som Vaabenklangen,
Der lød, naar Kæmperne skjærmed Vangen
For Søndenvind.

Der staaer en Eg i den danske Lund,
Og den er det favreste Træ i Skoven;
Den slog sin Rod i den bedste Grund,
Den breder Kronen saa stolt foroven,

Og naar vor Tunge
Om den vil sjunge,
Det lyster Gamle saavelsom Unge
At synge med.

Er end der Krone paa alle Træer,
Der havde den danske Grund til Amme,
Ret ingen saa straalende Krone bær,
Og ingen staaer paa saa stærk en Stamme.
I Storme svære
Den stod med Ære,
End monne den stoltelig Kronen bære,
Den Konge-Eg!

I Lunden toner en Klagesang,
Naar Vinden suser ved Løvfaldstide.
Alt Konge-Egen saamangen Gang
Har svøbt sin Krone i Lagner hvide;
Men lød der Klage
I mørke Dage,
Den Kongestamme blev dog tilbage,
Fik Krone ny!

Vi prise gjerne den Konge-Eg,
Kan end i Stammen vi Revner finde;
Det Træ er værdig en Strængeleg,
Det skjærmed Danmark mod vilde Vinde.
Men højest tone
For *Fredriks* Throne
Skal Sangen dog om den sidste Krone,
Som Stammen bar.

Thi aldrig havde det gamle Træ
Saa skjøn en Krone som dennesinde,
Og aldrig gav det saa venligt Læ,
Som Lundens Fugle sig nu kan finde.
De dristig hoppe
I Egens Toppe
Og kviddre glade en Sang deroppe
Til Kronens Pris.

---

96. Til Kongen![10])

Sang ved hans Nærværelse i det kgl. Theater, 10. Octbr. 1860.

I dette Musers lyse Hjem,
Hvor ellers Glæden kun faaer Vinger,
Men hvor et Suk nys trængte frem,
Der dæmpet end i Salen klinger,
Et Sorgens Suk ved Tanken om,
At her i Konstens Helligdom
En Herskerplads blev nylig tom —
Her see vi *Dig*, o Konge, atter!

Og her med Jubel vi Dig see;
Thi slukkes end Geniets Stjerner,
Og om fra Skjønhedens Idee
End meer og meer sig Mængden fjærner,
Er end den Tid, vi færdes i,
Kun travl, men uden Sympathi
For Konstens gyldne Trylleri —
En bedre Tid vil sikkert følge!

En bedre Tid, da Konstens Magt
Vil bryde med de gamle Vaner,
Og Tanken i sin Skjønhedsdragt
Vil kjækt slaae ind paa nye Baner:
Da faaer og Sangen ukjendt Flugt,
Da strømmer Ordet dobbelt smukt,
Og Øjet bli'er ej længer lukt —
Men det er *Dig*, som det da skyldes!

Thi Ordet, som i Lænker laae,
En stakkels Træl, til Glemsel viet
Og stænget ind i mørken Vraa,
Har ej forgjæves Du befriet:
Det træder frigjort frem engang
Og vidner højt i Skrift og Sang
Om *Dig* paa Danmarks grønne Vang,
Og værner evig om Dit Minde!

Og som det er Dit store Værk,
At hver en Kraft nu frit sig rører,
— Og Mandoms Kraft bli'er dobbelt stærk,
Naar Frihed den til Maalet fører —
Saadan paany i Konstens Hjem
Vil stolte Værker træde frem,
Og altid nye følge dem
Til Din og Fædrelandets Ære!

---

97. Konstakademiets Aarsfest

den 31te Marts 1861.

Her imellem Konstens ædle Minder,
Arven, vi fra Oldtidslivet fik,
Her, hvor Tanken Kraft og Højhed vinder,
Hilse vi Dig, Drot, med glade Blik;
Thi den *Frihed*, som alene kunde
Skabe Sligt, der byder Tiden Trods,
— Hør det ogsaa her fra vore Munde! —
Den har Du jo gavmildt skjænket os!

Dobbelt kraftig alt i vore Dage
Aandens Liv sig rører fjærnt og nær:
Konstens Børn vil ikke staae tilbage,
Som om ej de fatted Gavens Værd.
Lad da gjennem Mejslen Takken klinge,
Lad da Penslen paa sin stille Gang,
I sit tavse Sprog en Tak Dig bringe,
Som skal leve paa den danske Vang!

Men vil fremmed Voldsmand Thronen rokke,
Og Du drager Sværdet for Din Ret,
Da, naar danske Mænd sig om Dig flokke,
Lægge vi vor Pensel og Palet.
Naar det gjælder dyrebare Navne,
Naar det gjælder Din og Danmarks Ret,
Skal i Farens Stund Du Ingen savne —
I den Kamp bli'er Ingen af os træt!

98. Til Kongen!

Ved Grundlovsfesten i Kjobenhavn 1861.

Mel.: Vift stolt paa Codans Bølge.

Kong Fredrik! Folket kommer
Med Jubelsang og Flag —
Skjøn er i Dan Skærsommer,
Men skjønnest dog i Dag.
Lad disse Toner trænge
Til Dig, vor kjære Drot!
Fra »dejligst Vang og Vænge«
Er det en Gjenklang blot.

Hvad Saga sjelden skriver,
Det staaer alt skrevet nu:
At Friheds egen Giver
Var Kongen selv — var Du!
Ej for Din Karm sig spænder
En Flok af Trællekryb;
Den frie Mand kun sender
Dig Tak fra Hjertets Dyb.

Tak for Din Kongegave,
Dit danske Sind og Hu! —
Hver Blomst i Danmarks Have
Meer sødt fast dufter nu,
Hver Fugl, som kan begynde
I Skov at kviddre lidt,
Nu synes højt forkynde:
Det danske Folk er frit!

Velsignet skal Du være,
Kong *Fredrik Folkekjær!*
Og Frugter skal Dig bære
Dit Værk i Aftenskjær!
Frit jubler over Vænge,
Frit jubler over Hav:
Lev lykkelig og længe
Du, som os Frihed gav!

---

99. Ved Grundlovsfesten i Viborg
den 5te Juni 1861.

Mel.: Unge Gjenbyrds Liv i Norden.

Gjennem Sekler laae i Dvale
Danmarks gamle Folkeaand:
|: Loven bandt den frie Tale,
Folket gik i Ledebaand; :|
Fredrik Gjenbyrdslivet vakte,
Da han under Kampens Brag
|: Af sit Højsind Offret bragte,
Som gav Danmark atter Dag. :|

Fluks adspredtes Fortids Mørke
Ved den skjønne Juni-Sol;
|: Folket gjenfødt i sin Styrke
Slutter Kreds om Kongens Stol: :|
Skulde atter Voldsmænd stærke
Gribe efter Fredriks Arv,
|: Vil igjen de faae at mærke,
At i Danmarks Folk er Marv. :|

Folket sig bevidst er vorden,
Ungdomsfrisk er Hjertets Slag;
|: »Rul fra Læben da som Torden«
Glædesrøst paa Gjenbyrds Dag! :|
Herligt alt i Danas Have
Frihedstræet bar sin Frugt;
|: Lad, o Folk! Din Konges Gave
Ej af Vankløgt blive brugt! :|

Møde kun paa Dannertinge
Mænd med Hjerte og Forstand,
|: I hvis Barm kun Toner klinge
For vort elskte Fædreland, :|
Da skal Sandhed Løgn bortkyse,
Da skal flettes mangen Krands
|: Og vort Danmarks Stjerne lyse
Med en evig Hæders Glands. :|

---

100. Kong Frederik den Syvende paa Himmelbjerget.

Juni 1861.

Mel.: Unge Gjenbyrds Liv i Norden.

Du, som bytted Nattergalen
Med de jydske Lærkers Kvad,
|: Vær velkommen, Drot, fra Dalen!
Bjerget hilser Dig saa glad. :|
Det, som Du, har ej sin Lige
I det Land, Du gjorde frit;
|: Sædet højst i Danmarks Rige,
Konge! det er netop Dit. :|

Ja, en Throne her staaer bygget
Just for Dig, vor Konning prud!
|: Af de friske Bøge skygget,
Klædt i Lyngens Fløjelsskrud. :|
Fast paa Fod, den ej sig dølger,
Skraaner mildt mod Dalen ned,
|: Hegnet kun af klare Bølger,
Værnet kun af Kjærlighed. :|

See Dit Land, det sommerfagre,
For Din Fod i Solens Glands!
|: Kæmpehøje mellem Agre,
Haab og Minder smukt i Krands! :|
Oldtids Skat af Graven drog Du,
Kraften skjult i Folkets Bryst;
|: Landets Haab i Pleje tog Du,
Gylden vorde skal dets Høst. :|

Nattens Taager svandt ej ganske,
Hist i Dal det end er graat;
|: Men vi veed det jo, vi Danske,
Vi kan stole paa vor Drot. :|
Du, der kom, som Vaaren kommer,
Til Dit Folk med Liv og Sol,
|: Hil Dig, Konning, i Skærsommer!
Hil Dig paa Din Kongestol! :|

101. I St. Knuds Skyttegilde i Flensborg den 8de Juli 1861.

Nys toned Sangen højt i Herthas Skove,
Da Frihedsdagen stolt der fejret blev,
Og kjærligt Ønsket lød ved Sundets Vove
For Drotten god, som Frihedsbrevet skrev.
Ogsaa for os det samme Brev blev prentet,
At Slægter skulde tage det i Arv;
Bli'er støvet end og skimlet Pergamentet —
I Frihedsbrevet er dog Kraft og Marv!

Men over Skatten ruge Aander mørke,
Som ej vil fatte Folkets Tarv og Trang,
Og Frihedstanken her har ingen Styrke
Og Frihedssangen ej den rette Klang;
Men vi, som elske tro og fast vor Konge,
Den Drot, hvis Styrke er vor Kjærlighed,
Og dem, hvis Modersmaal er Danskens Tunge,
Dem, som for os i blodigt Møde stred, —

Vi ville hæve Røsten højt og længe,
At den kan lyde over Danmarks Land,
Vi ville være med og Bommen sprænge,
Som skiller Brødre ad ved samme Strand.
Saa Frihedsbrevet bliver Jydens Eje
Fra Skagens Odde og til Ejd'rens Bred, —
Hos Tysken vil vi aldrig boe tilleje,
Men værge kjækt vort gamle Grændsested.

See derfor flokkes vi om Danmarks Fane
I Fredens Dage som i Kampens Tid,
Vor Kjærlighed til den skal Ingen rane,
Saalidt som Fremtids Haab og Fremtids Id.

Og derfor flokkes vi med kjærligt Hjerte
Om Danmarks første Borger, om vor Drot,
Og derfor dele vi hans Fryd og Smerte,
Vi veed, hans Sind er dansk og frit og godt.

---

102. Sang fra Krypten ved Hs. Maj. Kongens Nærværelse i Viborg Domkirke

den 12te Juli 1861.

Hil Dig, Dannerdrot, herinde
I den gamle Kirkes Ly!
Hvor deroppe Templets Tinde
Nu sig rejser højt mod Sky,
Fordum Odins Præst har svunget
Blodbestænkt sin Offerkniv,
Medens Asers Pris har runget
Under vilde Hedningliv.

Tiden skifted, Aser flygte
Maatte bort for Korsets Tegn;
Længe dog i dunkel Lygte
Lyset stod bag Kirkens Hegn;
Men trods lange Dæmrings Mørke
Fædres Aand var snild og stærk:
Vidnesbyrd om Troens Styrke
Staaer og her i dette Værk.

Her har lydt i Natten stille
Klerkechorets Vaadesang,
Og man hørte aarle, silde
Sjælemessens dybe Klang;
Dagen klar er længst oprunden,
Meer hin Sang ej Øret naaer —
Fortids vrange Tro er svunden;
Men dens Minde varigt staaer.

Drot! Du elsker Danmarks Minder
Og dem freder i vort Hjem;
Hvor Du Oldtidsrester finder,
Drager fluks Din Haand dem frem;
Bedste Skat, vi saae Dig drage
Frem dog med Din Kongearm,
»Er hin Kraft fra gamle Dage,
Som laae skjult i Folkets Barm.«

---

103. Velkomst til Kongen i Frederits den 19de Juli 1861.

Mel.: Mens Nordhavet bruser mod fjeldbygt Strand.

Den rullende Bølge, som bar Dig hid
Til Jyllands de svulmende Strande,
Den danner et Baand, som fra Arildstid
Sig slynged om Dannemarks Lande.
Her er for Bæltet en Laas fuld fast,
Ej Voldsmand dirker den op i Hast.

End skjønnere Baand vi at nævne veed,
Hvis Glands ingen Tid skal formørke:
I Folkets den trofaste Kjærlighed,
Som er jo, Dankonning, Din Styrke.
Og Laas for Baandet, som aldrig brast,
Det er Din Troskab saa klippefast.

Ej smilende Lunde omvifte blidt
Vor Odde saa barsk og saa øde,
Men Laurbær her vokse dog milevidt,
Og Bærrene ere saa røde.
Hvert Laurbærblad, som vor Mark frembar,
Det smykker, Konning, Din Krone klar.

Men ej blot med Laurens de friske Skud
Du smykkede Skjoldungers Krone,
End skjønnere Krands paa Dit Herskerbud
Opspired om Skjoldungers Throne:
Vor Friheds Løvsal, den bedste Vold
Om Thronen, arvet fra Dan og Skjold.

Saa hil Dig, vor Konning, med Laurens Blad,
Med Styrkens det lysende Bælte!
Hav Tak, for Du gjæsted vor stille Stad,
Som gjemmer de slumrende Helte!
Ja, vær velkommen i Fredens Ly
Til Stridens blodige Minders By!

---

104. Farvel til Kongen fra Frederits den 23de Juli 1861.

Mel.: Danmark dejligst Vang og Vænge.

Gamle Gorm, hvem Sorgen fældte,
Han, hvis Hjerte brast,
Da det sorte Tjeld ham meldte,
Død var *Danaast*,
Han har nys i Gravens Gjemme
Hørt og kjendt sin Ætlings Stemme:
»*Folkets Kjærlighed* min Styrke«
Lød i Gravens Mørke.

Da fra Thyras Høj lød Svaret:
»Hil Dig, Ætling prud!
Nu Dit Valgsprog os forklaret
Har Dit Kald fra Gud:
Du er Sønnen, som vi vented,
Du Din Arv i Højen hented:
Fredrik sætte skal i Lave
Led for Thyras Have.«

Her fra Nutids Sejersminde,
Nutids Kæmpegrav,
Samme Røst vel Vej maa finde
Til Dig, Konning brav!
»Over Thyras sjunkne Gjærde
Voldsmænd foer med frække Sværde;
Derved dog vor Død forsødes:
I vort Bryst de brødes.«

Det skal for Dit Øre sjunge
Snart paa Thyras Vold,
Nutids Sværd til Hylding runge
Da paa Oldtids Skjold:
Konning, lad, hvad end vi misted,
Paa Din Bautasten staae ristet
Gyldne Ord med Runestave:
Ledet kom i Lave!

---

105. Ved Kongens Tilbagekomst[11]) fra sin Sommerrejse, den 16de August 1861.

Velkommen hjem, vor Konge kjær!
Med bliden Bør,
Fra hist, hvor Virket lukker sig
Til her, hvor frit det vugger sig,
Mens Svaneflokken dukker sig
Med Rovfugls Kløer;
Hin Svaneflok med Flag paa Stang,
Med brede, hvide Vingefang,
Som synger ej sin Svanesang
Før Danmark døer.

En Kæmpehøj, en Runesten
Har her vi ej;
Men disse Bølger, dette Hav
Med skum-indristet Runestav
Er selv en søgrøn Kæmpegrav
Paa Kongens Vej!

Her sjunger hvert et Bølgeslag
Om Kongedybets Hædersdag,
Og end en Dyst for Danmarks Flag
Vi frygter ej!

Ja, hilset vær, vor Konge god,
Ved Sjællands Kyst!
Paa Himmelbjergets Top Du stod,
Og under Klintens vaade Fod
Og midt i Markens Overflod,
Ved Jyllands Bryst!
Men her Du seer, hvad hist Du saae,
Vor Friheds Rug velsignet staae
Og Aks ved Aks Dit Hjerte spaae
En gylden Høst!

---

106. Ved Festtoget til Kongen[1 2])

den 25de August 1861.

Mel.: Dengang jeg drog afsted.

Kong Frederik, vor Ven!
Kong Frederik, vor Ven!
Velkommen hjem igjen,
Ja, velkommen hjem igjen!
Saa lyder det saa glad
I Tale og i Kvad,
Saa toner det fra hvert et Bryst i gamle Axelstad;
Velkommen fra det Land, som Din Mildhed og Dit Mod
Til Danmarks Moderhjerte at binde saa forstod,
At Baandet, tæt og fast,
Ej briste skal i Hast.
Hurra, Hurra, Hurra!

Dengang Du drog afsted,
Dengang Du drog afsted,
Vort Hjerte tog Du med,
Ja, vort Hjerte tog Du med;
Vi fulgte Dig med Lyst,
Vi lytted til Din Røst
Og Folkets glade Jubel hist gav Gjenklang i vort Bryst;
Og dengang Sønderjyden saa gjæsted Kjøbenhavn,
Vi takked Dig, o Drot, og velsignede Dit Navn;
Men havde vi Dig havt,
Vi havde raabt med Kraft:
Hurra, Hurra, Hurra!

Og spørger Nogen her,
Og spørger Nogen her:
Hvi er Du os saa kjær,
Ja, hvi er Du os saa kjær,
Det Svar han simpelt faaer,
Som der i Visen staaer,
Saa dansk som Du var ingen Konge her i mange Aar —
See det er netop Noget, vi Alle kan forstaae,
Og derfor er Du elsket, Kong Fredrik, som kun Faa,
Og derfor skal Du ha'e
Et rungende Hurra,
Hurra, Hurra, Hurra!

---

107. Til Kongen!

d. 6te October 1861.

«Vær hilset Konge, og velsignet Aaret,
»Der aabner sig med denne Morgens Skjær!
»End længe vorde Livet Dig beskaaret!
»Og aldrig falde Kronen Dig for svær!«
— Den Bøn idag mod Himlen bliver baaret
Af mange tusind Læber fjærn og nær;
Thi Ingen mellem alle Dine Lige
Er meer, end Du er, elsket i sit Rige.

Det veed Du alt, det har Du tit erfaret
I Fredens Dage, som i Farens Stund;
Men veed Du og, hvori det har sin Grund?
Har Dig Dit eget Hjerte det forklaret?
Har Du forundret spurgt og faaet Svaret
Af egennyttig Smigers sledske Mund?
Har man Dig sagt, Du større var og bedre
End alle Dine oldenborgske Fædre?

Selv om saa var, troer Du da Kjærlighed
Er Højheds Livdrabant og Storheds Slave?
Har Du ej Had og Nag og Nid seet gnave
Saamangen Sjæl, til herlig Daad bered?
Det gyldne Æble falder ikke ned
I Skødet paa Enhver, som vil det have;
Derfor er det saa kosteligt at naae,
Fordi det er en Lod, som times Faa.

Du gav os Frihed, heel og ubeskaaren;
Du delte broderlig med os Din Magt;
Du gjorde det, da Tiden var fuldbaaren,
Og Folkets Aand var op af Dvale vakt.
Henover Sletten gik et Pust af Vaaren,
Da blev Din gode Sæd i Jorden lagt,
Og, blandes Regn og Solskin i vor Sommer,
En herlig Høst forvist engang der kommer.

Og dog Taknemligheden er alene
Ej Rod og Kilde til vor Kjærlighed;
Thi hist og her Din Sæd faldt mellem Stene,
Og et og andet Korn blev trampet ned.
Du veed det selv, der Mange er, som mene,
Vor Friheds Grundvold lagdes altfor bred,
Og Mange, som med frejdig Hu har brugt 'en,
Vil yde Takken først, naar de see Frugten.

Men Et der er, som klarer hele Sagen:
Du føler, Du af Folkets Kreds er En,
En Mønt med Landets eget Stempel slagen,
Kjød af vort Kjød og Been af vore Been,
Mens vi har intet Brev paa at faae Magen
Til Dig i Nutid eller Fremtid seen.
Du og Dit danske Folk — vi hænge sammen
Som Blomst og Stilk, som Granens Spids med Stammen.

Hvad hist Din Svaghed blev, er her Din Styrke:
At Du os hører til med Sjæl og Skind,
At ingen fremmed Guddom Du kan dyrke,
Og aldrig vende bort fra os Dit Sind.
Om Tider skulle komme nok saa mørke
Og Skuden tumles rundt af Hvirvelvind,
Du seer ej efter udenbords Lanterner,
Men troer paa os og vore fælles Stjerner,

Om vi skal frelses eller gaae i Kvag,
Een Skjæbne, lige Kaar vi friste Begge:
Skal vi beholdne ind i Havnen lægge,
Saa vajer over os Dit Kongeflag;
Men om den vrede Sø vor Kjøl skal brække,
Saa gaae tilbunds vi sammen med vort Vrag;
Den første Stump, som synker da i Fraade,
Er Kronen, som Du bærer af Guds Naade.

Saalænge som Du lever, kan vi haabe,
Fordi Du er med os, ihvor vi gaae,
Fordi vi bag Din kongelige Kaabe
Kan høre Folkevilliens Pulse slaae;
Derfor vi Vagt omkring Din Throne staae,
Derfor saa højt og tit Dit Navn vi raabe,
Derfor vi elske Dig saa fuldt og sandt,
Fordi Dit Liv — det er vor Fremtids Pant.

Saa lægge Gud da Aar til Dine Dage,
Frugtbare Aar for Dig og for Dit Land,
Hvori de Spirer styrkes, som er svage,
Og Sæden vokser over Furens Rand;
Hvori det bliver gjort, som staaer tilbage,
Og vort forslagne Skibført ind mod Strand;
Hvori vor Hyttes brustne Vægge rejses,
Og Sejerskrandsen paa dens Mønning hejses!

Ja, gid Du leve længe, for ihærdigt
Paa Dit begyndte Værk at tage fat,
Saa det maa staae der, Dig og Folket værdigt,
Før Du maa synke ned i Gravens Nat;
Saa Rigets Dannevirke vorder færdigt
Og trindt med Friheds stærke Slægt besat;
Saa fremmed Naade ej Dit Land behøver,
Fordi det har til Rygstød — Nordens Løver!

Har Du naaet *det*, da, Konge! kan Du glad
I Roskilds Hvælving Dig til Hvile lægge;
Thi Ingen i den oldenborgske Rad
Skal da dens sidste Mand med Skygge dække.
Da bli'er Din Tid vor Sagas gyldne Blad,
Da skal Dit Navn til Evigheden række,
Og naar det nævnes, nævnes det i Lag
Med Fru Margrete og Kong Atterdag.

---

108. Ved „Enighedens" Festmaaltid.

(Aalborg, d. 6te October 1861.)

Kongen.

Mel.: Vift stolt paa Codans Bølge.

Snart falder Løv fra Linde,
Sig nejer Markens Straa,
Og haarde, kolde Vinde
Henover Danmark gaae,
Mens Is er bredt paa Vande,
Snee over Blomsterflor —
Dog kjækt ved vore Strande
Vor *Friheds Lillie* groer!

Med Rod i Folkehjerte
Og Blomst i Livets Sol,
Den uden Blod og Smerte
Sprang ud ved Kongestol!
Nu skygger mildt dens Blade
Henover Danmarks Vang
Fra Kongestolens Stade
Til Glædens Takkesang!

Men *Ham*, hvis Hænder stærke
Selv planted Blomstens Skud,
Og vil — det godt vi mærke! —
Den ikke maa gaae ud,
Men plejer den, mens inde
I Danmarks Have *vi*,
Hver Mand og hver en Kvinde,
I Gjerning staae ham bi, —

Ham vi — mens Glæden klinger
I mildt og mægtigt Chor
Paa stærke Tonevinger
Henover smykket Bord —
Vor første Hilsen sende
Paa Sang i Modersmaal:
Stat op, I Mænd, lad kjende
Det er *Kong Fredriks* Skaal!

---

109. Ved Kong Frederik den Syvendes Ankomst til Fredensborg.

November 1861.

Kong Fredrik! vi Dig Hjertets Velkomst byde!
O, drag med Lykken til Dit Fredensborg,
At her Du maa i Fredens Hygge nyde
Den Ro, der kjender ej til Livets Sorg.
Som Esrom-Søen leger mildt med Voven,
Saaledes her Din Gang ej vorde træt!
Som Bøgens Krone vifter blidt i Skoven,
Din Kongekrone her Dig vorde let!

Vel suser Efteraarets kolde Vinde
Alt klagende hen over Sø og Land;
Men i vort Bryst er Vaaren lukket inde:
Den Troskabs-Vaar, som altid holder Stand;
Derfor et venligt Flor vi kan Dig give
Imedens Løvet falder gult fra Træ;
Dit Komme, Konge! kaldte det tillive,
Det bringe til Dit Hjerte Duft og Læ!

Saa slaa da op Din Bo i Fredens Stille!
Snart kommer Lærken med sit Foraarskvad,
Og Nattergalen med sin Elskovstrille,
Og Bøgen med sit dejligt grønne Blad;
Snart hilser Dig Naturen fra et Eden,
Snart myldrer Blomsterskaren om Din Fod!
Velkommen hid til denne Borg for Freden!
Velkommen hid, Kong Fredrik Fredegod!

---

110. Til Kongen paa Grundlovsfesten i Kjøbenhavn den 5te Juni 1862.

Mel.: Vift stolt paa Codans Bølge.

Vor Konge! See her kommer
Dit Folk til Dig igjen!
Det kommer hver Skærsommer
At hilse paa sin Ven.
Om Slottet det sig lejrer
I festligt Glædeslag,
Og selv i Hytten fejrer
Det nu *Kong Fredriks Dag.*

Den Dag, Du gav os Loven,
Der giver Landet Læ —
Da hver en Bøg i Skoven
Blev til et Frihedstræ —
Den Dag, da Folkets Fane
Du tog til Kongeflag
Og brød vor Fremtidsbane,
Den blev Din Hædersdag.

Den straaler uden Mage
I Aarets Mindekrands,
Selv Sejrens stolte Dage
Maa blegne for dens Glands.
Lad Fremtids Fyrster vinde
Sig Navn i Kampens Brag —
De faaer dog ej til Minde
En Dag som denne Dag!

Paa den blev Du den Største,
Vi saae af Konger end:
Paa den blev Du til Fyrste
For lutter frie Mænd!
Det Mod, der kom til Daaben
I Fredericias Slag,
Det gav Du Adelsvaaben
Paa denne Højtidsdag.

Ja, takket skal Du være!
Det frie Danmark veed,
Din Styrke og Din Ære
Er Folkets Kjærlighed;
Derfor, naar Sekler svinde,
Med samme Hjertelag
Det signe skal Dit Minde
Hvert Aar paa denne Dag.

111. Til Kongen paa Grundlovsfesten i Viborg
den 5te Juni 1862.

Mel.: Danmark dejligst Vang og Vænge.

Under Danmarks Sommerhimmel
Grøn nu Skoven staaer,
Hvor den muntre Fuglevrimmel
Sine Triller slaaer,
Og sig blander trindt i Vangen
Folkets Røst med Fuglesangen;
Thi hvert Aar med Juni Sommer
Frihedsfesten kommer.

Trældomsnat engang jo ruged
Over Danmarks Land;
Gjennem Sekler Lænker knuged
Fordums frie Mand:
Bonden sløv sin Gjerning gjorde,
Ingen Borger kom tilorde,
Naar der i de høje Sale
Var om Landslov Tale.

Tiden randt, og Morgenskjæret
Brød paa Natten frem;
Folkets Røst og Raad blev æret:
Vaartid fik vort Hjem;
Mange Aar endnu dog runde,
Førend ved de danske Sunde
Frihedssolen Taagen spredte
Og sit Liv udbredte.

Midt i Stridens Dage mørke
Friheds Sol oprandt,
Og i Kjærlighed sin Styrke
Danmarks Drot da fandt;

Iduns Æbler Folket raktes,
Hvorved det af Dvale vaktes,
Og det stander nu forynget,
Fast til Thronen klynget.

Ved de Runer, Kongen risted
Huldt i Sommergry,
Alle Trællebaand er' bristed',
Kraften født paany;
Derfor mandig vil med Sværdet
Dannemænd hist vogte Gjærdet,
Og den løste danske Tunge
Fredriks Lov udsjunge.

---

112. Kongefugleskydningen paa den kgl. Skydebane den 19de Juni 1862.

Til Hs. Majestæt Kongen.

Vær velkommen, Kong *Fredrik*, fra Bøgenes Ly!
Her Din Nærhed gjør Hjerterne godt,
Hæv nu Bægeret højt, tøm det Alle som En,
Vær velkommen, Du Dannemarks Drot!

I Dit Højsæde fordum sad Frode og Rolf,
Djærve Kæmper, som stammed fra Skjold.
Du har kæmpet for Fred som en Ætling af dem,
Du har rejst Thyra Dannebods Vold.

Du har plantet og fredet saa herligt et Træ,
I dets Ly bygges Landet ved Lov.
Høst Din Løn i vor Tak, vi velsigner Dig nu
For det mægtigste Træ i vor Skov.

Nys fra Svea og Nor kom en Ynglingeflok,
Og Du bød den til Gjæst i Dit Slot.
Den drog bort med begejstrede Minder om Dig,
Som med Stolthed vi kalde vor Drot.

Er vort Skæg end lidt graat, banker Hjertet dog varmt,
Og vor Jubel Dit Hjerte gjør godt,
Det vi veed — derfor tømmer nu Alle som En
Dette Bæger for *Fredrik*. vor Drot.

---

113. Banquetten paa Børsen for Frederik VII og Karl XV

den 19de Juli 1862.

Da Fjerde Kristian rejste
Det Hus, vi samles i,
Og lod dets Mønning knejse
Mod Himlen frank og fri,
Da troede han at bygge
Det Hus til Landets Vel,
Der skulde *bedst* betrygge
Dets Velmagt og dets Held.

Nu, da Du staaer herinde
Blandt frie Mænd, o Drot!
Nu blegner dette Minde,
Nu vide vi det godt:
Det Hus, der om vor Lykke
Skal værne fast og trygt,
Har med sit Frihedssmykke
Kong Frederik dog bygt!

Til Stormands Fryd og Gammen
Blev ikke rejst det Slot —
Nej, Alle boe vi sammen
Der ligeligt og godt;
Til Rigmands Lyst ej heller,
Thi Frihedsguldet der
— Vidt Rygtet det fortæller —
Blev lige deelt til hver!

I Glæde og i Smerte
Du mente os det godt.
Udeelt fik Folkets Hjerte
Til Gjengjæld Du, o Drot!
Vi veed, Du heller giver
Dit Liv, end har den Skam,
At man fra Hjorden river
Blot et af Dine Lam!

Lad Skyerne da true!
— De truet har saa tit! —
Dig vil de ikke kue,
Og vi, vi sige frit:
Om alle Konger sade
Med Dig ved dette Bord,
Vi kaldte Dig dog glade
Den bedste Drot paa Jord!

---

114. Ved et Bal for Frederik VII. i Borgerforeningen i Flensborg

d. 15de October 1862, i Anledning af Kongens Fødselsdag.

De Tyske traadte myndigt frem
For Konning Knud.
De Kongen bød at hylde dem,
De fordred det med Fynd og Klem;
Men Dansken værged for sit Hjem
Paa Kongens Bud.
Den tyske Flaade sønder gik:
Men Danmarks Rige Hjælpen fik
Fra Gud.

Og atter drømte Tysken om
De Danskes Land;
Men pludselig Niels Ebsen kom —
Hans Daad det var den strænge Dom,
Der over Tyskens Higen kom.
Han var en Mand!
Men Gud lod altid Mænd opstaae,
Naar Dødens Taage hvilte paa
Vort Land.

De Tyske kom til blodig Dyst
For tredje Gang.
Med Svig de sneg sig til vor Kyst, —
Vort Værn var kun det blotte Bryst,
Men danske Sværde gjorde lyst,
Og Blodet sprang.
Vi hjalp os selv, da hjalp os Gud.
Derfor vor Tak vi juble ud
I Sang.

O *Konge*, Du, som mandigt stod
I Landets Nød, —
Gaaer Søndenstrømmen Dig imod,
Og kræves atter Folkets Blod,
Stol trygt kun paa det danske Mod
I Landets Nød!
Tit ruged Mørket paa os svart,
Dog altid Nordens Stjerne klart
Frembrød.

---

115. Ved Kongens Besøg i Studenterforeningen, den 5te Maj 1863.

Du, som vor Friheds Højsal har bygt,
Vær velkommen i Ungdommens Tjeld!
Under Dit Scepter det stander trygt,
Thi det hviler paa Trofastheds Fjeld.
Nordens Hæder, Danmarks Ære
Er Din Stræbens høje Maal;
For dem Studenten kæmper tro
Med Pen og Mund og Staal.
Ja, vort Banner er Dit!
Derfor tit
Her vi tømme, Kong Fredrik, Din Skaal.
Hurra!

Naaer til Dit Øre Gny af vort Lag,
Driver dristigt vort Lune sit Spil,
Og rammer Pilen Philisterens Bag —
Paa Studenten ej vredes Du vil.

Skjemtens Jubel, Alvorstoner
Klinge sammen i vor Sjæl;
Til Dig, som Folkets Frihed gav,
Vi glemme ej vor Gjæld.
Der er Alvor deri,
Hvergang vi
Ønske, Konge, Dig Hæder og Held!
Hurra!

---

116. Grundlovsdagen den 5. Juni 1863 i Kjøbenhavn.

Til Kongen!

Mel.: Vort Fødeland var altid rigt. .

Du, som i Folkets Kjærlighed
Din Styrkes Væld har fundet,
Kong Fredrik! mon Du ogsaa veed,
Hvad Magt deraf er rundet?
O, Du maa være meget stærk
Og mægtig til et Kæmpeværk;
Thi Borger, Bonde, Læg og Klerk,
Du fast til Dig har bundet!

Vi elske Dig, fordi Dit Bryst
Vort Haab og Ønske rummer,
Fordi Du glædes ved vor Lyst,
Og sørger ved vor Kummer;
Du slipper ej, vi slippe ej
Det fælles Maal, den fælles Vej,
Men styre efter samme Streg,
Hvor vredt saa Bølgen skummer.

Lad Danmark være nok saa Lidt,
Naar det os selv tilhører,
Naar Livet der sig sundt og frit
I egne Klæder rører;
Naar ingen fremmed Kig-i-Pot
Kan blande sig i Stort og Smaat,
Men Du, vor egen danske Drot,
Alene Spiret fører.

Og derfor drak Du Kæmpekraft
Af Folkehjertets Kilde,
For Frihedsværket, Du har skabt,
Paa sikker Grund at stille,
At det saa lidt skal friste Fæld,
Som lægges ud for Daarskabs Gjæld,
Men Dig til Pris og os til Held
Bestaae til Tider silde!

Gud give Dig saa mange Aar,
At Du Din Daad seer lykket;
At Du seer Rigets Urtegaard
Af Fredens Palmer skygget;
At Du seer Slesvig bundet fast
Med Grundlovstankens sejge Bast;
At Du seer Danmarks ene Mast
Med Nordens Vimpel smykket!

---

117. Til Kongen ved Grundlovsfesten i Viborg

den 5te Juni 1863.

Mel.: Der er et Land, dets Sted er højt mod Norden.

I Sommerpragt nu stander Danmarks Rige;
Sig Lunden hvælver til en løvrig Sal,
Og tusind glade Røster høres stige
Fra Skov og Mark og blomsterklædte Dal:
Ja, smykket rigt af Gud er Landet vorden;
Bag Bølgehegn Velsignelserne groe —
O, intet Sted jeg veed paa hele Jorden,
Hvor jeg saa gjerne bygge gad og boe!

Vort Hjem er kun en liden Plet af Verden,
Men Folkets Hædersry dog rækker vidt;
Det røber Kraft og Sandhed i sin Færden,
Og Livet folder ud sig rigt og frit:
Om Lande her sig Ordet frit kan svinge,
Og Folkeaanden gjenfødt er og stærk;
Thi gamle Lænker ikke mere tvinge —
Det er vor *Fredriks* stolte Kongeværk.

Skal da, o Folk! vi Nakken ydmygt bøje,
At fremmed Aag man paa os lægge kan?
Skal efter falske Paafund vi os føje
Og lade Tysken raade i vort Land?
O nej! lad dem derude true, larme,
Fordi vi leve vil vort eget Liv;
Vi har, naar Hejmdal kalder, stærke Arme
Og vakle ej for Stormen som et Siv.

Mens Preussens Fyrste sig fra Folket skiller,
Har Eendrægt her hos Drot og Dansken Sted;
Kong Fredrik tro sig paa vor Side stiller
Og lukke vil det gamle aabne Led:
Ej vil han see adsplittet Danmarks Rige
Og danske Jordbund under Tyskland lagt,
Ej heller vil sit Kongeord han svige,
Det Ord, som har os Frihedslykken bragt.

Paa denne Dag for fjorten Somre siden
Udgik fra Kongen Folkets Frihedsbrev,
Og ved et Sind, der veksled ej med Tiden,
Sit Navn han dybt i danske Hjerter skrev;
Hvert Aar, naar Bøgen vorder grøn i Skoven,
Skal Folket samles trindt i Stad og Vang,
Og under Himlens lyse Telt deroven
Opløfte højt med Tak sin glade Sang.

---

118. For Kongen.

(Ved en Fest i Haderslev.)

Mel.: De vare syv og syvsindstyve.

Kongen raader for Danmarks Rige;
Han bærer Kronen af Guld:
Hver ærlig Mand i Dannemark
Er Kongen tro og huld.
Den holdt i tusind Aar! saa stolt og fri er Dannemarks Krone!

Af Folkets Kraft er Kronen støbt,
Og Kongen fik den af Gud;
Ved den skal ingen Fremmed røre
Og byde os Herrebud!
Den holdt i tusind Aar! saa stolt og fri er Dannemarks
Krone!

Den tyske Kejser greb derefter; —
Det var ham for højt et Maal;
Han tog den ikke med Herreskjold,
Ej heller med Handsker af Staal.
Den holdt i tusind Aar! saa stolt og fri er Dannemarks
Krone!

Gud naade den, som tigger om Hjælp
Og lider paa fremmed Magt! —
Naar Kongen løfter Danmarks Banner,
Er danske Mænd hans Vagt!
Den holdt i tusind Aar! saa stolt og fri er Dannemarks
Krone!

Naar Kongen tør for Danmarks Ære
Staae fast med frejdigt Mod,
Da skal for ham de danske Mænd
Ej spare Gods eller Blod!
Den holdt i tusind Aar! saa stolt og fri er Dannemarks
Krone!

Saa mangen Krone brast isønder,
Mens Lykken den drev sit Spil:
I tusind Aar har Danmarks holdt;
Den holder, saalænge Gud vil!
Den holdt i tusind Aar! saa stolt og fri er Dannemarks
Krone!

Gud sende Kongen mange Dage
Og Held til al hans Færd!
Gud lægge sit Raad i Kongens Raad
Og Sejer i Kongens Sværd!
Den holdt i tusind Aar! saa stolt og fri er Dannemarks Krone!

II.

DIGTE

til

Hans Majestæt Kong Frederik den Syvende

ved hans Død

den 15de November 1863.

Brat har det ramt os som Lyn fra Sky:
Drotten, den elskte, af Slægten den sidste
Han, som har tændt os et Morgengry,
Der lyser over hans Kiste,
Drotten, som delte vor Lyst og vor Sorg,
Ham har Døden nu revet os bort fra vor Midte —
Øde og tom staaer hans Frederiksborg,
— Hans Rige vil Tyskerne splitte.

— — — — — — — — — — — — — —

Statsklogten vakler og svajer som Ror;
Svække den vil os Styrken og Modet —
Men vi stemme os kjækt mod de styrtende Søer
— I os er Søkongeblodet.
Mangen Døning som denne har før vi udholdt,
Og vor Hæder er ej bleven rusten og støvet,
Vi er hærdet i Modgang, saa Modet er koldt
Og vor Sejghed er tusindaarsprøvet.

H. V. Kaalund.

119. Kong Frederik den Syvende.

Det falder saa tungt at tænke derpaa:
Kong Fredrik er hos de Døde.
Saa tit vi hans milde Øine saae,
Fløi alle Hjerter ham imøde.

Han eied en Kraft, den holdt han sig ved,
Naar Støtter af Jern maatte briste:
Hans Styrke var Folkets Kjærlighed;
Den kunde han aldrig miste.

Han eied en Visdom, den leded ham trygt,
Hvor den snildeste Konst maatte glippe:
Han vidste, Thronen er sikkrest bygt
Paa Frihedens faste Klippe.

Han eied en Lykke, den svigted ham ei,
Ihvor han end monne vandre:
Hvert Skridt han gik paa sin Kongevei,
Gik han og hans Folk med hverandre.

Thi han følte det grant med sikker Sands,
Hvad Folket i Hjertet maatte bære;
Han følte, *Dannemarks Fjender var hans,*
Og hans var Dannemarks Ære.

Han elskede Mindet om Fædrenes Old
Og freded om Kæmpernes Grave;
Han reiste Dannebods ældgamle Vold
Til Hegn om Dannemarks Have.

Og Danskens Sværd, som rusted i Krog,
Det lod han af Balgen drage;
Med Sejer igjen fløj Dannebrog
Saa stolt som i Valdemars Dage. —

Alt, hvad han har grundet til Danmarks Gavn,
Gud give det Held og Fremme!
Men den skal mærkes med Nidingsnavn,
Som vover hans Værk at skjæmme. —

Bring Kongens Lig til den gamle Stad,
Hvor Kilderne grædende rinde;
Men i Folkets Bryst og paa Krønikens Blad
Boer *Fredrik den Danskes* Minde!

---

120. †

»Tre Aar saa førte de Lig om Land
Kong Frode«, den Folkekjære;
De vidste ej af nogen levende Mand,
Som heller maatte Herre være.

De mente, hans Navn var mere værd
Til Værn mod Danmarks Fjender,
End Rigets Magt og Spir og Sværd
I en anden Konges Hænder.

O, kunde vi føre Dit Lig om Land,
Kong Fredrik, folkekjære!
Saa gjerne da vilde hver Kvinde og Mand
Aar ud, Aar ind Dig bære.

O, kunde vi see Dit Aasyn end
Og troe Dig levende være,
Let Striden da blev for Danmarks Mænd
Mod alle vore Fjenders Hære.

Thi Danmarks Folk kunde stole paa Dig;
Ej fjendtlig Trudsel Dig rokked,
Ej Daarers Kløgt og Forræderes Svig
I Snaren Dig hilled og lokked.

Paa Folkeaandens Kald gav Du Agt;
Ej højere Visdom Du kjendte.
Thi blev, fast liden, stærk vor Magt,
Og Lykken sig til os vendte.

Du var af Din Æt det sidste Skud,
Det bedste vi monne Dig kalde;
Du sletted Dine Fædres Synder ud,
Thi dansk var Du fremfor dem Alle.

Du holdt ej til med tyske Mænd,
Du skyed den Snyltegjæstvrimmel;
Men Brødrefolkenes Drot blev Din Ven,
Og det lysned paa Nordens Himmel.

O, havde Du blot en liden Stund
End kunnet iblandt os dvæle!
O, kunde vi af Din Kongemund
End høre det danske Mæle!

O, kunde vi hilse Dig end med Sang
Ad Aare ved Frihedsfesten!
O, kunde vi seet Dig end engang
Række Haand til Broder-Gjæsten!

O, havde Du blot en liden Stund
Iblandt os end kunnet dvæle!
Da tynged ej Frygten saa mangelund
Paa alle danske Sjæle.

Da blanded sig ej *den* bittre Vee
I Kjærligheds Vemodtaarer,
At ej Du skulde fuldendt see
Dit Værk, før Du laa paa Baare.

Nu juble de hist bag Ejderens Bred,
Saa glade var de ej længe;
Nu tænke de Vejen er jævn og bred,
Som Du lod spærre og stænge.

Men Vee den Haand, som nu rækkes ud
Mod noget, som Du mon bygge,
Saa Frihedstræets det sidste Skud
Ej over Dit Rige kan skygge!

Din Skik var det ikke, veg i Sind
At klynke fejgt og forsage,
Med Smil om Læben og Blus paa Kind
Du mødte de mørkeste Dage.

Den Lærdom gav Du Dit Folk i Arv
Med Frihedens stolte Gave:
Nu faae vi vogte selv paa vor Tarv,
Til Ledet er hængt i Lave.

Nu faae vi spænde hver Sene fast,
At grant det kan fornemmes,
At, fast end Befrierens Hjerte brast,
Skal Frihedsværket dog fremmes.

Nu faae vi os tee, saa skjønnes det kan,
Hvor helst noget Andet man hørte,
At spildt er ej paa den danske Mand
Den Tid, medens Spiret Du førte.

Nu faae vi vise ved Graad ej blot
Eller Sørgesangenes Tone,
At værd vi vare den bedste Drot,
Som sad paa Danmarks Throne!

---

121. Danekongerne
Fredrik den Syvende og Kristian den Niende.

Ingen Skjald i Danevangen
Kvædet har saa højt og tit
Om den Æt med *Skjoldung*-Rangen,
Aarsæl, fredsæl, kaaret frit,
Til at arve Skjoldung-Lykken,

Maatte da, før Aande-Flammen
Slukkes ud i Skjaldens Bryst,
Fuglen overleve Stammen,
Lyde maa vel og dens Røst
Klagende i Dane-Skoven.

Ja, er blevet en Vindfælde
Bøge-Stammen kongelig,
Mageløs af Aar og Ælde
Paa det hele Jorderig,
Hvor end vajer Korsets Banner:

Christen-Skjalden maa vel klage:
Stammen, som Guldæblet vandt
I Aarhundreder tilbage,
Som i *Folke-Yndest* fandt
Styrke sin, den faldt i Stormen!

Kjærlig plantet i dens Skygge
Blev vort unge *Friheds-Træ*,
Rodfast kun i *Danmarks Lykke;*
Kan vel *nu* det finde Læ?
Lykken var jo Stammens Krone!

Nytter Lykken det at friste?
Var ej *Fredrik Folke-Drot*
Som den *Syvende*, den *Sidste?*
Gik ej nys med *Fredriks* Slot
Op i Luer *Danmarks Lykke?*

Nej dog, Herren være lovet!
Han er evig *fredegod*,
De *Fredsælle* Han har lovet
For al jordisk Vaande Bod,
Og *fredsælt* er *Dane-Folket.*

Stiger op paa *Fredriks* Throne
Frændefødt en *Kristian*,
Bære *Thjodrekider* Krone
End som før i Daneland,
For os spiller *Danmarks Lykke.*

*Thjodrek**) var »*den Lykkelige*«
Konge-Fader til det Kuld,
Som har styret Danmarks Rige
Og er ej lagt under Muld,
Mens et Skud er end ilive.

Skud af *Thjodreks* Konge-Stamme!
Navner til dens *Førstemand!*
Danmarks Lykke er den samme
Under hver dens *Kristian*,
Som sin Byrd vil ihukomme.

Thjodrek er paa *Nordens* Tunge
Folke-Drot, kom det ihu!
Da skal Fremtids Skjalde sjunge:
Folke-Yndest har endnu
Dane-Kongen til sin Styrke!

Kaldes skal da Konge-Fader
Med den første *Kristians* Kaar:
Dane-Lykkens Arvelader
Gjennem *firehundred* Aar,
Du i Nord med *Skjoldung*-Rangen!

---

*) Grev *Diderik* den *Lykkelige* af *Oldenborg*, Fader til Kong *Kristian* den *Første* i *Danmark*.

122. Kongen lever.

End klæder Kong Fredrik Thronen,
I Danskens Hjerte han boer,
Der bærer han højest Kronen
Blandt alle Drotter i Nord.

Han sidder med Smil om Munden
Og rige Gaver i Haand,
Han er til sit Folk kun bunden
Med Kjærligheds Hjertebaand.

Han vinder den største Sejer
Og vinder den fra sig selv;
Han giver Alt, hvad han ejer,
Til Danmarks Lykke og Held.

Saa frit han stævner til Tinge
I Spidsen af danske Mænd,
Han taler med Høje og Ringe,
Som *Ven* kun taler med *Ven*.

Han kaster sin Kongehandske
Til Kamp for Fædrenes Land,
Og det er kun *Holger Danske*,
Han vælger til Mærkismand.

De Løver i Skjold han fører,
Som hver Ildprøve bestod,
Thi *Taalmod* i Hjertet sig rører
Med *Højmod* og *Løvemod*.

Han rækker Haand over Sundet
Til Frænder i højen Nord,
Til *Nordens Aand* har han bundet
Sit Folk med sit Kongeord.

Hvert Ønske hos os han gjætter,
Hver Daad, som vi komme ihu;
En gylden Fremtid forjætter,
Og derfor han lever endnu.

Derfor hver Sejer, vi vinde,
Hvert Ønske, vi opfyldt seer,
Sin Fader i ham skal finde,
Indtil ej Danmark er meer.

Ej ham som Kong Frode vi bære
Over Land blot i trende Aar,
Nej, han skal throne med Ære,
Saalænge Hjerterne slaaer.

Kong Fredrik ved Holgers Side
Skal staae ved *Ejder* og *Sli*,
Og Fjender i Græsset skal bide,
Før ham de liste forbi.

Med Kongekaaben om Skulder,
Paa Gangeren høj og hvid,
Herefter i Slagenes Bulder
Han fører Dansken til Strid.

Og naar herefter til Tinge
Han stævner det danske Folk,
Er han mellem Høje og Ringe
Den store Enigheds Tolk.

Saa klæder Kong Fredrik Thronen,
I Danskens Hjerte han boer,
Der bærer han højest Kronen
Blandt alle Drotter i Nord.

123.

Græd kun, Du gamle Danmark, græd!
— Af Dug og Regn groer Markens Sæd —
Græd som en Søn, græd som en Mand,
Thi det har Kraft, det salte Vand;
Græd som en Datter, tro og brav
Ved Faderens Grav.

Græd, græd! Din Taare er saa skjøn,
Den er Din døde Konges Løn,
Den er en Gjæld, betal den frit,
Han gav Dig Sit, nu giv ham Dit! —
Græd, Rig og Fattig, Høj og Lav,
Ved Frederiks Grav!

Græd Danmark, græd som mandløs Brud,
Det letter godt at græde ud;
Ja, græd Du Ild, og græd Du Blod,
Den Graad gav baade Trøst og Mod,
Den blev Dig Haab og Støttestav
Ved Frederiks Grav.

Ligklokken lyder; danske Mand!
Et Hjerte brast i dette Land;

Nu han er død, om hvem Du veed;
For Dig saa tit og haardt han stred.
Læg Taarens Sølv da paa hans Grav,
Dig Guldet han gav.

Ja, græd hvert Øje, der har seet,
Hvad der ved ham er Danmark skeet;
Smelt hvert et Bryst, der fuldt fornam,
Alt, hvad vi mistede i ham;
Vær Takkens Ord, Du Taarehav,
Ved Frederiks Grav.

124.

Frederik den Syvende.

Da Du, hvem vi troede sløv og svag,
I Nøden haard
Dig rejste som Uffe for Danmarks Sag
Hin Stund i Vaar;

Da Ordet kjækt fra Din Læbe foer
Og klang saa vidt,
Da raabte Forræderne højt i Chor,
At det ej var frit;

Da kvad man om Dig i Fjendeland,
Vor døde Drot!
At nu Du sad som en bunden Mand
Paa Dit eget Slot.

Man løj, og dog var der skjult deri
    En Sandheds Gnist,
Thi bunden Du var og blev aldrig fri
    Fra Først til Sidst.

Du bunden var med saa stærk en Snor
    Til Hjemmets Egn,
Hvor Ploven kløver den sorte Jord
    Bag Bøgehegn.

Du bunden var til det danske Sprog,
    Det var jo Dit;
Du bunden var til den røde Brog
    Med Korset hvidt.

Det Baand bandt al Din Tanke og Hu
    Saa fast, saa fast,
Du kunde ej rive det Baand itu,
    Før Hjertet brast.

Det Baand Dig drog til Kongedaad
    Fra Sløvheds Ro,
Det Baand Dig holdt under falske Raad,
    Saa Du blev tro.

Det Baand har Dig ført i de rette Spor
    Lønligt og blidt,
Saa Alt, hvad Du gav Dit Folk i Nord,
    Det gav Du frit.

Det Baand blev prøvet i Kampens Gny,
    I Glædens Mag;
Det Baand har gjort Dig til Danmarks ny
    Kong Atterdag.

Ja, bunden Du var med stærke Baand,
Det er vist og sandt,
Og derfor Du løste Folkets Haand,
Men Hjertet bandt.

Det Baand os samler med Øje vaadt
Ved Gravens Dør,
Thi Du var *vores*, Du Danmarks Drot,
Som ingen før.

125.

Kong Frederik den Syvende.

Da han steg op i sin Kongestol,
Var Danmark i Nød og Vaande;
Og atter dølges af Skyer dets Sol,
Nu Spiret faldt ham af Haande.

Men Tiden imellem *nu* og *da*,
Det var dog en Ærens Bane,
Thi Striden kom vi tilbage fra
Med Sejr om vor gamle Fane.

Og Tiden imellem *da* og *nu*,
Det var dog en Stund af Lykke;
Thi Konge og Folk med enig Hu
Vor Friheds Fæste mon bygge.

De sexten Aar, han for Styret stod,
De var dog saa trygge og blide;
Thi fast sig Folket paa ham forlod,
Som han paa det kunde lide.

Der kom ingen Sorg, som Folk og Drot
Jo hjalp hinanden at slette;
Der var ingen Byrde, de bar den godt
Ved Skuldre sammen at sætte.

Der var ingen Glæde, stærk og fuld,
Som Folket tilsammen klynged,
Den spejled sig jo i Kronens Guld
Og Roser om Spiret slynged.

Der var ingen Tanke, høj og klar,
Af Folkehjertet opstegen,
Den fandt jo i Kongens Hjerte Svar
Og knæsat blev som hans egen.

Og derfor vil Folket stimle hid
Om Kongens Baare med Klage,
Fordi hans Tid var en gylden Tid,
Som Danmark har lagt tilbage.

126.

Kong Fredrik, Du var saa dansk en Mand,
Du elsked Dit Folk saa saare,
Og derfor græder det ganske Land
I Stilhed over Din Baare.

Ej saae Du efter den ydre Skal
Og Fødselens klingende Bjælde,
Du vejed en Mand efter Hjertets Metal
Og ej efter Stamtræets Ælde.

Du gav de Danske et Frihedsbrev,
Der vakte de slumrende Kræfter,
Til frie og myndige Mænd vi blev,
Som Ingen skal kue herefter.

Du hørte ej efter Fremmedes Raad,
Du fulgte Dit Folks og Dit eget,
See, derfor selv ej i Din dristigste Daad
Har Lykken og Sejren Dig sveget.

Man huske vel paa, da de Tyske brød
I Tusindevis over Gjærdet,
Kong Fredrik stod fast i den største Nød
Og trodsede dem uforfærdet.

Medrette Du Løverne bar i Dit Skjold,
Medrette de luende Hjerter —
Ak! nu Du hviler saa klam og kold
I Natten bag flammende Kerter.

Men Folket en hellig Arv Du gav,
Den skal os Ingen frarane;
Om end Du hviler i kolde Grav,
Højt vaje skal Frihedens Fane.

Om end Dit milde Øje er lukt,
Og Fjenden fra Syden os truer,
I Danskens Hjerte bli'er aldrig slukt
De hellige Frihedens Luer.

Dit kjære Danmark er klædt i Sorg,
Og angst og beklemt det sig vaander,
Og Taagen, der ruger omkring Din Borg,
Er Nordens sørgende Aander.

127.

Vor gamle Konge er ej meer, han sover,
Han sover Dødens lange Blund saa stille,
Han hviler trætte Hoved tryg paa Puden,
Men smiler glad og rolig end i Døden:
Han smiler! Ja, thi saae han ej hvor Folket
Velsigned Kongens Navn og højt ham elsked!
Liig Elven, der til ingen Standsning kjender,
Men bruser stolt og kraftig altid fremad —
Et Sneskred liig, hvor store hvide Masser
Først sagte, langsomt skride frem, men derpaa
Ustandselig med Larm og Kraft ad Fjeldet
Sig styrte ned, ej ændse Træer og Huse,
Ej store Klippeblokke selv, der søge
Paa Fjeldets vilde Fole lægge Tømme —
Ja, Elven liig, Sneskreddet liig, var Folkets
Umaadelige Jubel trindt naar Kongen,
Den folkekjære Drot med milde Øje
Den *sande Fader* for sit Folk det lille,
Naar *han* tren frem i sine Danskes Midte
Og mild og venlig nikkede til Alle,
Til Adelsmand, til Borger og til Bonde;
Thi Alle var ham lige, Stor og Ringe,
Rig, Fattig, Alle var ham Børn saa kjære,
For Alle følte han sig kaldt til Fader.

Ja, han var elsket højt som ingen Konge,
Thi Folket vidste, *han var Dansk i Sindet*,
Det vidste, *Folk og Konge følte sammen*,
Et Hjerteslag, en Tanke ejed Begge.
Han elskede sit Folk, dets Sæder, Skikke,
Han følte, at hans Sjæl var Led i Folkets
Den store Tankekjæde, som omslutter Alle;
At han var *dansk,* saa dansk som nogen anden,
Og Kongen selv var stolt af Dansk at nævnes!

Vel underligt det klinger for en Fremmed, —
En Engelskmand, en Tysker, Franskmand spørger:
»*Din Konge Dansk?* Hvad skulde Danmarks Konge
Vel være naar han ej var Dansk? Her hjemme
Med Stolthed Folkets Navn som Kjendingsmærke
Paa Nationalitet og Hjemsted Kongen
Saa godt som nogen Mand i Landet bruger.
Foragter Danmarks Konge da vel Folket?
Er Folkets Ære ikke Kongens Ære?
Og veed ej Kongen, at sin egen Ære
Han bundet har til Folkets, og foragtes
Hans Folk, da samme Skjæbne følger Kongen?«

Ak nej! Hvor mange Konger vare danske
Af dem, der hersked lige fra Margrete
Og ned til ham, vi nu saa dybt begræde?
Nej, det var noget nyt at Danmarks Konge
Ej smiled spodsk ad Folket han behersked.
Man vant var til fra »*danske*« Drotters Læber
At høre ikkun *tyske* Ord og Tanker,
At see om Thronens Fod sig tyske Flokke
Der skupped alle danske Mænd i Krogen,
Der lode haant om Dansk og gamle Danmark,
Der spændte Lænker mellem Folk og Konge,

Der hærded Kongens Hjerte imod Folket,
Der førte Danmarks Statsskib nær en Afgrund,
En Malstrøm af al fremmed Tant og Giftstof,
En Malstrøm, hvori Danmark nær var sunket,
Afmægtig, og i Krampetrækning halvkvalt
Af tysk Nux vomica, der tæred Kraften.

Da traadte *Fredrik* frem, og grant han følte,
»*I Folkets Kjærlighed er Kongens Styrke.*«
Han elsked Folket og han elsked Danmark,
Han gav det gode Kaar, *han gav det Frihed!*
Imens Europa skjalv og Throner vakled,
Og Opstandsfaklen over Verden lyste.
I Folkets Kjærlighed *der* laae hans Styrke,
Og *Danmarks Grundlov* Kjærligheden skabte
Hos Folket til den høje Drot, som gav den.
Europa studsed, ravende i Mørke,
Men *Danmarks* Drot *Europas* Herskerskarer
Paapegede den Vej, de maatte vandre,
Ifald paa Sand ej deres Throner svage
De vilde mure op mod Himlens Hvælving
For om en stakket Tid at see dem styrte,
Og selv ej knuses under Thrones Brokker. —

Saa vandred han sin tunge Kongebane:
Med Oprør den begyndte imod Syden,
I Højre holdt han Sværdet højt til Forsvar,
Med Venstre risted *Danmarks Riges Grundlov*
Med Lueskrift han ind i danske Hjerter.
Den Skrift skal staae saalænge Danske aander,
Mens gamle Dannebrog fra Snekken vajer
Og bringer Danmarks Navn til fjærne Strande.
Ja mindes skal *Kong Fredriks* Navn i Sekler,
Velsignes skal han efter tusind Somre!

Kong Fredrik er vel død, men Danmark lever!
En Arv han efterlod til os at værne:
Han planted Frihedstræet i vor Have,
Vi skal slaae Krands om Træets Rod, at ikke
Rovfuglene skal bygge i dets Krone
Og lægge øde Fredriks Kongegave.
Kom, slutter Kreds da, alle Danmarks Sønner!
Gud Herren os forlene Kraft og Naade
At føre Værket frem, som *Han* begyndte,
Der hviler sødt nu efter tunge Vandring.
Lad Taaren rinde stille kun og sagte,
Thi vi har tabt en Ven, som Guldet prøvet,
Men derfor maae vi ej forsage, Venner:
Vor Konge er vel død, **men Danmark lever!**

128.

Kong Frederik den Syvende.

Vi græder, Kong Fredrik, for Du er død,
Vi græder for Folk og Land,
Det var for vort *Hjerte* saa haardt et Stød,
Som seent kun forvindes kan.

Du agtedes for et Skumpelskud
Alt ud over Ungdomsaar,
Man ændsed ej Hjertet, der slog under Skrud
Og spaaed os *Gyldenaar*.

Du steg paa Thronen trods Fjenders Spot,
Var glad blandt Dit danske Folk,
Det Bedste for os Du ej fandt for godt,
Din *Daad* var Dit Hjertes Tolk.

Du havde ej Lurere trindt om Land,
Den Konst havde aldrig Du lært,
Du hævned Dig aldrig paa Klaffer-Tand,
Det tyktes Dig lidet værdt.

Nu ventes Dit Lig til Axelstad,
Saa gjerne vi did det bar,
Det er dog saa tungt at skilles ad
Naar trofast man elsket har.

Men skilles vi end for Tid og Stund,
Og maae end Taarerne rinde,
Til atter vi see Dig med Smil om Mund,
Velsignet være Dit Minde!

129.

Kong Frederik den Syvende.

Nu svæve Taager om Kongens Borg,
Nu tale de Klokker om Danmarks Sorg,
Og højt de forkynde hvad Landet led,
Og Malmen er færdig at briste derved.

Thi Kongen hviler paa sorten Baar,
Han hersked i Landet knap sexten Aar,
Hans Liv var fagert, men altfor kort,
Og nu skal han føres til Graven bort.

Og dog har han gavnet sit Rige meer,
End hundred Konger før ham og fleer,
Der throned i Purpur og gyldne Sale,
Mens Folkets Tanke var lagt i Dvale.

Det var, som om Tiderne stille stod,
Da hæved han atter vort sjunkne Mod,
Og strakte mod Folket sin Kongehaand,
Og løste vor Fod og vort Tungebaand;

Og sprængte de Lænker, der Landet bandt,
Med ham vor Friheds Sol oprandt,
Og Tiden fik nu en bedre Skik
End før, mens Seklerne kom og gik.

Og vel vi mærked i Ord og Daad,
At Trældommens Aand havde tabt sin Braad;
Og klart vi skued paa Kampens Dag,
At han havde styrket den danske Sag.

Han vidste hvad Folket trængte til,
Og hærded Sværdet i Friheds Ild,
Da vejredes Fjendernes Mængde hen,
Det var, som om Tiden blev ung igjen.

Men nu skal han føres til Roskilde-Kirke,
Skjønt nylig han rejste vort Dannevirke,
Hans Been skal staae bag Kapellets Mur,
Skjønt nylig han sprængte vort Fangebur.

Med ham vi tabte vor bedste Trøst,
Dog Mindet gjemmes i Folkets Bryst,
Og Danmarks Fugle hans Roes skal sjunge,
Selv leged han helst med den danske Tunge.

Dog lidet gavner os Suk og Graad,
Vi hædre ham bedst ved mandig Daad,
Ved Danmarks Sejer og Fjendernes Fald,
Saa selv det kan runge bag Gravens Hal.

Den Aand, han vakte, den stander os bi,
Hvad han begyndte, fuldende vi,
Og vidt skal det spørges paa Land og Sø,
At Friheden atter har frelst vor Ø.

130. Danmarks Sorg.

Der ruger en Sorg paa Folket; det lytter ei paa Trøst;
Det er ret som Hjertet var revet af Danmarks Bryst.
Rygtet fløj i Mørkets Stund: Kong Frederik er død!
Det var, som Danmark aldrig var før stedt i Nød.

Nu samles Danmarks Fjender; nu pleje de Raad;
Nu hvisler i Krogen Forræderiets Braad.
De tænke: Kong Fredrik var Danmarks Liv og Sjæl,
Og Folkets Mod er gjemt bag hans Kistes sorte Fjæl.

Og var det da forgjæves, det ædle Kongeliv?
Staaer Danmark nu i Stormen som det svaiende Siv?
Og skal de tyske Trælle nu træde med Spot
Den Jord, hvor Fredrik rejste den danske Friheds Slot?

Ja, lad dem kun prøve det med Vold og med Svig!
End har vi Rum paa Heden til mange tyske Lig;
I Folket er der Mod, og i Landet er der Marv;
End tør de Danske værge Kong Frederiks Arv.

Saa holde vi hans Ligfærd med vældigt Vaabenbrag;
Efter de tunge Taarer skal følge tunge Slag.
Som Oldtidens Drotter, naar de til Valhal red,
En Flok af Venner og Fjender faaer han i Graven med.

Paa Dannevirkes Skandser skal Dødsfesten staae;
Der vilde for Danmarks Have han sætte Port og Slaa;
Der dvæled end paa det Sidste hans Blik saa mangen Stund;
Der var hans Sjæl i Kampen i Dødstimens Blund.

Staa fast, staa fast, I danske Mænd; thi viger I et Fjed,
Da faaer den døde Konge i Graven ikke Fred;
Da kommer han paa sin hvide Hest, da klinger hans
stærke Røst;
Da kalder han Ryes Brigade fra Gravene til Dyst!

131.

Kong Frederik har nedlagt Herskerstaven,
Fra Issen sank ham Kronens tunge Byrde,
Vor Friheds Ven, Danskhedens bedste Hyrde
Er vandret Dødeliges Vej til Graven.

Han løste Trældoms-Lænken os af Foden,
Han Folkets Liv, dets Kraft, dets Mod forynged
Ved Friheds Lov, og derved han os slynged
En Lænke, mere stærk, om Hjerteroden.

Thi sørger Danmark; — men i modløs Klage
Det danske Folk dog ej forglemmer Pagten,
Som sluttedes for femten Aar tilbage,

Da Konge-Villien og Folke-Magten
Stod op til Kamp for Danmarks Fremtids-Dage.
— Sov sødt, Kong Frederik! *Dit Folk har Vagten!*

132.

Kong Frederiks Død.

Du havde neppe Dit Øje lukt,
Da gik der sørgeligt Ry,
Thi Gnisten, som aldrig har været slukt,
Højt blussed den op paany;
Du havde neppe Dit Værk fuldendt,
Saa vaagned Fjendernes Skrig,
Og Hadet holder sin Fakkel tændt
Over vor Konges Lig.

O Du, som elsked paa rette Vis
Dit Folk, og gjorde det frit,
Og skabte et Værk, som med Tak og Pris
Skal evig nævnes som Dit,
Du vakte i Folket saa frejdigt et Mod,
Der er ej en eneste Træl,
Og skal vi nu offre vort bedste Blod,
Du har fortjent det saa vel.

Naar Retten haanes, maa Sværdet slaae,
Og Dansken hugger saa fast,
Vi har jo altid kun været Faa,
Men Fjendernes Hjerne brast.

For Tysken vi stænge det hellige Led,
Han hører ej hjemme i Nord,
Der skal ej klippes det mindste ved
Vor ældgamle Fædrejord.

Og naar vi sejre paa blodig Val,
Og Kraft os sendes fra Gud,
Og naar vi jage al Løgn og Pral
For stedse af Landet ud:
Da har vi rejst Dig en Mindesten,
O Drot, den bedste vi kan,
Saa herlig findes der ikke en
Over det hele Land.

133.

Ned gik for Danmark Solen
En Kveld i Efterhøst;
Dens sidste Straaler dvæled
Ved Slesvigs lave Kyst;
Et Skjær faldt gjennem Taagen,
Et Skjær saa blegt og mat,
Om Borgen, hvor en Konge
Sov ind i Dødens Nat.

Paa Lynets Vinger baaret
Snart Sorgens Budskab lød:
»Vaang op, Du arme Danmark!
Kong Frederik er død.«
— I sexten Somre mured
Han tro Din Friheds Hus;
Nu truer Vinterstormen
At styrte det i Grus.

End var ej Taget fæstet;
End var ej Spiret sat;
Hvad han i Lyset bygged,
Brød Trolde ned ved Nat.
Dog staaer den, Søjlehallen,
Trods Fjenden, fast paa Fod;
Dens Hjørnesten er farvet
Af Folkets Hjerteblod.

Den sidste Oldenborger
Paa Danmarks Kongestol,
Han redded Slægtens Ære,
Da Stridens Hane gol.
Han stod bag Hjerteskjoldet,
Saa tryg som Skovens Eg,
Og Nordens Løve leged
For ham sin gamle Leg.

Den risted Runer røde
I Ørnens stolte Bryst,
Mens han skrev milde Love
Til sene Slægters Trøst.
Saa hvilte den fra Striden;
Men han stod trofast Vagt
For Skatten, som han havde
I Lovens Gjemme lagt.

Nu er hans Øje lukket;
Nu vaager han ej meer;
Du tør ej hvile, Danmark!
Din Arvefjende leer.

Saa syng da Vaagesangen,
Og lad den lyde saa:
Hav Tak, Du gode Konge,
Mens Folkets Hjerter slaae!

Kong Fredriks Sol er dalet,
Og Folket i sin Sorg
Seer mod den nye Stjerne,
Tændt over »Lykkens Borg«.
Hans Død, en Andens Høihed! —
Tæt Lykken tog i Favn
Den Æt, som Borgen laante
Sit løfterige Navn.

Men Lykken er ustadig,
Og det var Fredrik ei;
Hans Gang for Sagas Aasyn
Var Ærens Kongevej.
Et sagte Suk der lyder
Udover Danmarks Land:
»Christ give, hver en Konge
Var tro sit Folk som han!«

---

134. Ved Kong Frederiks Baare.

Dengang det Bud over Landet gik
Hin skumle Novembermorgen:
Nu drages med Døden Kong Frederik
Histovre paa Kongeborgen —

Da skjælved hver Sjæl i Danevang
For, hvad næste Bud vilde melde;
Om Frelse eller om Undergang
Nu tyktes det Hver at gjælde.

Og var det saa, at *han* ej fornam
Dødsangsten selv i sin Slummer,
Saa følte hans trofaste Folk for ham
Al Kval forvist, som den rummer.

Og da det saa hed: Nu har sin Aand
Han opgivet uden Smerte —
Da var det, som Dødens kolde Haand
Sig lagde paa Danmarks Hjerte.

Da gik der en Gysen gjennem vor Sjæl,
Da var det os Alle, som Lykken,
Ja var os fast, som Vorherre selv
Nu havde vendt Danmark Ryggen.

Da græd vi Alle, Kvinde og Mand,
Slig Sorg havde aldrig vi fristet,
Det var i hvert Hus i det ganske Land,
Som havde en Fader vi mistet.

Just i *den* Stund — det følte vi godt —
Da Savnet var tungest at bære,
Vi havde mistet den bedste Drot,
Som Gud monne Danmark beskære. —

Men har vi end ikke grædt os mæt,
Vi tørre af Kinden dog Taaren,
Thi nu maa der sørges paa andet Sæt
For ham, som hviler paa Baaren.

Vi glemme ham ej — i Evighed
Hans Navn velsignet skal være!
Men nu ej længer der undes os Fred
Med Graad kun hans Minde at ære.

I vild og drukken Bærsærkegang
Vor Arvefjende jo skryder,
Fra Millioner bag Eidrens Hang
»Nu eller aldrig« det lyder.

Nu tykkes de høre den Time slaae,
Da vi bøje os for deres Vælde,
Da Sønderjyllands de Løver blaae
For tyske Ørne skal trælle.

Nu gjælder det jo den Sag, som *han*
Blev tro til det Allersidste,
Det gjælder at værne det dyre Land,
Hvor Kongehjertet maatte briste;

Det gjælder at stande *fast* og *stærk*
For Enheds- og Frihedsbrevet,
Som er og bliver *Kong Frederiks* Værk,
Fast selv han det ej fik skrevet.

Saa staa da kun fast, Du lille Hob,
Vogt Ledet vel for Din Have!
Du er jo hærdet i Friheds Daab —
Den Friheds, der var *hans* Gave.

Du er jo vokset fra Barn til Mand
Alt under Kong *Frederiks* Pleje:
Saa slaae da et Dommedagsslag for det Land,
Der var hans dyreste Eje!

Hold Sværdet fast i den højre Haand,
Spænd hver en Muskel, hver Sene,
Lad Verden see, at Frihedens Aand
Har blæst Dig Marv udi Bene!

Nagl Dannebrog fast til Mast og Stavn,
Saa Ingen at stryge det mægter,
Og være *Kong Fredriks* velsignede Navn
Det Feltraab, med hvilket Du fægter!

Mens hist paa Sottesengen han laae,
Og Døden alt stod ved hans Side,
Han sig i sin sidste Drøm jo saae
Paa *Dannevirke* at stride! —

Thi skal forvist hans forklarede Aand
Dig følge paa Kampens Veje
Og lægge Dig dobbel Kraft i Haand,
Naar Du slaaer for hans dyreste Eje;

Thi skal hans Kongeord »*Det* skal ej skee«
Højt runge i hvert et Hjerte —
Og *Du en lysere Dag skal see*
Fremspire af Nutids Smerte.

135.

Der hang en Uveirssky, saa mørk og graa
For Danmarks Fremtid, da Du Sceptret hæved,
Et Slør laae udbredt, hvor man saa end saae,
Som til at løftes Mod og Kraft udkræved!

Da greb Du Roret — og med frejdig Haand
Du styred Skibet mod den værste Brænding,
Med Sværdet afhug Du hvert Trællebaand,
Og satte Lid til Gud og Skjæbnens Vending.

Saa kjækt Du stod, — thi i Dit Skjold var sat
Tro, Haab og Kjærlighed, — det Sejersmærke,
Som mægtigt spredte Rigets Fremtidsnat,
Og kaldte frem til Striden Helte stærke.
— Ja Tro paa Ham, som styrer Folk og Land,
Han hjælpe vilde den, som ærligt strider,
Han vilde skjærme Danmarks elskte Strand,
Som fri, utvungen var fra Arilds Tider!

Ja Haab, at Folkets Kjærlighed er Magt,
Som støtter Thronen, naar alt Andet falder,
— Og derfor skrev Du glad vor Frihedspagt,
Som i hvert Bryst Dit Minde tit fremkalder!
Dog, da Du løfted Aaget af vor Ryg,
Du bandt os med en Lænke fuld af Sejer,
Til Thronen, hvor Du hersked mild og tryg,
— Men den var slyngt af blaa »Forglemmigei« er.

Ja Kjærlighed til Frihed og til Ret,
Til Gorm den Gamles Land, det evig unge,
Ja Kjærlighed til hver en ringe Plet,
Hvor Barnet stammer med den danske Tunge!
»Saa dansk som Du var længe ingen Drot!«
Saa klang det før, og klinger i vor Smerte,
Vor Smerte over Dig, hvis Herskerslot
Var bygt i Dannerfolkets eget Hjerte.

Saa mangt et Navn i Saga ristet staaer
Ved Ild og Sværd og vel udførte Krige,
Fra fjærnest Tid end Rygtet til os naaer,
Hvor mangen Drot har hævdet Danmarks Rige!
Men ret som Draaber, faldne fleer og fleer,
Sig trænge ind med Magt i Stene haarde,
Saa skal *Dit* Navn, Kong Fredrik Folkekjær,
Af Folkets Vemodstaare prentet vorde!

---

136. Ved Frederik den Syvendes Død.

Dit Navn skal bæres gjennem Slægters Række,
Og hver en Slægt skal flette det *sin* Krands,
Og ingen Sky skal med sit Mørke dække,
Og ingen Tidens Skiften kunne svække
Dets herlige, dets straalerige Glands!

Hvor er den Drot, der gav som Du en Gave,
Saa kongelig, og med saa rund en Haand?
Du planted Friheds Træ i Danmarks Have,
Du hængte Ledet i, som var af Lave,
Du vakte og Du styrked Folkets Aand!

Snart skal til Gravens Hvælving vi Dig bære,
Men over Graven staaer Din Storbedrift;
Farvel da, Frederik, Du Folkekjære!
I Danmarks Hjerte skal Dit Minde være
Dybt præget med en evig Flammeskrift!

137.

Klokkerne kime saa højt imod Sky,
Folket det sørger i Land og i By,
Danmarks Kvinder de græde;
Fredrik den Gode skal lægges i Muld,
Han var os Alle saa mild og saa huld,
Han var vor Lykke og Glæde.

Dansk var Du Konge som faa i vort Land,
Venlig og god mod den fattigste Mand,
Ærlig og trofast tillige;
Kjæk imod Fjenden som dristige Ørn,
Mild, fuld af Kjærlighed mod Dine Børn,
Signe Dig Gud i sit Rige!

138.

Kong Frederik va' en Minneskven,
Han avted' it det stoer Skin;
Hans Underdaner va' ham kjær,
Vo' hen han drov, her heller der —

Saa uden Stolt aa uden Pragt
Ve Verdens hyjest Ær aa Magt,
Aa dog saa venle aa gemeen! —
Vo finder vi vel saadan jen!

Han styrde gjennem Storm aa Træng,
De opryhrt Sø'er saa trofast hen,
Aa Roerpinnen holdt han fast
Saa læng, inte hans Øjje brast.

Han sov saa tile for vos hen,
Vor Landes Faer aa kjærre Ven,
Da Herren tov ham i sin Favn
Aa førde ham i sikker Havn.

Kong Fredrik har ve frejle Sinn
Meest styert ve kontrære Vinn;
Nu har han nuet æ Frejsensland;
Men Skibet staar, som han det fand.

Nu overlader Styr aa Land
Han te sin udvalt Eftermand;
Gu gi ham Visdom, Mo aa Kraft
A styer u' a Stormes Magt!

---

139. Klokkelyd.

Nu gaaer der Klang mod Vintersky
Fra hvert et Taarn, i hver en By.

Nu bære hundred Klokker Bud,
At Danmarks Konge staaer for Gud.

De tone fjærnt i Aftnens Vind
Som Sukke fra et sorgfuldt Sind;

De sige: Mand og Kvinde, knæl
Og bed en Bøn for Kongens Sjæl!

Han var en Hersker, gjæv og god,
Tag Du ham, Herre, mildt imod!

Udslet hans Synders Regnebræt,
Og gjør ham Dommens Time let!

Han røgted tro sit Kald, saavist
Han elsked Danmark først og sidst,

Saa Rig og Fattig, Høj og Lav
Nu fælder Taarer ved hans Grav.

Tag Folkets Graad, o Herre god!
Miskundelig som Syndebod,

Og skjænk, for al hans Kjærlighed,
Vor døde Konge Himlens Fred!

Saa gaaer der Klang mod Vintersky
Fra hvert et Taarn, i hver en By,

Og hundred Klokker bære Bud,
At Danmarks Konge staaer for Gud.

De klinge lydt som Varselsraab
Til ham, der nys fik Kongedaab.

De tale: Du, som nærmest gaaer
I Følget bag den sorte Baar,

Gak nærmest i den Tabtes Fjed
Fremad mod Danmarks Kjærlighed!

Du, som skal staae, hvor Fredrik stod,
Og styre Kongesnekken god,

Foran Dig straaler blank og stor
Hans Ledestjerne højt i Nord;

Sku fast mod den i Mulm og Blæst,
Og styr som han, det baader bedst!

Du, som skal føre Danmarks Flag
I Fredens Leg, paa Kampens Dag,

Løft det, som han, med frejdig Haand,
For Folkets Sag, i Friheds Aand!

Vær kjækt, som han, vor Æres Tolk,
Med Dig er Herren og Dit Folk!

Saa gaaer der Klang mod Vintersky
Fra hvert et Taarn, i hver en By,

Og hundred Klokker bære Bud,
At Danmarks Konge staaer for Gud.

De lyde højt med Kobberøst
Som Kampraab fra et modigt Bryst.

De raabe: Folk, stat op til Strid!
Til Sorg og Graad er nu ej Tid.

Alt fraader frem et Hav af Ord,
Snart følge Fjender i dets Spor.

Spænd Bæltet fast, tag Sværd i Haand,
Stol paa Dig selv og Nordens Aand!

Og fik Du aldrig Venner fleer,
En Ven i Himlen paa Dig seer.

Kong Fredrik stander højt i Sky
Og fryder sig ved Kampens Gny.

Staa fast og værg om Slesvigs Jord,
Der var det, *han* til Himlen foer.

Hold Tørnen ud fra Hav til Hav,
End er ej gravet Danmarks Grav.

Meenedersværdet briste skal,
Og Korset vaje højt paa Val.

Af Nattens Mulm og Vaabenbrag
Der stige skal en Sejersdag;

Og Sol skal sydfor Thyras Vold
End spejle sig i Danmarks Skjold!

Saa gaaer der Klang mod Vintersky
Fra hvert et Taarn, i hver en By,

Mens hundred Klokker bære Bud,
At Danmarks Konge staaer for Gud.

---

140. Ved Kongens Jordefærd.

I.

Det tykner, Mulm om Himlens Hvælving spænder:
Vel sære Glimt den nære Brand bebuder;
Men dunkelt er der, hvor sig Blikket vender.

I Mørket vælte Slanger sig i Knuder;
Der spores dumpe Drøn, hver Pille vakler,
Og som med Ulves fjærne Skrig det tuder.

Men blegt, i Skinnet af en Baares Fakler,
Et Folk, hvis Taarer som et Skybrud vælte,
Mod Himlen seer, stumt æskende Mirakler.

Af Ild skal snart blodfarves Himlens Telte;
Da spørges om den Haand, der kjækt kan lodse,
Og gjennem Luften gaaer et Raab om Helte.

Men, danske Folk, Din Lod Du dog tør rose;
Thi brager Flammen mellem brustne Buer,
Til Dig, som før i Ørkensand til Mose

Skal Herren tale gjennem Ild og Luer!

II.

Det var en liflig Tid, og skjønt der stredes,
Det gik dog som en Foraarsdands i Lunde,
Naar Sol og Dug i Glands om Dagen bredes.

Og skjønt saamange røde Kilder runde,
Og skjønt saa mangt et Mærke dybt blev skaaren,
Saa lød dog Sangen højt fra alle Munde.

Thi kommen var til Folkets Hjerte Vaaren:
Med ham, som nu greb Magtens faldne Tømme,
Blev over Landet som en Regn den baaren.

Da sprang i Blomster alle Folkets Drømme,
Og Druer bugned af de vege Kviste,
Og der kom Bølger i de sunkne Strømme.

Men Folkets Aand saaes Fremtidsruner riste,
Og løfted gyldne Haab for Drottens Øje:
Han gjerne mødte dem, jo vel den vidste.

Thi dybt til Folket sig hans Sind mon bøje:
Dets Præg, det fandt han lifligt aabenbaret
I skovgroet Hjem — i Kæmpers sunkne Høje.

Men naar et Broncesværd, for Rusten klaret,
En Urne rig, en Gravhøjs ædle Skaaler
Han løfted frem for Dagen, fuldt bevaret:

Da stod, mens Tidens Sol sin Bane maaler,
Et Billed han paa Folket selv, der hæver
Et løngjemt Eje glad i Dagens Straaler.

Og mens den fjærne Skjæbne dunkel svæver,
Hvert Træ dog grønnes i de danske Skove,
Og Livets Kald sin Ret saa mægtig kræver.

Men Nornen stum maa sligt et Under love,
Naar hun det saae, fra Gry, til Straaler hælde,
Hvor Folk og Konning lystig sammen grove.

»Det Folk, om hvem sligt Sandsagn er at melde,
For det maa til min Gjerning vokse Vinger,
Skjønt ej hint Liv kan vare ved til Kvælde.»

Og derfor: naar nu Dødningklokken ringer
Med Klang, som blev der ringet ind til Dommen,
Igjennem Klangen Nornens Røst dog klinger:

»Nu, Danmarks Folk, for Dig er Timen kommen!«

III.

Saa lad det tykne kun og trække sammen,
Og lad det mylre tæt til alle Sider,
Og lad saa Himlen farves rød af Flammen!

Men naar mod Prøvens strænge Stund det lider,
Viis, danske Folk, mod Dragen flammetunget,
At det er kun af Sorg, Du Haanden vrider.

Thi hvis Dit Hjerte nu af Frygt er tvunget,
Da har Du nyttet slet hint Levnets Dage,
Og slet har Fuglen for Dit Øre sunget.

Vel er det sandt: naar Dagen svinder fage,
Maa Synet vende sig om Trøst mod Tinden,
Hvor høje Lys igjennem Natten drage.

Men aldrig mødte Dig en Stjernes Skinnen
Med Blink, der frem til Frelsen vil Dig lede,
Naar i Dit Bryst ej Lys var tændt forinden.

De trende Konger gik ad Vejen rede;
Med høje Sange lydt de Frelsen prise,
Hvis Kraft skal over Jordens Rum sig brede.

At ej det store Haab de skal forlise,
En Stjerne tindred højt med Straaler klare;
— Men hvorfor skinned Stjernen for de Vise?

Fordi de Stjernen selv i Hjertet bare!

IV.

Hans sidste Tanke gik jo Stridens Veje,
Og Blod og Ild var som en Islæt vævet
I Syners Rad, der kredsed om hans Leje.

Han saae, mens Duggen kold paa Panden bæved,
Som i et Klarsyn over Livets Strande,
Hvad nær der dæmred, og hvad Aanden kræved.

Og skal i Brand sig Hav og Himmel blande,
  Skal Dybet Flammer vælte, revner Jorden,
  Dog Kampen er en hellig Arv forsande!

Og det skal runge vældig som en Torden;
  Fra Fjeld og Sø skal glad der Gjenlyd klinge:
  Saa strider Verdenskamp det unge Norden.

Og Odins Møer skal atter løfte Vinge,
  Og Aander højt skal gjennem Dampen fare,
  Og store Harper skal i Luften klinge.

Og vil det end kun trægt sig aabenbare
  Hvad Raad der nu skal under Kronen byde:
  Gravlampen straaler Aandens Bud, det klare!

Men Aanden fordrer ikke, Pagt at bryde;
  Thi hvad der, uden Syn, mod Aanden strider,
  Det skal den Kæmpe lære selv at lyde!

Saa tænd da stor en Baun for alle Tider,
  Lad Tidens Lur lydt kalde paa de Kaarne;
  Da gjennem Røgen skimtes skal omsider:

Et fagert Slot med trende gyldne Taarne!

---

141. †

Kongens Hjemfart.

Mens den sidste Hilsen drøner tungt fra Ø til Ø,
Gaaer den sorte Dødningsejler over Østersø;
Over dybe, dunkle Vande skrider den med Sorg,
Fører hjem den døde Konge til hans Fædres Borg.

Østersø, som kjærlig trykker Danmark i Din Favn,
Bær ham sagte, bær ham varlig sidste Gang i Havn!
Folket bar ham jo paa Hænder, indtil Døden tro;
Gjerne vilde det ham baaret til hans sidste Bo.

Seer Du Dannebroge sorgfuldt sænket paa sin Stang?
Tit har Du jo seet det flyve stolt ved Sejerssang.
Hører Du det danske Løsen bringe Sorgens Bud?
Vel maa Du jo kjende Klangen af de danske Skud.

Ostersø, Din Roes er knyttet til det danske Flag;
Hver af Dine Bugter minder om et Helteslag;
Stort i Verden blev Dit Rygte ved det danske Sværd:
Viis nu Dannerkongen Hyldest paa hans sidste Færd.

Bær ham sagte, bær ham varlig; lad fra Kyst til Kyst
Dine Bølger dæmpet klage som en Havfrurøst;
Syng om Danmarks gamle Dage, Mindets Herlighed;
Syng om ham, der tog i Graven Folkets Hjerter med.

142. Kongen er ombord.

Ud fra Flensborg-Fjordens Blaa
Gaaer et Skib paa Codans Bølge,
Orlogsmænd imøde gaae,
Orlogsmænd er i dets Følge;
Hilst af Malmets dybe Røst
Stævnen staaer mod Sjællands Kyst.

Glider det nær under Land,
Flokkes Folket for at skue;
Mødes det paa viden Strand,
Løfte Sømænd deres Hue; —
Vidne gaaer der af dets Spor:
Kongen, Kongen er ombord!

Vel! Saa vender glad han hjem;
Ej derovre har han blundet:
Nu som før, hvor han drog frem,
Har han nye Hjerter vundet;
Finde vil han i sin Bo
Nu som før de gamle tro.

Vist paa Agterdækkets Tind
Staaer i Vindens Pust han oppe,
Og hans danske Sømandssind
Svulmer frit paa Bølgetoppe;
Og saa kaster han et Blik
Paa sit eget Livs Bestik:

»Sælsomt var mig Børen god,
Sælsomt fik jeg Bølger milde,
Eet kun stævned mig imod:
Elskes, det var det jeg vilde;
Nu har jeg paa Snekken med
Hele Danmarks Kjærlighed.

Gik der Mulm for Blik og Hu,
Saa jeg maatte tvivlsom tøve;
»Har mit Folk jeg med endnu?«
Spurgte jeg; det var min Prøve.
Det Compas med sikker Naal
Viste Vejen til mit Maal.

Og saa fik jeg Danevang,
Om Gud vil det, vel betrygget;
Fremmed Vold og hjemlig Tvang,
Imod dem jeg Skandser bygged;
Tog saa paa min Snekke med
Hele Danmarks Kjærlighed.«

— Hvad! — Er Kongen ej paa Dæk?
Nødig tyer han til sin Køje! —
Jo! han er der! skjønt hans Træk
Dølges for vort Spejder-Øje;
Kongen er bag Teltets Fold;
Kongen er der — bleg og kold. —

Stille, stille, Østersø!
Skibet vug paa lette Vover;
Bær det blidelig til Ø,
Sagte syng, mens Kongen sover! —
Vi, vi bøje os mod Jord;
Kongen, Kongen er ombord!

143.

Der sejled et Skib fra Flensborg Fjord
Med kongeligt Flag og Følge;
Men hyllet i mørke Sørgeflor
Det gled paa den dybe Bølge.

Det bragte til Hvilen for Kongernes Muld,
Til Domkirkens tavse Gjemme
Det sidste Skud af et Kongekuld,
Som havde i Danmark hjemme.

En Kvinde, — det sidste, det bedste Skud
Af Valdemarernes Stamme.
Hun sletted Fædrenes Synder ud,
Hun gjorde dem alle til Skamme.

Hun favned med Varme Nordens Drøm,
Danmark blev Sverrigs Søster; —
Og *derfor* hun stred ved Ejdrens Strøm
Og døde ved Slesvigs Kyster.

Der sejler et Skib fra Flensborg Fjord
Med kongeligt Flag og Følge,
Men hyllet i mørke Sørgeflor
Det glider paa dyben Bølge.

Det bringer til Hvile for Kongernes Muld,
Til Domkirkens tavse Gjemme
Det sidste Skud af et Kongekuld,
Som havde i Danmark hjemme.

Det sidste Skud og det bedste Skud
Af den gamle, mægtige Stamme.
Han sletted Fædrenes Synder ud,
Han gjorde dem alle til Skamme.

For ham var der Sandhed i Nordens Drøm,
Danmark blev Sverrigs Søster, —
Og derfor han stred ved Ejdrens Strøm
Og døde ved Slesvigs Kyster.

Der sejler et Skib fra Flensborg Fjord,
Det bærer paa Danmarks Smerte;
Snart favner Domkirkens høje Chor
Det brustne Kongehjerte.

Men vist vil Sorgen tabe sin Vægt,
Borthvirvles som Løvet i Haven,
Og Lovsange for den nye Slægt
Tone hen over Kongegraven.

Meget vil glemmes, er den forbi;
Den Tid, da Klokkerne kime; —
Det glemmes dog ej, *han* stod Danmark bi
I Frihedens Fødselstime.

Det glemmes dog ej, han holdt Ord som den,
Der ved frivilligt Løfte er bundet;
Det glemmes dog ej, han var broderlig Ven
Med Kongen hinsides Sundet.

Der sejler et Skib i den tavse Nat,
Det bærer paa Danmarks Smerte;
Det rummer den Sorgens rige Skat,
Der hviler paa Danmarks Hjerte.

Saa glid da Snekke, hyllet i Flor
Hen ad de vaade Veje. —
Der sejler et Skib fra Flensborg Fjord
Med Danmarks dyreste Eje.

144. Kongefærden.

Glem nu Din Vrede, Du skummende Hav!
Tæm nu Din Vælde og læg Dine Vover!
Nu skal Du bære vor Konge, som sover,
Bære den henfarne Drot til sin Grav.

Tit har Du baaret paa kraftfulde Arm
Snekker, som mødtes til blodige Dyster,
Bølgen har rødmet af Blod, og dens Kyster
Gjenlydt af Slagenes vildeste Larm.

Ej skal Du føre til Slagenes Gny
Snekken, som bærer en kongelig Byrde,
Nej, Du skal bringe vor trofaste Hyrde
Hjem til sin Hvile i Gravenes By.

Sin Afskedshilsen Sønderjylland bringer,
Mens alle Flensborgs Kirkeklokker ringer,
Og Skibet løfter sine sorte Vinger.

Ja, Slesvig var det rette Navn
For Kongens Dødningsnekke,
Og Slesvig var den rette Havn
Til Hvile sig at lægge.
Det Navn han i sit Hjerte bar
Med dybe Runer skrevet,
Og blandt hans Krones Smykker var
Saa kjært ham Intet blevet.

En kostbar Sæd vi lagde ned,
O Slesvig! i Din Ager,
Vi gav det Bedste, som vi veed,
Og gav det uden Klager.

O, maatte der nu findes Læ
For Spirerne, de spæde,
Da vorder vel det Frihedstræ
Vor Stolthed og vor Glæde.

Mens Snekken langsomt kløver Havets Bølger,
Med Sørgesang en Havfruskare følger —
Men Danmarks Sol bag Taagerne sig dølger.

O Danmark! ej er Dig Skjæbnen god,
Den vrede Norne staaer Dig imod.

Du kæmped haardt imod Magt og List,
Nu øjned Du Stridens Ende saa vist.

Du tumled om mellem Klipper og Skjær,
Nu troede Du Dig Kysten nær.

Men just som Du satte Din Fod paa Land
Blev bort Du revet fra Breddens Rand.

Og atter Du stødtes paa Bølgen ud
I Nattens Taager og Stormens Slud.

Og atter Nornen at kaste bød
Krigens Tærning om Liv og Død. —

Men er end Øjet af Taarer vaadt
— Et fugtigt Øje ej skuer godt.

Thi visk Dig Taaren af blegen Kind
Og sku Din Skjæbne i Øjet ind.

Thi hvis Du taber den sidste Strid,
Da har Du levet Din længste Tid.

Ustandset Tidernes Strøm vil gaae,
Men Danmark svømmer som Vrag derpaa.

Mod Fyens Kyst sin Retning Skibet vender,
Langs Kongens Vej en Folkeskare sender
Et tavs Farvel og folder sine Hænder.

Du skued hans Ungdoms lette Færd,
Du Ø med de blomstrende Strande!
Da var der ret Ingen, som aned hans Værd
For Danmarks og Nordens Lande.

Nej, Ingen anede da forsand,
Som skued hans Ungdoms Dage,
At han kunde tale og handle som Mand,
En anden Uffe hin Spage.

At han skulde skrive vort Frihedsbrev
Og frelse Danmark af Vaande,
Og holde hvert Ord og hver Tøddel, han skrev,
Saalænge han drog sin Aande.

Men medens Skibet henad Bølgen flyder,
En anden Snekke modsat Farten skyder,
Og fra Soldaten der en Hilsen lyder:

»Vel mødt igjen Kong Frederik ved Hæren!
Til Kamp beredt, den venter kun Dit Bud!«
— Men ak! Dit Blik os vinker ej til Æren,
Din tavse Mund ej taler Ordet ud.
Men Mindet om Dig er vort bedste Pandser,
Din Aand skal færdes i Soldatens Lejr.
Usynlig skal den staae paa Slesvigs Skandser
Og føre Dansken frem til Kamp og Sejr!

Til Axelstad nu monne Cursen stande,
Hvor sorte Skarer staae med blottet Pande,
Mens Faklen lyser paa Kanalens Vande.

Modtag med Sorg,
O Kristiansborg,
Den Drot, som tit mon dvæle
I Dine høje Sales Pragt —
Nu har de ham til Hvile lagt
Imellem sorte Fjæle.

Men for en Stund
Du gjemmer kun
Hans sønderbrudte Larve.
Hans Aand sig did har svunget kjækt
Hvor hos sin hedengangne Slægt
Han herlig Løn skal arve.

Han traadte frem i Hallen,
Hvor høje Drotter boer,
Da lød der fra dem Alle
Et herligt Velkomstord.
Og Alle monne flokkes
Omkring den ædle Gjæst,
Han, tyktes dem, fortjente
Dog Hæderspladsen bedst.

Sig rejste Dronning Thyra,
Sin Haand hun Kongen gav:
»Du bygged op min Skandse
Med Mur og Vold og Grav.
Vel tusind Aar er svundet,
Men nu, som før i Old,
Skal Danmarks Fjender mødes
Ved Dannevirkes Vold.«

Ham rakte Konning Volmer
Sin sejersvante Haand:
»Jeg veed, hvad man kan vente
Af Tyskens Trædskhedsaand.
De tyske Herrers Rænker
Jeg kjender fra tilforn,
Da Aar og Dag jeg sukked
I deres Fangetaarn.«

Frem tren med trefold Krone
Margrete, Nordens Dis:
»Vi To det Samme vilde
Men paa forskjellig Vis.
Jeg samlede med Vaaben,
Men Du gik Hjertets Vej;
Mit Værk blev plat lagt øde,
Men Dit forødes ej«.

Sig Konning Kristjern nærmed
Og rakte Haanden hen:
»Hil være Du, min Frænde,
Min Broder og min Ven!
Som jeg, Du havde Hjerte
For Folkets Vel og Vee,
Men Hadets vilde Svartalf
Var ej hos Dig at see.«

Da hæved Kongen Røsten,
Den klangfulde, stærke,
Da mæled han et Ord,
Fuldtværd det var at mærke:
»Nu samler Jer i Skare
Og bliver tro i Døden,
Thi Danmark er i Fare!
Vi frelse det af Nøden!«

---

145. Da Skibet bragte Kongeliget.

Nu stirre de lydløst, Kvinder og Mænd,
Et Folk i Sorg,
Nu glider Dødningeskibet hen
Mod Kristians Borg.
Er det Aandesyn? Ak nej, han er død
Paa Slesvigs Kyst,
Som sendtes af Gud i den haarde Nød,
Et Folk til Trøst!

Han var det sidste, det danskeste Skud
Af vor Kongerod,
Og rigere Arv end sit Purpurskrud
Han efterlod.
Han grov jo, til Uffes Sværd han fandt
Med Friheds Guld,
Margretes Skat, som i Høj forsvandt,
Klang atter i Muld.

Nu bære vi ham fra hans Kongedaad
Til Graven hen;
Er Øjet lidt mørkt og Kinden vaad,
Det skæmmer ej Mænd!
En stille Bøn for den Dødes Fred:
Sov, Støv, kun tyst,
Dig vogter alt Folkets Kjærlighed,
Er det mørkt, er det lyst!

Men mørkt nu er det! Knap blev Du kold,
Saa vakler Dit Hus,
Saa skal den staae Tørn igjen, den Vold,
Du fik rejst af Grus.

Alt blander sig med vore Faklers Skjær,
Vor Salmesang
Et Blus fra Bavnerne fjærnt og nær
Og Vaabenklang.

Det Uffes Glavind, i Høj Du fandt,
Det Friheds Guld,
Margretes Skat, som kom og forsvandt,
Men klang nu i Muld:
Den gjælder det løfte trods Ulv og Ørn,
Som Kongearv!
Den Tanke farer os, Dine Børn,
Gjennem Been og Marv.

Vor døde Konge! Vi veed, Din Aand
I den sidste Strid
Sig drømte paa Skandsen, med Sværd i Haand,
Paa Gangeren hvid.
Saa see vi Dig atter vist i Lejr,
Bli'er Dagen hed:
Vel mødt paa Skandsen, før os til Sejr
Paa Ejdrens Bred.

---

146. Paa Kristiansborg.

Det var ved Solhvervstid og Stormen brused
Hen gjennem Skovens vinterfrosne Træer,
Og rundt om Kronerne saa barsk den sused,
Mens Fuglene med Angst fløj hid og her;
De flokked sig om Egen, der fra Vrimlen
Højt strakte stærken Arm op imod Himlen.

Og ej den kongelige Stamme svigted,
Thi hele Sværmen laante den sin Magt;
Hvad helst Enhver sig dybt i Hjertet digted
Blev opfyldt, end før Bønnen ret var bragt.
Saa sang de Tusinder af Fugletunger,
Mod Foraarsstorm de styrked deres Lunger.

Men siden atter tit sig samled Skaren,
Naar Sommersolen brændte med sin Glød;
Og højt i Fred og Fryd som før i Faren
Om Kongestammen Jubelsangen lød.
Thi Femte-Juni-Dagen ejed Lykke,
Gav Frihedstræet Vækst i Egens Skygge.

Men Aarets Tider veksle — Egen fældtes,
Ej værner den mod Stormen nu i Høst.
Og der blev Sorg, da dette Budskab meldtes,
Med Ængstelse forstummede hver Røst.
Dog, Foraar ligger bag ved Vinterdøden,
De Fugle troe, ja troe paa Morgenrøden.

Kong Frederik! Du var den høje Stamme,
Hos hvem hin Vaar den danske Fugl fik Ly;
Dens Tillid og dens Bøn blev ej tilskamme,
Og Sangen lød for Dig saa tit mod Sky.
Men nu Dit Kongetræ er fældet vorden,
Og Dine Børn har Blikket vendt mod Jorden.

Dog end engang vi til Din Kongebolig
Har flokket os — for Dig, for sidste Gang!
Men vi har gaaet der stilfærdig, rolig
Med Vemodssuk, og ej med Spil og Sang.
Og vi har husket, hvordan før vi vandred,
Og vi har grædt, for Alt er saa forandret.

Engang, mens ung endnu var Din Regjering,
Forbi Dig ogsaa skred saa stor en Flok;
Det var paa Vejle Mark — hin Paradering,
Kong Frederik! Du husker den jo nok.
Da lød saa stærkt et Hil: Vel mødt ved Hæren!
— Det samme som, ak! som ved Sørgefærden.

Og vel var hine Skridt langt mere lette
End dem, som tyngdes nys af lydløs Sorg;
Men dog, Kong Frederik! Du vide dette:
At Folket, som gik frem paa Kristiansborg,
Vel huskede paa Vejle, paa Revuen,
Og vidste: end Du mønstred det fra Skyen.

Vi gik forbi Din sidste Kongethrone,
Vi paraderede ærbødigt, stilt;
Men dybt i Hjertet lød den gamle Tone,
Og ej dens Bud for os skal være spildt.
Din Plads er nu i Margaretas Kirke,
Dit Folks — som før — paa Thyras Danevirke.

---

147. Den 18de December 1863

ved Hs. Maj. Kong Frederik VII's Ligs Udførelse fra Kristiansborgslot.

Før Talen:

Hvor Folkets høje Jubel klang
Med Gjenlyd i Dit Kongehjerte,
Her toner nu vor Sørgesang,
Kong *Frederik!* om Folkets Smerte.

Den Tak, som det saa glad har bragt,
Maa det Dig nu saa sorgfuldt bringe,
Nu, Du er i Din Kiste lagt,
Og Gravens Klokker for Dig ringe.

Efter Talen:

Det hørtes ud fra dette Slot
Og gik i Verden om saa vide,
At her i Danmark Folk og Drot
Trygt kunde paa hinanden lide.
Den Tale skal fra Slægt til Slægt
Dit Eftermæle herligt bære.
Befalet i Guds Varetægt
Dit Frihedsværk velsignet være!

---

148. Kong Frederiks Ligtog.

Kong Frederik drager fra Kristiansborg
For sidste Gang:
Gaderne fyldes af Folket i Sorg,
Lufthavet bølger af Klokkernes Klang.
Langsomt oplukke sig Portens Fløje:
Frem skrider Toget for Sangerens Øje.

Foran de fylke sig højt til Hest
Hans Stammes Mænd.
Han var det Skud, der løvedes bedst;
Løvet faldt af — nu visnede den;
Firehundred Aars Daad og Brøde
Skulle med ham for Dommen møde.

Og nu er den slukt, den falske Glands,
Som Magten gav,
Bladene borte fra Smigers Krands;
Sandheden kun trodser Død og Grav;
Trækkene skjules af ingen Maske,
Purpuret smuldred til Støv og Aske.

Danmark, som gav dem sit rige Skjød
Til at slaae Rod,
Mon det ej stundom sit Valg fortrød?
Mon de tilsammen dets Tarv forstod?
Hvormange mægted dets Maal at nemme?
Hvormange lytted til Folkets Stemme?

Danmark, som gav dem sin gode Bund
At vokse af —
Mon de for Saften frodig og sund
Visdom og Styrke til Gjengjeld gav?
Milde — det var de fleste, og jævne,
Svage af Villie og svage af Evne.

Danmark, der satte dem for sin Ret
Til Skjærm og Vagt,
Rakte den tyske, fremmede Æt
Trillingkronens straalende Pragt;
Arven det var fra Margretes Dage —
Hvormeget af den er nu tilbage?

See, forrest rider han, høj og prud,
Den første Mand.
Livsglad han var, men mørk seer han ud
Over det lille søndrede Land.
Brunkebjergsarret paa Kinden brænder,
Og efter Slesvig famle hans Hænder.

See, han er graanet bag Fængslets Væg,
Det tredie Skud,
Blodet, der drypper ned fra hans Skæg,
Sletter ej Taarer, ej Anger ud;
Borger og Bonde vel han vilde,
Handled dog trædsk og grumt og ilde.

See, der er han med sin Marelok
Og Skuldren bred:
Ragende op af den hele Flok,
Slaaer han sit ene Øje ej ned;
Glad han opdager Spor af sin Virken,
Skottende hen til Børsen og Kirken.

Og bag ham rider hans listige Søn,
Som Aaget brød,
Men for dets Troskabs og Manddoms Løn
Folkets troskyldige Skare snød,
Skjulende det under Kappens Folder
Kongelovens Hefte han holder.

Men ikke hjalp dem til Kløgt og Kraft
Den stjaalne Magt;
Skaane og Halland og Bleking er tabt;
Slesvig kun halvt blev underlagt.
Hjælpende »Gale Kristian« tilrette
Frem dukker Gamle Fredrik den Sjette.

Hans Haar har skinnet som Blomstersnee
I Livets Maj;
Frugten blev dog kun Jammer og Vee;
Flaaden og Norge gik samme Vej.
Ak, thi han kunde ej det, han vilde:
Tiden var stor, og han var lille.

Saa følger Kong Kristian i Rækken tilsidst
Med ængstlig Hast.
Lempe han vilde og løse med List,
Trak dog kun Knuderne mere fast;
Gyste for Kampen, og maatte Lønnen
Efterlade med den til Sønnen.

Nu sprænger han frem paa sin hvide Hest,
Kong Fredrik selv.
Kongen er klædt som til Kroningsfest,
Issen bedækkes af Guldets Hvælv;
Ædelstenene i det staae dunkle,
Klarere Folkets Taarer funkle.

Og Kongen er bleg som i Farens Stund,
Men Minen kjæk;
»Det skal ej skee« staaer malt om hans Mund,
Af Juni-Solglands lyse hans Træk;
Frit seer hans Øje til alle Sider,
Thi paa sit Folk i Døden han lider.

Og han kan lide paa Tak og Pris,
Til Folket døer.
Var han ej stor, og var han ej viis,
Sin Plads han dog fyldte, som Ingen før;
Folket i ham sit eget Billed
Saae paa den gamle Throne stillet.

Det hørte under hans Hermelinsskrud
Sit Hjerteslag;
Og derfor saae det saa trøstig ud
Mod Lynets Blinken og Tordnens Brag;
Derfor det er, som Folket misted
Skjærm og Ly, da hans Øje bristed.

Om Kongen slaaes der et staalsat Hegn
    Af tappre Mænd;
Med hvide Kinder og røde Tegn
Paa Brystet drage de tavse hen;
Offrene er det fra Slagenes Rader,
Ryes og *Schleppegrells* Brigader.

Og næst efter Kongen Moderen gaaer.
    Det sorte Slør
Bølger henover det sølvhvide Haar;
Sorrigfuld er hun, som aldrig før;
Foldende sine skjælvende Hænder,
Op imod Himlen hun Øjet vender.

Hos hende skrider en Ungersvend
    Med breden Bryst,
Knugende Sværdet, han bær ved Lænd,
Hvisker han i hendes Øre Trøst;
Under hans røde phrygiske Hue
Livets eg Kraftens Stjerner lue.

Efter dem vandrer en Skare tæt,
    Saa lang, saa lang;
Alle, han skjænked Menneskeret,
Alle, han friede af Tryk og Tvang,
Alle, hvis bundne Hænder han løste,
Alle, som, hvad han saaede, skal høste.

Og bagerst slutter en Ynglinghær
    Det Kongetog.
Kaldet fra fjærn og samlet fra nær,
Hid med sin snare Tanke den drog;
Fremtidens Haab og Nordens Mærke
Løfter den høit paa Skuldre stærke.

Den havde Kongehøvdinger to
I Fædres Hjem;
Folkepagten saae den at groe
Trygt i Thronernes Skygge frem.
Nu sank den ene af dem i Døden:
Sluktes med ham da Morgenrøden?

Nej, frem drager Hæren til Kongens Grav,
Men frem paany!
Frem over Fjeld og frem over Hav!
Frem til de sidste Skygger maae flye!
Frem, indtil Maalet langes og vindes!
Frem, til det Skilte samles og bindes!

---

149. Amagerbøndernes Farvel til Kongen

ved hans Ligs Udførelse af Kjøbenhavn den 18de December 1863.

Vor Friheds Giver, vor Danskheds Forsvarer
Nu føres til Roskilde Gravkapel.
Saa sørgende staae de Folkeskarer
Og sige Farvel!
Kong Fredrik, Farvel!
Farvel!

Det danske Hjerte Du vandt ved Din Mildhed,
Nu rinde de Taarer fra Hjertets Væld,
Og tusinde Suk i Vinterens Stilhed
Tyst hviske Farvel!
Kong Fredrik, Farvel!
Farvel!

Den danske Bonde Du kaldte til Tinge,
Kong Fredrik! o, derfor er stor vor Gjæld,
Med Tak og med Vemod vi Dig bringe
Vort sidste Farvel!
Kong Fredrik, Farvel!
Farvel!

150.

Farvel.

(Afsunget af Kjøbenhavnske Sangforeninger da Kongens Lig førtes gjennem Vesterport.)

Nu kommer Kongens Lig! — Du Folkekjære,
Du var saa mild og god mod Høj og Lav,
Du var saa dansk som nogen Mand kan være,
Hav evig Tak for hvad Du Danmark gav.
Du ærligt med os tunge Dage prøved,
Og med os har Du Glædes-Taarer grædt,
Men nu er hvert et Hjerte dybt bedrøvet,
Det var groet fast til Dit, — thi bløder det.

Dit brast i Døden, trofast til det sidste;
Mod Slesvigs Jord sig Øjet sænked ned.
Igjennem Taarer see vi mod Din Kiste;
Farvel! I Gjerning staaer Din Kjærlighed,
Og i hvert Bryst er rejst et Dannevirke;
Du veed det, seer det med forklaret Blik,
Mens Sørgeklokker lyde fra hver Kirke,
Og vort Farvel. — Farvel Kong *Frederik!*

---

151. Den 19de December.

O Danmark!
Han bæres bort, som var Din bedste Ven paa Jorden,
Som i sit Hjerte bar det hele høje Norden!
Lad Taaren rinde, vaand Dig i Din Kvide!
Vel maae Du lide!

O Danmark!
Han var den sidste og den kjæreste af Alle,
Paa hvem nu alle Dine Sørgeklokker kalde!
Han blev Dig huld og tro uagtet Nøden,
Ja indtil Døden!

O Danmark!
Bevar Din Sorg, men hæv Dig atter af Din Smerte!
Husk paa, hvad nu Du er, det blev Du ved hans Hjerte!
Løft Skjoldet højt, en fri og ædel Kvinde,
Og ær hans Minde!

152.

Sørgecantate

ved

Høisalig Kong

Frederik den Syvendes

Bisættelse

i Roskilde Domkirke,

d. 19de Decbr. 1863.

Før Talen.

Chor.

O Sorgens Syn! Paa Læben Ordet døer,
Og Blikket bort sig vender,
Thi Danmark, hyllet ind i Sørgeslør,
Udstrækker angstfuld sine Moderhænder:
»Rør ikke ham! Din Haand er kold og klam!
Han er mit Haab — ham kan jeg ikke miste!
Han er mit Kjæreste — kun ikke ham!
Det er den største Sorg, som jeg kan friste.«
— Ak, Kampen er alt endt!
Det sidste Suk har han sin Moder sendt —
Det sidste!

Solo.

I.

Ja aand kun tungt,
O Danmark! Mange Aar vil svinde,
Før dette store Tab Du vil forvinde,
Og om Aartusinder vil end hans Minde
For Dig staae lige frisk og lige ungt.

II.

Græd Du kun ud,
O Moder! Hvad Du end skal friste,
En bedre Søn vil Du dog aldrig miste!
Han var den Første, og han bli'er den Sidste —
Den Stamme skyder aldrig mere Skud!

Recitativ.

Hvad var hans Lod? Skjønt født til Kronen,
Fra tidligst Tid til Folket han sig vendte
Og søgte der et Støttepunkt for Thronen;
Og Folkets Trang,
Dets Sprog, dets Minder og dets Tankegang,
Dets Higen og dets Længsel snart han kjendte.
Det Skolen var, hvori han gik,
Og det var al den Lærdom, som han fik —
Men den var sund og god:
Thi da Europa baded sig i Blod,
Da Folket Fyrsterne til Regnskab kræved,
Da Throner vaklede, da Riger brast,
Og Herskerne i deres Purpur bæved,
Da stod han tryg og fast,
Og undrende man stirred fjærnt og nær
Hen paa de Scener, som nu veksled her:

Qvartet.

Herlige Tid, da Brystet kun rummed
Hvad der var kjærligt og godt!
Alle de onde Røster forstummed —
Avind og Ondskab og Spot!

Muntert sin Uven Haanden man rakte,
Glemte sin Kiv;
Alt, hvad man ejed, paa Altret man lagde —
Ejed man Intet, gav man sit Liv!

Sang.

I.

Studenten lagde bort sin Bog
Og Smeden Tang og Hammer
Og greb Musketten, thi mod Syd
Stod Landet alt i Flammer.
Og stærke Skandser rejste man
For Landet at betrygge —
Den bedste var det Frihedshus,
Han bygged til vor Lykke.

Chor.

Den bedste var det Frihedshus,
Han bygged til vor Lykke!

II.

Med Murskee i den ene Haand
Og Sværdet i den anden
Han mured fort med Fynd og Klem —
Man saae, at han var Manden!
Og mens sit store Kongeværk
Han murede tilende,
De Danske slog, saa i hvert Slag
Man »Skræp« godt kunde kjende!

Chor.

De Danske slog, saa i hvert Slag
Man »Skræp« godt kunde kjende!

Recitativ.

Saa sving i Sejersklædebon
Til Himlen Dig, frigjorte Aand,
Fra dette Land, der evigt vil Dig ære!
Hos Dig kan Jordens Konger gaae i Lære,
Thi Du har viist ved Dit Exempel,
At det er ej Geniets Magt,
Men Kjærligheds og Troskabs simple Pagt,
Der giver Herskeren det sande Stempel!

Chor.

Saa sving i Sejersklædebon
Til Himlen Dig, frigjorte Aand,
Fra dette Land, der evigt vil Dig ære.

Efter Talen.

Choral.

I.

Hvad er Jordens Kongekroner?
Hvad er Spir og Herskerstav?
Hør! med Alvor Svaret toner
Fra de døde Kongers Grav:

II.

»Lær af os, hvad Storhed vejer!
Spir og Krone bar vi stolt;
Al den Magt, som Jorden ejer,
I vor Herskerhaand vi holdt.

III.

»Gik vi dengang i vor Vælde,
Gik vi dengang frem paa Rad,
Ej vi mægted paa en Nælde
Selv at sætte blot et Blad.

IV.

»Intet, Intet med vi tage
Af vor Højhed og vor Magt —
Fire Fjæle blev tilbage,
Fire Fjæle er vor Pragt.

V.

»Støvets Børn af os kan lære:
Een er mægtig, *Een* en stor!
Ham alene Pris og Ære
Som i Himlen saa paa Jord!«

Slutningschor.

Kongernes Konge, hold Dine Hænder
Over vor Mark og vor Strand!
Lyt til de Bønner, som Kongen opsender
Nu for sit Folk og sit Land:
Lær os roligt, uforsagt
Fjendens Overmagt at møde —
Ak, vor bedste Grændsevagt
Han er nu iblandt de Døde!
Ej hans milde Blik vi see,
Ej vi høre meer hans Stemme,
Men hans Ord: det skal ej skee!
Klinger end til os herhjemme;

Og i dem der er en Gnist,
Som skal tænde Modets Flamme,
Styrke Kraften og — som sidst —
Gjøre Fjenderne tilskamme!
Kongernes Konge, hold Dine Hænder
Skjærmende over vort Land!

---

153. Den 19de December 1863.

Der var saa sort i Kirken om Kongens Sarkofag;
Det var som Danmarks Lykke blev jordet idag.
Der var saa sort i Kirken, og lige sort er her:
Mulm foruden Stjerner og Mørke fjærnt og nær.

I Syd, af gridske Fjender en lynsvanger Sky;
I Nord hos vore Frænder kun Taage til Ly;
I Øster og i Vester knagende, knugende Is —
Hvor skal dog vor lille Baad gaae fri for Forlis?

Opad er der Lysning og opad er der Haab!
Der sidder Lynets Herre, Han hører vore Raab!
Han vil Stormen stille og slukke Skyens Brand,
I Taagen plante Stjerner og glatte Is til Vand.
Gaa kun igjen i Kirke, det kan vi trænge til;
Gaa saa til Dannevirke, da komme hvad der vil!

---

154. Ved Sørge-Højtiden i Vartou for Kong Frederik den Syvende,

den 19de December 1863.

Mel. Tag det sorte Kors fra Graven.

Som sin Hjord paa Mark og Hede
Hyrden vogter med Forstand,
Saa de ægte Konger lede
Folke-Mængden trindt om Land;
Tidens Tegn de agte paa,
Vogte fremfor alt de Smaa,
Sørge for, de sig kan nære,
Føle, her er godt at være.

Han, som Alting har at raade,
Fremfor alle mild og god,
Giver Konger af sin Naade,
Naar vi falde ham til Fod;
Hyrder efter Hjerte Hans
Bejle til den Hæderskrands,
Som ej visner hen med Løvet,
Som ej smuldrer hen i Støvet.

Danmark er kun lav og lille,
Fjendevold og Fare nær,
Haabet har paa Gud saa stille
Neppe noget Folkefærd,
Derfor Gud i Naade saae
Fra det Høje til de Smaa,
Bedre Hyrder under Solen
Neppe sad paa Konge-Stolen.

Hjorden sørger for sin Hyrde,
Danmark for sin *Frederik*,
Sunket under Kronens Byrde
Vensæl han til Hvile gik,
Men det Folk, han *Frihed* gav,
Fælder Taarer ved hans Grav —
Gjør dog, Gud, som af Guld-Aarer,
Dem i Naade til Guld-Taarer!

Folket i hans første Dage
Tømde ud en bitter Skaal:
Krig og Pest som Landeplage,
Skjændsel for vort Modersmaal;
Atter truer Fjenden gram,
Byder Danmark Spot og Skam,
Vil ej Himlen os beskytte,
Fædres Land er Fjendens Bytte.

Men vor Gud, Du er den Samme,
Danmarks Trøst fra Slægt til Slægt;
Gjør de Snildes Raad tilskamme!
Tag os i Din Varetægt!
Folkets Røst i Danevang,
Smeltende i Takkesang,
Lad den melde over Bjerge:
Gud er Danmarks Lande-Værge!

Styrke sin i *Kjærligheden*
Folke-Drotten *Fredrik* fandt,
Dem, som os misundte Freden,
Sejerrig han overvandt;

Fred og *Frihed* i vort Land
Blomstre under *Kristian!*
Giv os, Gud, i Fryd og Smerte,
Konger efter *Folkets* Hjerte!

---

155. Til Frederik den Syvendes Minde.

Cantate,

opført i Studenterforeningen den 20de December 1863.

I.

Chor.

Længe var der stridt og stræbt,
Labyrinthens Traad var fundet;
Nu var Minotauros bundet,
Bundet ja om — ikke dræbt.

Som en Ægeus Folket sad;
Spejded paa de salte Vande,
Stirred ud mod Slesvigs Strande,
Vented Sønnens Komme glad.

See, da kom de sorte Sejl!
Græde maatte selv den Stærke;
Det var Dødens visse Mærke,
Vi — ak vi tog ikke fejl.

Over Bølgefladen blank
Baaden gled med tavse Aarer, —
Ak, og i et Hav af Taarer
Folket, Danmark, Norden sank.

Solo, Qvartet og Chor.

Underlig vild var hans Ungdomstid,
For Vinden svajed han hid og did.

»Et skjævnende Skud!« — det var Verdens Dom —
»Kommer der en Storm, den kaster ham om!»

Da hvined en Storm gjennem Voldens Brøst, —
Han stod saa rank, saa det var en Lyst!

— Sin Krone bar han saa stolt som Faa,
Og den var ej let at bære paa.

Kongelig Sæd var hans Fædre-Arv;
Kraft fik han af Folkets egen Marv.

Paa Søen lærte han frejdigt Sind,
Og saa at bie paa gunstig Vind.

Og var han en sjelden Fugl ved Hove,
Saa fløj han desmeer i de grønne Skove.

Fri stander Kongen i Hallen høj:
Bedre han loe, jo meer de løj.

»Friheden huer mig selv saa godt,
»Det er bedst, jeg deler med Jer mit Slot!«

Saa delte han ud med rundelig Haand,
Løste Aarhundreders trange Baand.

— Trofast var han og Folket god,
Trofast som Stammen mod sin Rod;

Saae mildt til Alle, til Læg og Lærd,
Gav saa Enhver hvad han var værd.

Og, grov han gjerne i Myr og Kjær,
Han sankede meer end rustne Sværd;

Taarnede trøstig Thyras Vold,
Til i Skyggen af *den* hans Haand blev kold.

— Tak være Kong *Fredrik* for Alt hvad han gav!
Hans Grav skal os være en Valfartsgrav:

En krøblet Skare har *han* gjort stærk,
Og det er et kraftigt Underværk!

Choral.

Kongernes Konge! Du som gav
En Grundlov i vort Bryst,
Der raaber gjennem Død og Grav
Med Domsbasunens Røst;
For hvem en Kæmpegjerning
Er tit en Kæmpesynd, —
Du række ham en Drik
Af Din Naades dybe Brønd!

II.

Fra Dannevirke
Til Roskild Kirke
Gik Toget hen;
Fra Roskild Kirke
Til Dannevirke
Det gaaer igjen!

Fra stakket Hvile
Til Kamp paany,
Fra Sjælemesse
Til Vaabengny.

Men naar det gjælder,
Og Blodet vælder
Om Thyras Vold,
Og Kampen skummer,
Og Faren trommer
Paa Danmarks Skjold, —
Da kommer Kongen
Som Skandsegjæst!
Hvergang vi sejre,
Han selv vil fejre
Sin Mindefest.

---

156. Asylbørnenes Sang,

December 1863.

(I »Frederik den Syvendes Børneasyl« i Aalborg.)

Mel. Lær mig, o Skov! at visne glad.

Vi hørte det, skjønt vi er smaa:
Nu alle Danmarks Klokker gaae
Med Sørgebud om Lande,
Thi nu er død den danske Drot,
Der mente os og hver det godt,
Som boer ved disse Strande.

Nu er den døde Konge lagt
Foruden Kongeglands og Pragt,
Kun svøbt i Lin det hvide,
Til Hvile hist i Roskilds Chor —
Og jeg vil mindes, bli'er jeg stor,
Hvad jeg om ham fik vide:

At varmt han paa sin Kongestol
Har elsket os i Fattigkjol
Som alle Danmarks Lande,
At han var jævn trods Kongesind —
Guds Naade nu ham bære ind
Til Sol bag Dødens Vande!

Og vi det sang, skjønt vi er smaa:
Nu alle Danmarks Klokker gaae,
Og Hjerter sukke stille —
Gud, der har lært os Kjærlighed
Til Hjemmet, vogte med sin Fred
Vort Fædreland, det lille!

---

157. Prolog

ved

Mindefesten paa det Kongelige Theater

den 26de December 1863.

Da Thyra Danebod (beretter Sagnet)
Fik Bud om Sønnens Død, og selv nu skulde
Den melde til sin Husbond, Gorm hin Gamle,
Der bar saa stor en Kjærlighed til Sønnen,

At Død med egen Haand han havde svoret
Enhver, der engang Sønnens Død forkyndte:
Da traadte Dronning Thyra sørgeklædt,
Og af en sortklædt Kvindeskare fulgt
Ind i den sortbetrukne Hal, hvor højbords
Den næsten blinde Konge just sig bænked.
Frem for sin Drot og Husbond traadte Thyra,
Og i Fortælling om en Høg, hvis Fjedre
Af Krager plukkedes — thi paa et Krigstog
Var Sønnen dræbt — indklædte hun sit Budskab
Om Heltens Død, dog uden Navn at nævne.
Dengang hun tavg, paafulgte dybest Tavshed,
Og Hallen, ellers Munterhedens Bolig,
Nu til sin egen Stilhed syntes lytte.
Men paa sit Hynde tavs sad Gorm hin Gamle;
Dog da den dybe Stilhed ej fik Ende,
Da stirred rundt han med sit matte Blik,
Og af den Dunkelhed, der traf hans Øje,
Og af den ængstelige Tavshed slaaet,
Et Skrækkens Lys med eet der opgik for ham.
Halv ravende fra Sædet han sig rejste
Med begge Hænder strakt mod Dronning Thyra,
Og skjælvende han udbrød: Hvi er Alting
Omkring mig sort? — Hvi tier alle Munde? —
Min Søn er død! — Ja, sikkert er han død,
Thi hele Danmark sørger — —

Saa det lød
I Landet her for tusind Aar tilbage.
Nu sørger atter hele Danmark — Atter
Nu for sin Dana-Ast i Sorg gaaer Folket.
Sin ædelbaarne Søn har Danmark tabt,
Vor *Fredrik* har vi tabt, vor gode Konge,
Der stod ved Roret i en stormfuld Tid,

Der styred Danmarks Baad i rørte Vande
Og lemped Farten mellem skjulte Skjær.
Nu tumles atter Baaden højt paa Bølgen
Og Stormen tuder højt — dog ej vi skrækkes,
Og ej vi bæve for den store Rolle,
Som Skjæbnen tildeelt har vort lille Folk.
Til Tvivl og Frygt ej heller *Fredrik* kjendte;
Men som han til sin Trøst med Lyst nedsænked
Sig i de gamle Tider, fra hvis Dyb
Han hented Danmarks Fortidsminder op
Og saae i dem et Pant for Danmarks Fremtid:
Saa lad et Øjeblik vort Blik ham følge,
At ret hans danske Sind os bliver klart.

Naar denne Scenes Tæppe snart nu hæves,
Skal i det Skuespil*), der stilles frem
For Dig, o danske Folk! Du skue Roden
Til Nutids-Ondet, hvoraf Landet lider.
Thi at Kong Valdemar udstykked Riget,
Til Erik Danmark gav, til Abel Slesvig,
Deri Du søge Roden til vort Onde,
Der ej saa let nu ryddes ud, thi Roden
Sex Hundred Aar er gammel. Frem af Roden
Blodtræet skød: da fulgte Brodermord
Som første Frugt, og lang Elendighed
For Folk og Rige, til med hin Kristoffer,
Pantsætteren af Danmarks Øer og Lande,
Vanærens og Elendighedens Maal
Var meer end fuldt; thi Undergangen var der.
Men Gud, som skjærmer Folkene, forlod ej
Det danske Folk i Nøden. Frelsen kom
Og Livet kom tilbage; — Dybt i Saaret,

*) Oehlenschlägers »Erik og Abel«.

Rodsaaret, sad dog Pilens Braad endnu:
Bestandig Slesvig adskilt var fra Danmark,
Bestandig Slesvigs Folk i To adsplittet,
Bestandig Slesvigs Fyrster Danmark fjendske.
Paa denne Vis Aarhundreder randt hen,
Paa Tidens Hjul Historien rulled frem,
Og snart ved Klios Fakkel saaes en Valplads,
Snart onde Raad og Rænker, hvoraf fremgik
Tilsidst den Tilstand, som vor Slægt opleved.
Paa Spil stod atter Slesvigs Land, og da,
Da var det *Fredriks* danske Sind sig viste.
Af Landets Fortid mægtig draget til,
Hendraget mod det Land, der Vuggen var
For vore gamle Sagn, for vor Historie,
Vor Religion — for Alt, hvad er os helligt:
Svor *Fredrik* i sit Sind, at aldrig Slesvig
Fra Danmark skulde skilles. Da han talte
Det korte, men saa indholdsrige Ord,
Hvorfor hans Navn af Danske skal velsignes
Og holdes højt i Pris: *Det skal ej skee!*
Fra Danmarks Rige Slesvig skal ej skilles:
Det skal ej skee! —

Men Du, o danske Folk!
Du som har Ordet hørt — lad Ordets Gjenlyd
Ej blot som Echo tone fra Dit Bryst,
Nej, lad Dit Bryst nu være Klippen, hvor
For alle Tider Ordet staaer indgravet!
Lad i Din Prøvetid — thi hvert et Folk,
Som hvert et Menneske, har Prøvetider —
Lad i Din Prøvetid hint Ord staae Prøve!
Et herligt Land vort lille Danmark er,
Imellem Syd og Nord den skjønne Bro,
Som af Naturens egen Haand er bygget.

En Vand- og Landvej er vort Danmark, og
Det danske Folk et Folk, der boer ved Vejen.
Derfor saa videlystent Folket er,
Saa letbevægeligt, og derfor vender
Sit Blik det snart mod Norden, snart mod Sønden,
Og føler sig mod Begge draget hen.
Det kan ej ændres — det Naturens Lov er,
Hans Villie, som har skabt det danske Folk
Og sat det paa den Jordbund, hvor det bygger.
Men denne Jordbund tør vi ej opgive,
Ej mindste Fodsbred tør af den vi miste,
Thi denne Jordbund er vor Arv fra Gud.
Derfor med Ærefrygt vi mindes Drotten,
Som ej blot svor, at ej det skulde skee,
Men som til Landets Lov ophøjed Ordet.
See! paa Kong *Fredriks* Kiste lagde nys
De danske Kvinder deres Krands af Guld,
Som Hjertets Tak for Friheds gyldne Gave.
Men ej blot Kvinderne — det hele Folk
Med Egeløv sin tabte Konge kroner.
Vel er det saa, at tit Historiens Dom
Fra Øjeblikkets Dom sig vidt adskiller,
Dog tør vi troe, at selv for fjærne Tider
Skal dette Vidnesbyrd som sanddru gjælde:
Daadrige Aar var hine femten Aar,
Hvori Kong Fredrik førte Danmarks Scepter
Og aabned Fribedsbanen for sit Folk.
Hans Liv var Landets Held — hans Død dets Sorg,
Og med Taknemlighed, som ej skal svinde,
Vandt hele Folket Krandsen om hans Minde.

158. Frederik den Syvende.

Et Blad af Danmarks Konge-Krønike.

Indbydelsesskrift til Universitetets Sørgefest den 7de Januar 1864.

Et Liv, der var os dyrebart, er endt,
Og Sorgen ruger over Land og Rige.
Hvis det forundes mig, skal jeg med faa,
Med simple, men med sanddru Træk berette,
Hvi Landet sørger, og hvi dette Liv,
Der nu er endt, var dyrebart for Alle.

I vort Aarhundreds Midte blev, I mindes,
Kristian den Ottende kaldt bort fra Thronen; —
En højtbegavet Herre, velforfaren
I Konsters og i Videnskabers Verden,
Af sjeldne Talegaver og af fin,
Skarpsindig Tænkning, denne rige Medgift
Endydermere hævet ved en mandig
Og skjøn Personlighed. I mindes ogsaa,
At det var ham, der gav hint nordre Land,
Engang vort Broderrige, en berømt
Og fri Forfatning. Dengang var han ung,
Befrugtet af den nyere Tids Ideer;
Men os, da han besteg sin Fædrethrone,
Os nægted han — jeg siger det med Sorg —
Os nægted han den Frihed, vi os vented —
Den Frihed, *han* vel mindst os kunde nægte, —
Enten han nu var utro mod sin Ungdoms
Ideer, eller frygted Tidens Ugunst,
Frygtede for, dens Fylde var ej kommen.

Hin Uklarhed, hin Vaklen i Beslutning
Var ikke god for Landet; Kongens Villie

Fandt Modstand under Folkets indre Gjæring,
Og han, der syntes udseet til at vorde
En rig Velsignelse for Land og Folk,
At skulle højt beundres for sin Visdom
Og elskes for en fri og ædel Stræben,
Han maatte møjsomt kæmpe sig igjennem,
Han maatte see enhver sin Handling miskjendt.

Paa den Tid Kongen døde, gik et Uvejr
Over Europas Lande, mægtige Lyn
Forplanted sig fra Land til Land elektrisk.
Ældgamle Throner rystedes ved Stødet,
Og Folkeslag, der hidtil tavst og lydigt
Saae op til deres Herskere, maaskee kun
Af gammel Vane, greb med eet de Tøjler,
Der gled af Drottens kraftesløse Hænder.
Hin Uvejrsstorm, der rased vildt i Tyskland,
Gav, som I vide, Løsnet til det Oprør,
Der brød i Holsten ud, og Aar for Aar
I sejge, trevne Dønninger, har truet
Ved Tysklands Bistand vore Kyster.

Dette
Var den bedrøvelige Arv Kong Kristian
Os efterlod.
Dog, Herren være priset!
Han efterlod en Arv foruden denne.

Den Søn, der fulgte ham paa Danmarks Throne,
Frederik af Navn, var noget nær i Alt
Forskjellig fra ham. Dog var ogsaa han
Udmærket ved et skjønt og mandigt Ydre,
Just ej et imponerende som hin,
Men et, der hurtig vandt ham Alles Hjerter.

Et Træk af Godhed lyste fra hans Aasyn,
Et venligt Sind for hver, der tyede til ham.
Og tilmed var han munter, var en Ven
Af Lystighed og Skjemt. At der tillige
Laae i hans Væsen Sands for Livets Alvor,
Det lærte man først længer hen at kjende.
Med Konst og Videnskaber var han vistnok,
Saavidt man veed, ej synderlig fortrolig.
Han var Naturens Søn, skudt op lidt vildt,
Hvis uden Konst, saa heller ej forkonstlet.

Hvad der kan meldes om hans yngre Aar
Og om den Tid, da han var Rigets Kronprinds
Og sidste Haab, skal ikke her berøres.
Dog dette bør I mindes, at blandt andre
Hans Ungdoms Fata foer han engang ud
I længre Tid med et af vore Skibe.
Det var en Nordsø-Fart. Halv saae det ud,
Som naar en Søn i Huset, der ej ret
Vil trives hjemme, sendes bort tilsøes,
For der at lære bedre Tugt og Ave.
Det være, som det vil, hin Fart, mig tykkes,
Var af Betydning for hans Fremtid, var
En Vinding for ham. Ja, det er vel sandt,
Af Stormens kraftige Tag i Sejlet lærte
Han mangt et Ord, der skurred i vort Øre,
Og Kammeraterne, der var ombord,
Var heller ikke stemte for det Fine.
Det kan I gjerne dadle. Men paa hint
»Sortladne Hav, vor Vej til Roes og Magt«,
Der var det desuagtet, at han fik
Den rette Daab i Danskhed, i vort Sprog
Den rene Klang, der fra hans Læbe lød;

Der lærte Søen ham at tage godt
Fodfæste, naar den Grund, man skulde staae paa,
I Søgang slingrer, og naar Bølger brydes.

Og Aar for Aar gik hen. Hans Fader døde,
Og han blev Konge, uvant til at herske,
Og uden Tillid til sin egen Evne.
Et af hans Arvelande var i Oprør,
Og Spørgsmaal, saa forviklede, at Faa
Har ret formaaet at klare dem for Verden,
Blev overladt til Kongen at faae Bugt med.

Men her jeg vel tør fatte mig i Korthed;
Thi hine Dages mærkelige Saga
Er tegnet op med Skrift, der ej gaaer ud;
Frederik var det, der med uvant Haand,
Men sikkert Øje for det nu Fornødne,
Greb Styret, og med fri og frejdig Hu
Gav Folket Frihed; ham det var, der løste
Enevoldsmagtens Baand, hint Baand, der engang
Med underfundig Kløgt blev snørt om Folket.

Det var hans første, ypperste Bedrift.
Med samme Frejdighed bestod han Kampen,
Der nu blev ført mod Overmagt og Rænker.
Han varetog med Kjækhed og Bestemthed
Vor og sin egen Ret; ja, som en Skytsaand
Han stod ved Slesvigs Grændse. Aldrig glemmes
Hans kongelige Ord, det dyre Løfte,
Hvormed vor Ret til Slesvig han besegled,
Hint Ord, der blev den Dannevirkestilling,
Han bygged om vort Land, vort Sprog, vor Ære.

Hans Valgsprog: »Folkets Kjærlighed min Styrke«,
Det gjaldt nu ogsaa omvendt: Folkets Styrke
Var Kongens Kjærlighed til det og Landet.
Og intet Offer skyet blev, og Livet
Blev villig givet hen, i Tillid til
Hans Ord, hans fri og kongelige Tilsagn.

Thi som han selv var trofast mod sit Folk,
Hang ogsaa Folket trofast ved sin Konge.
Og skjønt han vel forstod, med myndigt Sind
At holde paa den Værdighed, ham tilkom,
Dog var der ligefuldt et stille Forbund
Imellem ham og os, thi hvad han vilde,
Det vilde han, som var han En af Folket.

Hvis I vil vide, hvad han var for Danmark,
See til hans Samtid, lyt til hine Løfter,
Udlandets Konger gav, da Nøden tvang dem,
Løfter, der alle traadtes under Fødder.
Og mindes dette: mens Europas Fyrster
Med Rædsel flygtede for Folkets Had,
Sad han paa Thronen tryg, og det var Folket,
Der stod om Thronen som dens Værn og Livvagt.

Han kom uventet og i Nødens Time.
I Nødens Time blev han atter bortkaldt,
Uventet, brat og i sin bedste Kraft.
Slesvig, det Land, han agted at forsvare
Til Dødens Stund, det tog hans sidste Suk.

En Sorg foruden Lige greb alt Folket.
Forfærdet lyttede hver Vraa i Landet
Til dette Budskab: »Kongen er kaldt bort,
Vor bedste Ven, den Uerstattelige!«

Endt er Kong Fredriks Liv, hans Navn, hans Minde
I Folket uudsletteligt, hans Daad
Hjemfalden til Historien; dens Musa
Vil upartisk, med lyse Træk bevare
For Efterverdenen hans Livs Bedrifter.

Vor Horizont er mørk i denne Stund.
Dog — vi har lært i tunge Trængsels-Tider
At stole paa et Forsyn ved vor Side,
Ved Retfærds Side, ved den gode Sags;

Og dette Forsyn, det er vor Fortrøstning,
Vil opretholde Syvende Frederiks Løfte,
Bevare Land og Rige, og beskjærme
Hans Efterfølger paa den danske Throne.

Thi vil vi mandigt, uden at forsage,
Imødegaae hvad os vor Fremtid bringer.

---

159. Ved Universitetets Sørgefest for Højsalig Kong Frederik den Syvende

den 7de Januar 1864.

Før Talen:

Nys førtes Kongen bort paa sorten Baare,
Den gode Konge, der var Landets Trøst,
Og paa hans Kiste faldt vor tunge Taare,
Mens Bølgen sukked ved den danske Kyst.

I Farens Stund, da Oprør vilde raade,
Da Løgn og Frækhed trodsed Retfærds Aand,
I Stormens Tid, da Landet stod i Vaade,
Blev Kongespiret givet ham i Haand.

Nu er han død, nu raser Stormen atter,
De trænge frem med Trods og Overmagt,
Og Trudsler blande sig med Haan og Latter,
Med Løgnen har igjen de sluttet Pagt.

Vi er kun Faa, og de ej Skaansel kjende,
De bruse frem som Havets vilde Flod;
Gud, giv os Kraft til Faren bort at vende
Som danske Mænd med kjækt og roligt Mod.

Paa Herrens Himmel Haabets Stjerner tindre,
I mangen Kamp beskjærmed han vor Ø;
Ved Sorg og Smerte renser han vort Indre,
Thi maatte Danmarks gode Konge døe.

Kun Herren veed, hvordan sig Alt skal vende,
Hvad Vind der blæse skal paa Tidens Hav;
Men vi vil aldrig Danmarks Fane skjænde,
Det vil vi love ved vor Konges Grav.

160. **Efter Talen:**

Mens Oprør og Vold hans Rige trued,
Mens Lynet blinked i Kampens Nat,
Med kongeligt Blik han paa Folket skued,
Han sagde: »Jeg gi'er Jer min bedste Skat!«
    Saa skjænked han Frihed i Landet.

Da glimted der Straaler i Danmarks Øje,
Da flammed Nordlys i Himlens Sal,
Da maatte selv Frækhed og Løgn sig bøje,
Og Fjenderne blegned og sank paa Val;
Thi Frihed blomstred i Landet.

Og Tidens Kløgt, der ej meer var bunden,
Sin Tryllestav over Danmark svang,
Og meer blev i femten Aar der vunden,
End før i hundred Vintres Gang;
Thi Frihed hersked i Landet.

Ja, Frihed den er nu Danmarks Fane,
Den vil vi værge med Liv og Blod;
Den skal ingen jordisk Magt os rane,
Og aldrig skal Fjenden den træde med Fod;
Thi Kongen værner om Landet.

---

161. Til Danmark.

(December 1863.)

Det gaaer mod Vintertide — dog der høres
Til fjærne Lynglimt stærke Tordenbrag,
Og medens Jorden hviler, rundt oprøres
Den Luft, vi fik til Liv og Aandedrag.

Det gjælder Dig, o Danmark! Atter føres
I Storm og Kamp og Bulder frem Din Sag;
Dog trøst Dig! Er i Rummet end Du liden,
Du er en Stormagt dog, i Kraft af Tiden.

Ældgamle Land! hvis Hædersminde stiger
Ned fra en Oldtid, tusindaarig, graa;
Du førstefødte blandt Europas Riger,
Og som vi haabe vil, skal sidst forgaae;
Sagnrige Danmark! hvem ej Lykken sviger,
Naar Ærens blanke Tegn Du agter paa:
Hæv Dine Blik! Thi see, fra Syd det lyner,
Dit Folk har Uro, Dine Skjalde Syner.

— Jeg stod ved Vandet. Sol var alt nedrunden
Og Mørket over Havnen bredte sig,
Hvor Folket samled sig i Aftenstunden,
Foventende sin døde Konges Lig.
Fra Slesvig ført, hvor Livets Gnist var svunden,
Det ankred nys i Hovedstadens Vig,
Og hilset af den aabne Reds Kanoner
Det Havnen nærmed sig med Sørgetoner.

Af Danebroge dækt og saluteret
Den sorte Kiste stod i Skibets Stavn,
Der langsomt frem ved Aarekraft bugseret,
Gled ind i Dybet af den stille Havn.
Men Havnen selv, med Blus illumineret,
For Kongeliget aabned vidt sin Favn
Og modtog Følget, i en talrig Skare
Af Baade, der bag Liget Fakler bare.

Saaledes tyst, mens Nat og Mulm fremskrider,
Gled over Bølgen Sørgetoget hen,
Imellem Folket, der paa begge Sider
Bekymret stirred mod sin døde Ven.
Dog medens Sorgen frem med Toner glider,
Og Vandets Spejl dens Billed gav igjen,
Drog fra de Lys, der spillede paa Voven,
Et andet, evigt Lys mit Blik mod Oven.

Thi ovenfor — højt over Sorgens Scene —
Højt over Folket — over Grav og Død,
Udspændtes Himlens mørke Hvalv, hvis rene,
Hvis vinterklare Stjerner frem just brød.
I al den Glands, som Nattens Lys forlene,
Sig aabned for mig Evighedens Skjød,
Og der. — hvor Vinden Taagerne bortfejed —
Der blev, o Fædreland! Din Skjæbne vejet.

Jeg saae Din Lod — jeg saae i Stjerner skrevet
Hvad Tiden snart udfolder for Dit Blik;
Med Skjæbnen vejet saae jeg Frihedsbrevet,
Som af Din døde Konges Haand Du fik.
Hvad Dig som Gave her var skjænket blevet,
Hist som et Himlens Krav til Dig fremgik;
Thi Dommen lød: Din Friheds Vej Du finde!
Hvad Dig blev skjænket, skal Du selv nu vinde!

Og just som Dommen lød, gik i det Høje
Din Lod i Fremtidssyner mig forbi:
Jeg saae Din Kamp, Din Strid, Din Sorg, Din Møje,
Tilsidst ved Maalet dog jeg saae Dig fri.

Da sænked jeg med Tillid ned mit Øje,
Og frygtløs saae jeg hen ad Dødens Sti,
Hvor Kongen førtes bort med Sørgetoner:
Hans frelste Kongeværk dog Tiden kroner!

Men Du, o Danmark! Du, der lig en Enke
Har hyllet Dig i Sorgens sorte Flor,
Og i Dit Tab Din Tanke helst gad sænke,
Helst see tilbage mod de svundne Spor:
Din Stilling og Din Fremtid Du betænke!
Du selv skal svare nu for Hus og Jord,
Du selv skal høste Æren eller Skammen:
Thi tag som myndig Kvinde nu Dig sammen!

Send ej til alle Sider Dine Blikke,
Som søgte rundt Du Venner i Din Nød.
Hvis Du har Venner, og de Hjælp Dig skikke,
Tag den med Tak og bliv ej derfor rød;
Men selv tør ikke Du gaae om og tigge,
Tør ikke lægge Hænder nu i Skjød,
Tør ikke plage Verden nu med Bønner;
Thi glem ej, Danmark! Du har voksne Sønner.

Har for Din Dør endog sig Fjenden lejret,
Ja, brød i Huset selv med Vold han ind,
Du mangengang har over Voldsmænd sejret,
Og Sejr forjættet er det faste Sind.
Da Du var ung, som Avner Du bortvejred
Med tyske Hjerner Tysklands Hjernespind,
Og skulde da som gammel Du forsage?
Nej, nu Dit Forsvar Dine Sønner tage!

Hver griber til sit Vaaben, for at fremme
Som Dannemænd det ægte Daneværk;
Og Faren mødende vi ej vil glemme
Vort gamle Valgsprog: Enighed gjør stærk.
Trøst Dig, o Moder! Som Du æres hjemme,
Saa af Din Fjendes Hyl Din Hæder mærk!
Ja, trøst Dig! Er i Rummet end Du liden,
Du er en Stormagt dog — en Magt i Tiden!

TILLÆG.

Norske og svenske Digte.

---

1. Hans Majestæt Kongen af Danmark.

(Ved det skandinaviske Naturforskermøde i Stockholm d. 18de Juli 1851.)

Hur vänlig Fredens Engel sträcker
Sin vinge öfver *Fredriks* land!
Ej mera krigstrompeten väcker
Ur natten, lyst af hyddors brand.
Den fria vimpeln åter flaggar
Kring bölja blå, från strand till strand,
Och skördens gull i hösten vaggar,
Der blodet dränkte vårens land.

Är det en dröm, att der så nära
Förderfvet stod med bruten dam?
Nej, Danmarks storhet, Danmarks ära
Som sanning står ur drömmen fram.
Så fläckfri som vår vinters drifva
Är fädrens sköld ock skall den bli,
Och på dess rand skall Nornan skrifva:
»Hvad som är Danskt, skall Danskt förbli.«

Med liljekorsad purpurfana,
Med Danmarks skyddsbild — Danebrog —
Du troget följde samma bana,
På hvilken fjerde Christian drog,

Och Danmarks framtid blickar åter,
Som ur en vårsky stjernans glans,
Och åter Saga vrida låter
Kring Sköldungs-lockan segrens krans.

---

2. Kong Frederik den Syvende ved Landstigningen i Malmø

d. 17de Juni 1860.

Kung *Fredrik* här på Skånes strand
Vår helsning tag!
Vid Sig och gamla Sveas land
Kung Carl med redlig broderhand
Har fästat Dig i vänskapsband
Från ungdomsdag.
Men har vår Carl en trogen vän
Hans trogna folk ock eger den;
Se derför kring Dig, Kung! och vänner känn.

I kärlek Du Din styrka har,
Så sjelf Du sagt.
På den Du hvarje dag, som far,
Af Danafolkets hjerta tar
Och ger tillbaka månget svar,
Som ökt Din makt;
Och derför vördnadsfullt för Dig
Det svenska folket böjer sig,
Och genom jubel går till Carl Din stig!

---

3. Kongens Fest for Studenterne i Normandsdalen ved Fredensborg

den 16de Juni 1862.

Hilsen fra de norske Studenter.

Hil Dig i Dine Bøges Hal
Kong Fredrik Folkekjære! —
Lad Normands Sang i Normandsdal
Nu højt Din Pris frembære!
Her samles nu, hvad skiltes ad,
Her Fortid hilser Fremtid glad,
Her suser hvert et Skovens Blad
Om danske Kongers Ære! —

Blandt dem et Navn indridset staaer
I Ejdsvolds Bjælkestue,
Det Navn vist aldrig der forgaaer
Saa lidt som Friheds Lue!
Det er Din Faders, ædle Drot! —
Han hjalp at bygge os vort Slot —
Nu gjør det os saa hjertegodt
Hans bolde Søn at skue.

Din Faders norske Ungdomsværk
Har Du i Danmark fremmet,
Paa nordisk Vis med Folket stærk
Har Du mod Vold Dig stemmet.
Du løste her forældet Baand —
Med Broderkongen Haand i Haand
Du gaaer foran, i Nordens Aand,
Til Daad for Fædrehjemmet!

Thi veed vi vel, her af Dit Folk
Maae Du højtelsket være;
Du trænger ej til anden Tolk
At bringe frem Din Ære.
Dog vil Du tage venlig hen
De Norskes Hyldest her igjen:
Hil Danmarks Drot! Hil Nordens Ven,
Kong Fredrik Folkekjære!

---

4. Hilsen til Kong Frederik den Syvende fra Lundenserne ved Festen i Normandsdalen

den 16de Juni 1862.

O Konung, söner af en ätt,
Som trofast aktat lag och rätt,
    Med vördnad nalkas Dig!
Vi dragit ut från Svea land
Till lek ej blot på Danas strand,
Men för att knyta på de band,
    Vår framtid önskar sig.

Vid gästbesöket hos Ditt folk
Är sången vår förhoppnings tolk
    För Dig, Du ädle Drott!
Din ära länge varit spord
Uti den löftesrika nord;
Om Dig har talats månget ord,
    Att Du Din tid förstått.

Din ed till friheten Du höll,
Din tro ej svek, Ditt mod ej föll
Bland farar utan tal:
När stormen grep Din fana god,
När himmelen var röd som blod,
Och när Din borg i lågor stod
Och lyste fjäll och dal.

Si, pröfningen var lång och svår,
Men Gud gaf åter goda år
Med sol och blida regn.
Med framgång blef Ditt folk belönt,
Ur striden gick Du lagerkrönt,
Och fridens ax förgylles skönt
Uti Din spiras hägn.

Som förr så tänka nordens män:
Hur dagens vindkast vexla än,
Till seger är Din gång!
En kung som Du är kärlek värd,
Har i beredskap goda svärd —
Tag mot vor fria hyllningsgärd
Och svenska gossers sång!

---

5. Ved Frederik den Syvendes Afrejse fra Malmø den 29de Juli 1863,

hilsedes han med følgende dansk-svenske Sang.

Förrän Du går ifrån den svenska stranden,
Der Du så trygg som i Ditt hem har gått,
Räck oss engång ännu till afsked handen
Vår konungs vän — Du folke-käre Drott!

Väl är den hård, den hand, som vi Dig bjuda,
Men liksom stålet är den fast också;
Och när till strid Ditt fältrop vill os buda,
Till Danmark hän strax ila »gossar blå«.

Thi Venskab nu omslynger fast de Grene,
Som spired op fra Asa-Ættens Rod,
Den er det Baand, som, Norden at forene,
Blev hærdet godt i vore Fædres Blod;
Och detta band försonande sig slingrar
Kring kronorne i dessa grenars topp,
Och hatets moln och tvedrägtens det skingrar —
Det är och blir vårt bästa framtidshopp.

Hell Danakung! Dig segren alltid följe
I kampen för Din ära, för Ditt land!
»Rolf Krake« snart skal bort fra Sundets Bølge
Din Fjendes Flaade jage op paa Strand.
Må Gud Ditt lif — o Konung! länge skydda,
Det gamle Danmark og Dit Folk til Held!
Den bönen går ifrån palats och hydda —
Den følger Dig ombord som Lods ikveld.

6.

Kong Frederik den Syvende.

Nu tabte vor Konge en fuldtro Ven!
    Og Nordens Sag
Dybt sænker sin Fane og følger hen
    Paa Begravelsens Dag.
Men Danmark, men Danmark fik dybeste Smerte,
Nu brast deres varmeste, største Hjerte,
    Nu brast deres bedste
    Landefæste,
Nu staar der et Skrig over Kongens Død
Som fra Mænd i Nød.

Til Danmarks Frelse den Mand blev født,
    Som her er død.
I Ungdommen blev han fra Hove stødt —
    Til Folkets Skjød.
Der trivdes han godt, og der voxte han sammen
Med Bønder, Matroser, i Fare, i Gammen.
    Ham Skole blev givet
    Af selve Livet —:
Da Snaren var færdig for Danmarks Land, —
Var ogsaa han!

Det viste sig strax, han var bondedum
    Paa deres Kneb;
Forrædernes fineste Kløgt skjød Bom
    Paa hans Smule Begreb.
Han vidste jo bare hvad Folket tænkte,
Og derfor i Faren dem Frihed skjænkte,

Og vilde det Hele,
Og ikke dele,
Og holdt en Tale, ej lang, kun *det:*
»Det skal ej skee!«

Saa stod han tilrors som en god Matros
I Stormens Hurra,
Han vilde ikke ha' større Ros;
Men den skal han ha'!
Han vendte strax Bougen mod Nord, og saa laae den
I Stille, i Stormvejr, i Snefog og Fraaden; —
Det hele Rige
Snart maatte sige:
»Han er nok ikke saa dum endda,
For dette gaar bra!«

Nu raabte han netop paa Dæk hver Mand;
Thi det trak op.
Nu svartes der netop fra Masten: Land! —
Nu netop:
Da tabte han Roret af trofaste Hænder
Og sank i Døden, mens Skuden vender . . .
— Nej, ikke vender;
De Kursen kjender:
Staa sammen nu, Danmarks hver eneste Mand, —
Hold frem som han!

Det var just hans Ære: staa jevnt i Lag
Og ej ta' Plads,
Men bredved de Andre sit ærlige Tag
Foruden Stads.
Nu høste de Frugten: *hver Mand staar øvet*,
Heelt ned til Soldaten saa tro, saa prøvet!

Det kan ikke slingre,
For mange Fingre
Har fast i Roret, formange: »Hurra,
Mod Nord endda!«

Der er ikke Andet at gjøre nu
End at holde ud,
Staa Vagt i Mørket, men uden Gru
Med Tro paa Gud.
Her er dumpt, her er stilt, her er Længsels Vaande,
Hver staar og lytter med halvkvalt Aande, —
Her er Ventetider, — —
Indtil omsider
Det rødmer i Luften med lyse Drag:
Det er Handlingens Dag!

7.

Fredrik den sjunde.

Det kom ett bud från Slesvigs strand
Från Glycksborgs gamla slott:
»Kung Fredrik är död, er konungs vän,
Den folkelige drott!« —

Vi lyssnade häpna, vi trodde ej
Det olycksfulla bud;
Han stod ju vid Dannevirke nyss
I helsans fulla skrud.

Med mod och hopp i trofast blick
    Han nordens värn beság,
Han fann det starkt, och han gladde sig
    Allt i sin ärliga håg.

Han såg det tålde nog en dust
    Af tyska kulor igen,
Och visste att om det föll, bakom
    Stod än en mur — af män!

Nu är han död från sitt ädla värf
    Och från sitt kära land,
Och spiran i ödesdiger stund
    Sjönk ned ur hans matta hand.

Och Danmark sörjer djup en sorg,
    Det fäller bittran tår,
Det vet hvad det egde i honom, — men
    Det vet ej hvad det får.

Re'n lystne örnar flaxa kring
    Det frihetsarf han gaf,
Och sveket bryner redan sin dolk
    Mot stenen på drottens graf

Och Tyskland jublar att han föll
    Den nordens väktare god,
Den siste ättling, men bäste ock
    Af Oldenborgarnes blod.

Men kring hans bår som bedersvakt
    Ett folk i sorg står sänkt,
Ett folk som vet hvad han ädelt gjort,
    Och velat än mer och tänkt.

Ett folk som sjelfmant han frihet gaf,
Och som betalt sin skuld
Till den ädle gifvarn, i lif och død,
Med varmaste kärleks guld.

Och nordens himmel, nyss så klar,
Står nu af moln betäckt,
Och medeltidsmännen vid Elbens strand
De larma på nytt så käckt.

Men lugnt stige drotten i grafven ner
Och hvile på sin bragd,
Ty med skönare minne blef ingen kung
Af sitt folk i högen lagd.

Ja, lugnt han stige ned i graf,
Ty till sitt lands försvar
Han lemnat ett enigt och kraftigt folk,
Som sjelf han pånyttfödt har.

Och lugnt kan han stiga i grafven ner;
Ty vännen som han vann
Skall hålla det svurna fostbrödralag
I ära, som en man.

Viss vare han att ej hans namn
Förklingar med hans makt;
Nej! ljuda det skal kring nordens land
Än länge, från trakt till trakt.

Ty kanske mogen snart den är
Den tanke, forntid gaf,
Och stiger förkroppsligad upp i glans
Som en blomma ur drottens graf.

Och ligger den än i många år
Som frö i folkens bröst,
Så kommer likväl en gång den stund
Då den talar med väldig röst.

Och då skola trenne eniga folk
Till konungagriften gå,
Och rista i marmorn den domen in:
»Han var en konung som få.«

---

8. Frederik den Syvende.

Despoter skilte Nordens Veje;
Vi skifted; Huset var saa armt paa Guld;
Hver tog sit Odelsgods og Eje,
Og brak og øde laa det sorte Muld.

Men vi tog forlods dog den høje Døde,
Den norske Kronprinds, Folkets Lyst;
De første Hyldningstoner løde
Til Fredrik fra vor Klippekyst.

Vor var han først; i Norges Dale
Bandt til hans Navn sig først et Haab;
Han fik fra Ejdsvolds høje Sale
Sin Ungdoms første Frihedsdaab.

Vor var han først; — af Skjæbnen baaret
Snart atter fra den norske Gran,
O, glem ej Danmark: Han var kaaret
Først i Dit gamle Broderland!

Han skued der den Kraft, som gjemmes
I Klippen og i Fossens Brus;
Han Vished tog, at Lykken fremmes
Ved Frihed kun i eget Hus;

At som en Bro den binder sammen
Hvad skilles ved det dybe Hav;
— Han saae det i de Unges Gammen
Og Slesvigs store Brodergrav.

Han glemte ej, at han var kaaret
I Danmarks gamle Broderled;
Og trende Kroner har han baaret
I hele Nordens Kjærlighed.

Vor var han først, men Nordens til det Sidste;
Dets Enhed i hvert løsnet Baand han bandt;
Og tre Nationers Graad, som randt,
Er Pagtens Segl ved Fredriks Kiste.

---

9. De to Venner.

Der vandred to Venner i grønne Lund
Ved det friske, blaanende Øresund.

Det var to mægtige, gjæve Mænd —
Knapt Norden faaer see deres Lige igjen.

Den Ene var Konge i Danevang,
Hvor Kornet bølger til Nattergal-Sang.

Den Anden hersker i Fjeldenes Slot
Og tvende Kroner bærer den Drot.

De To gik sammen i grønnen Lund
Og saae hinanden til Sjælens Bund.

De rakte hinanden Kongehaand,
Forenet var Norden i deres Aand.

De loved hinanden med Haand og Mund
At holde sammen i Farens Stund.

Deres Folk med Fryd den Pagt monne see —
Selv ere de Folk jo Brødre tre.

Der trued fra Sønden et farligt Vejr,
Og Dankongen rejste, at bygge sin Lejr.

Han bygged saa frejdig, hans Ret var jo god,
Hans Folk stod hos ham med enigt Mod.

Og bag sig han vidste den fuldtro Ven
At holde paa Fjeldet Vagt igjen.

Da kom over ham en Helsot brat —
Han lukked sit Øje i Dødens Nat.

Nu blev der i Danmark den bittreste Vee,
Et Folk i Taarer man der fik see.

Dødsklokken klager fra By til By,
Mens Danmarks Fjender juble i Sky.

Tung over al Norden sank den Sorg —
Men tungest paa Vennen i Stockholms Borg.

Er og hin Pagt nu med Vennen død?
Skal Danmark lades alene i Nød? —

Skal det nu til Fremmede stilles hen,
Om Danmark maa ejes af nordiske Mænd? —

Den kjender ej Nordens Fostbroderlag,
Som for Alvor kan spørge saa i den Sag.

Den kjender ej Ridderkongen i Nord,
Som kan tænke, at byde ham sligt et Ord.

Ak, vel er han død, hans kongelig Ven —
Men lever dog end i sit Folk igjen!

Det danske Folk, som var Eet med ham,
Den Nordens Formur, stærk, uden Bram.

Med det vil Kong Carl mindes den Stund
Han gik med Fredrik i grønnen Lund.

Med det vil han holde den dyre Pagt
Hvori al Nordens Fremtid er lagt.

Hans tvende Folk ville hjælpe med Lyst
Den gjælder og dem, den nære Dyst.

Thi vel blev det hele Nordens Død
Om Broder forlod sin Broder i Nød.

Anmærkninger.

1, Nr. 3. — Kristian VIII, den norske Friheds Giver, havde ikke villet indrømme Danmark den samme Frihed, han som ung havde givet vort Naborige. I sine sidste Levedage beskæftigede Kristian VIII sig dog med et Forfatningsudkast, som imidlertid laa hen, og hvis Grundtræk først saae Lyset efter hans Død, rigtignok kun til liden Glæde for hans Folk, ti det grændsede meget nær til Slesvig-holsteinisme. At Kongen skulde have overgivet sin Søn et Forfatningsudkast, eller raadet ham til at give sit Land en Forfatning, troede man, i de Dage, han droges med Døden, at vide, og det er dertil Troels Smith sigter (Nr. 1, Side 3):

»Mon ej, før Kongens Styrke
Sank ned i Gravens Mørke,

Et Ord i Sønnens Øre
Han hvisked, værd at høre?« o. s. v.

Den 28de Januar 1848 fremkom Frederik VII med sin Faders Forfatningsudkast, der lod Stænderinstitutionen staa ved Magt i de for Landsdelene særlige Sager, og i de fælles et Rigsraad for Kongeriget og »Hertugdømmerne« varetage Landenes Tarv; et Rigsraad, *hvortil Danske og Tyske skulde sende ligemange Medlemmer, og som skiftevis skulde samles i Kjøbenhavn og i »Hertugdømmerne«*. At dette aldrig kunde tilfredsstille det danske Folk, var jo klart; og da den indrømmede Frihed tilmed

var meget ringe, kan man ikke undre sig over, at der lød Stemmer som (Nr. 4, Side 12):

»Giv os det Hele, ej en ringe Skærv!«

Men den unge Konge var heller ikke selv tilfreds med dette Udkast, og han lagde snart tydeligt og klart for Dagen at han havde forstaaet sin Tid, idet han skænkede sit Folk saa sand og fuld en Frihed, som faa andre Lande kunne opvise.

2, Nr. 7 — Dette Digt blev oplæst for Frederik VII, da nogle danske Kvinder, i Marts 1848, overrakte Kongen et i Dannebrogsfarverne broderet Akselskærf. (Hidtil utrykt. Tittelen Udgiverens.)

3, Nr. 8. — Første Del (I) af denne Cantate er ikke medtaget i denne Samling, da den udelukkende er henvendt til Kong Kristian VIII.

4, Nr. 12. — Tittelen er Udgiverens.

5, Nr. 21. — Der var naturligvis 1849 ikke Tale om at fejre *5te Juni-Festen*, da Folket jo ikke vidste, at denne Dag vilde blive Frihedens Fødselsfest i Danmark, og man altsaa ikke iforvejen havde kunnet berede Festligheder til Dagens Højtideligholdelse. Som C. Ploug sagde den sidste Grundlovsfest, Frederik VII fejrede med sit Folk: »Den Dag lød ikke Mængdens Hurraraab og Jubel, da drønede ikke Kanonernes Torden fra Voldene; — nej, den eneste, der lydelig fejrede Danmarks Frihedsfest, det var Vorherre; *ti han forkyndte med et flammende Lyn og en rullende Torden, at Danmarks Frihedssol var opstanden.*«

6, Nr. 36. — Paa *Kristiansø* havde ingen dansk Konge været siden Kristian V, d. 11te Maj 1687.

7, Nr. 63. — Den Angst og Uro, Folket følte under Ministeriet Ørsted, en Regering, sammensat af Mænd, der — saa syntes man — ved en Række Forfatningsbrud og ved de mest afgjorte Helstatssympathier tilsidst maatte skille Konge og Folk ad, giver sig ogsaa tilkende i de Digte, der frem-

kom til Kongen i den Tid. Naar det saaledes hedder (S. 76):

»Skal *Trædskheds Aand* da Pagtens Runer rygge,
Som Folkets Sjæl til Dannerkongen bandt.
— — — — — — — — — — — — — —
Ak! over Landet har en Sky sig lejret,
Der vil fordunkle Frihedsglædens Sol ...... «

eller (S. 79):

»Hør da ej paa den »*Bolvise*«,
Som med alt sit Pund af Vid,
Bedre brugt. maaske at prise,
Sætter mellem Venner Splid,
Mellem Frænder allernæste,
Rigets Gavn og Folkets Bedste,
Kongen og hans eget Ord!«

eller (S. 81):

»Men naar vi møde Haan og Spot
Af dem, der staa Dig nær, o Drot!
Vi søge Dig! ....«

Men al denne Ængstelse og Uro bryder da ud i stormende Jubel, da Kongen afskedigede dette Ministerium, og Glæden ligesom sprudler frem i H. P. Holst's smukke Digt (S. 82):

»Saa kan da Ordet strømme frit
Og atter til Dig runge!
Saa skal ej mer som før saa tit,
Det *lænkes* paa vor Tunge!
Saa staar Du atter for os glad,
Endnu som før den samme,
Og de, der vilde skilt os ad,
De maa nu staa tilskamme!

Som bekendt blev Ministeriet Ørsted sat under Rigsretstiltale af Folketinget, som det havde haanet, i samme Smag, som Bismarck nu haaner Preussens Repræsentation, men Rigsretten, der er sammensat af otte Medlemmer af Højesteret og otte Landstingsmænd, *frikendte* Ministeriet. Denne Dom meddelte »Fædrelandet« med de Ord: »*Højesteret har frikendt Ministeriet Ørsted, men domfældt sig selv!*«

8, Nr. 61. — Den, der i dette Digt (Vers 3) sigtes til er daværende Udenrigsminister *Scheele* og hans Note af Februar 1857 til den svenske Regering. Kong Oskar havde i en *privat* Haandskrivelse til Kong Frederik VII tilbudt Danmark et Forsvarsforbund. Da Scheele fik denne Haandskrivelse at se, svarede han i en haanlig Note den svenske Regering, at den gjorde bedst i at passe sig selv, og det *uden at en eneste af de øvrige Ministre havde fjærneste Anelse enten om Kong Oskars Skrivelse eller om Scheeles Svar*. Da denne Historie kom frem, indgav alle de øvrige Ministre deres Dimission, hvilket havde til Følge at Scheele fik sin Afsked.

9, Nr. 69. — Under svensk Mægling sluttedes d. 26de August 1848 Vaabenstilstanden i Malmø, der skulde vare til 26de Marts, og opsiges med 5 Ugers Varsel I denne bestemtes, at en Regeringscommission paa 5 Medlemmer, 2 valgte af Kongen af Danmark, 2 af Kongen af Preussen og 1 af bægge Konger i Forening skulde, saalænge Vaabenstilstanden varede, føre Regeringen i Sønderjylland og Holsten. De danske Regeringscommissærer maatte imidlertid opgive ethvert Forsøg paa at arbejde sammen med de tyske Commissærer, som begik det ene Brud paa Vaabenstilstanden efter det andet, og Regeringen, der aldrig blev komplet, var altsaa ulovlig. Desuagtet vedbleve Tyskerne at regere, og med utroligt Taalmod bar hele Danmark, og da navnlig Sønderjylland, denne Anmasselse, denne ulovlige Tilstand. Tværtimod Vaabenstilstandens Betingelser stadfæstede den tyske Del af Commissionen den ene Lov efter den anden, som Oprørsregeringen havde udstædt, og gjorde det i »*Kongen af Danmarks Navn*«. Forgæves nedlagde Kongen sin højtidelige Protest imod denne Færd, og han udstædte da to Proklamationer til Sønderjyderne, som sagde dem, at de ikke maatte lade sig vildlede af Kongens Navn, da han ikke havde noget med Regeringscommissionen at gøre, hvis hele Færd var ulovlig. Altsaa vilde de danske Sønderjyder heller ikke betale denne Skat til en ulovlig Regering, der ligefrem fortsatte Oprøret, og for at faa den indkrævet, maatte Commissionen give sit Paabud Vægt ved blanke Vaaben.

Der blev da udsendt Militær til at besætte Sognene indtil alt var i Orden. Men nu rejste Bønderne sig i Egnen mellem *Ribe* og *Tønder*. *Rejsby* gjorde d. 19de Januar 1849 Begyndelsen, idet man erklærede Soldaterne, at gik de ikke godvillig, vilde man bruge Magt; og dette havde den forønskede Virkning. Bønderne rensede derpaa ligeledes *Brøns*, *Skærebæk*, *Medolden* og *Forballum*, og alle Soldaterne med samt deres Anfører, Ritmester Rumohr, fortrak. Den 20de sloges Generalmarchen i Haderslev, en 6—7 Mil derfra, og Tropperne kom forstærkede tilbage. Hvad man ikke kunde faa i Penge, det skulde nu tages paa anden Maade, og fra Haderslev Amthus udsendte en Hr. Bruhn, i Anledning af Rejsningen d. 19de, et aabent Brev med gode Raad om at betale godvilligt, da man ellers skulde vide at tage sine Forholdsregler. Mærkelig nok er denne Bekendtgørelse paa *Dansk*. Vi skulle her fremføre et Exempel paa Tyskernes Fremfærd, der samtidig viser dansk Kækhed og Troskab hos Sønderjyderne: Den bekendte Bonde Niels Andersen Hansen i Forballum, der kraftig havde vægret sig ved at betale, fik 19 Mands Indkvartering. Han var ikke selv hjemme, men da Soldaterne krævede Fødevarer ind, sagde hans Kone, at dersom de vilde have noget, maatte de tage selv; hun gav dem intet. Da udplyndrede de Huset og toge 3 Heste med sig istedenfor Skatten, idet Lieutenanten gav følgende Kvittering:

»Der unterzeichnete Führer der Executions-Commando bescheinigt dem Nils Andersen Hansen, dasz er demselben, laut Ordre der Birkvogtei zu Lygumkloster, anstat der verweigerten Steuern und Executions-Gebühren, *drei Pferde* abgepfändet hat.

Foorballum d. 21 Jan. 1849.

von Sperling.

Lieutenant II. SchleswigschenJägercorps.«

Saaledes for Tyskerne frem, og det var intet Under, at Taalmodigheden atter forgik Bønderne. Henved 200 Bønder fra Sognene *Hvidding*, *Rejsby*, *Vodder*, *Brøns*, *Skærebæk*, *Medolden* og *Randrup* samlede sig d. 22de Januar udenfor *Brøns*, og her traf de paa et ligesaa stort Antal

tyske Tropper, bestaaende af Dragoner og Jægere under Ritmester Rumohr. To Mænd, af hvilke den ene var Sognefoged *Anders Thomsen*, gik *vaabenløse* og med Hatten i Haanden hen mod Dragonerne for at gøre Rede for, hvorfor de ikke havde betalt Skatterne. Thomsen erklærede tillige, at dersom man godtgjorde dem, at det var deres Pligt, vilde de alle uden videre betale de fordrede Skatter. Og hvad Svar gav Tyskerne, Oprørerne og Oprørernes Haandlangere, denne Mand, der havde vist dem den Tillid, vaabenløs at nærme sig til dem, for at sige, at de skulde faa alt, hvad de *med Rette* kunde fordre? — Vi skulle svare med »Dannevirke«, som indeholder flere Beretninger om denne Begivenhed, og hvoraf denne Fremstilling i det Væsentlige er taget: »*Han blev straks nedhugget, flænget og gennemstukket*«. Den Anden flygtede nu, men blev eftersat af et Par Dragoner og fik et Sabelhug i Hovedet. Dette gik Bønderne for vidt; der faldt fra deres Side et Skud, som fældte en Jæger, og nu begyndte der en morderisk Kamp. Styrken var omtrent ligestor paa bægge Sider; men imedens Soldaterne vare øvede og godt væbnede, vare Bønderne jo kun en uordnet Hob, kun enkelte havde ordentlige Vaaben, en stor Del var uvæbnet og Resten havde Forke, Leer og Pigge. Udfaldet af en saadan Kamp kunde desværre ikke være tvivlsomt. Dragoner og Jægere trængte paa overalt og huggede ned for Fode. Flere Bønder kastede, mod bestemt Løfte om Pardon, deres Vaaben, men desuagtet bleve de uden Naade sønderhuggede af de tyske Soldater, der i det Hele opførte sig snarere som vilde Dyr end som Mennesker. Efter en kort, fortvivlet Kamp laa omtrent 50 dræbte og saarede Bønder paa Valpladsen, 25 bleve fangne, hvoraf 16 saarede. Derimod blev af Militæret kun 1 Dragon og 2 Jægere dræbte. Soldaterne toge omtrent en Snes Geværer og en halv Snes Landser. De tiloversblevne Bønder spredte sig som Avner for Vinden. Nogle bragtes saarede til deres Hjem, Andre, saavel uskadte som saarede, flygtede til Ribe for der at søge Beskyttelse eller for at lægge sig paa Hospitalet. Fra Ribe ankom ogsaa et Par Læger til Brøns. De Fanger, Tyskerne havde gjort, bleve førte til Haderslev, og Dagen efter,

midt i Vinterens Hjærte, paa *aabne* Vogne med lidt Halm i Bunden, førte til Rendsborg. — Efter denne Begivenhed afgik en Deputation, bestaaende af Gaardmændene *Niels Andersen Hansen* og *Jens Janniksen* og Sognefogden *Kloppenborg*, til Kjøbenhavn, for at give Kongen og hans Regering Beretning om det Forefaldne, og for at bede om Beskyttelse og om Vaabenstilstandens Opsigelse. Det varede da heller ikke længe inden den danske Regering opsagde den Vaabenstilstand, af hvis Bestemmelser Tyskerne næsten syntes systematisk at have krænket hver enkelt. Den 21de Februar opsagdes Vaabenstilstanden, der dog atter blev forlænget paa otte Dage. Den 3die April begyndte det andet Felttog.

10, Nr. 96. — — — — — — — — — — — —

— — her i Konstens Helligdom
En Herskerplads blev nylig tom —

Herved sigtes til *Joh. Ludv. Heibergs* Død d. 25de August 1860.

11, Nr. 105. — Ved Kongens Tilbagekomst fra sin Sommerrejse d. 16de August 1861, mødtes han ved Batteriet *Sixtus* af et Dampskib, hvorpaa Communalbestyrelsen og en Sangforening, der afsang nærværende Sang.

12, Nr. 106. — Dette Digt fremkom, da Kongen efter en Rundrejse i Nørre- og Sønderjylland og Fyen, i August 1861 vendte tilbage til sin Hovedstad. Kjøbenhavn gav da Kongen et Fanetog, vel det største han nogensinde har faaet. I selve Toget var omtrent 6000 Mennesker, og da Toget kom til Slotspladsen, var denne saa opfyldt, at en stor Del af det maatte blive udenfor. Slotspladsen, der er 2½ Tønde Land stor, Stranden og de tilstødende Gader vare aldeles opfyldte af Mennesker, Hoved ved Hoved (man anslog deres Tal til henved 35,000), der hilsede Kongen med umaadelig Jubel da han traadte frem paa Altanen og henvendte følgende Ord til sit Folk:

»Det er tretten Aar siden jeg første Gang stod her som Konge og modtog mit Folks hjærtelige Hilsen. Det har glædet og glæder mig usigeligt, at dets Kærlighed

til mig har bevaret sig i den lange Tid, vi har været sammen. Modtag derfor min hjærtelige Tak! Gid al Lykke og Velsignelse følge mit elskede Folk! Jeg udtaler dette Ønske af et oprigtigt Hjærte. Gud være med Jer alle!«

I Digtets andet Vers sigtes til det Besøg, Sønderjyderne kort iforvejen havde aflagt i Kjøbenhavn, et Besøg, som desværre paa Grund af vore forviklede politiske Forholde ikke siden er blevet gentaget.

Efterskrift.

Idet denne Samling Digte til *Kong Frederik den Syvende* overgives til Offentligheden, troer Udg. at burde gøre Rede for, hvorledes den er fremkommet og efter hvad Plan han er gaaet frem. — Det var først Ottendedagen efter Kongens Død, Tanken om et saadant Arbejde opstod hos mig, og jeg maatte begynde aldeles uden Forarbejder. Efter at have henvendt mig til Ejeren af »Den Gyldendalske Boghandel«, *Cancelliraad Fr. Hegel*, og meddelt ham min Plan, var han straks villig til at overtage Forlaget og tilbød endogsaa uden Opfordring *at lade Nettoindtægten tilflyde den eventuelle Comite for Oprettelsen af et Mindesmærke for Kong Frederik den Syvende.*

Den 24de og 25de November indrykkedes i »Fædrelandet«, »Berlingske Tidende« og »Dagbladet« en Meddelelse om, at en saadan Digtsamling vilde udkomme, og derfra gik Avertissementet over i flere Provindsblade. I Meddelelsen udgik tillige en Opfordring til Forfattere om at indsende de Digte, de maatte ønske optagne. Men af Digtere med noget Navn har kun *en eneste* indsendt Bidrag, og dette beløb sig til *to* Digte.

Udgiveren var altsaa henvist til at stole paa egne Kræfter og søge efter der, hvor man nærmest maatte vente at finde Bidrag. Saaledes ere de større Blade for Tidsrummet 1848—1863 gennemgaaede, ligeledes enkelte Tidsskrifter og Bøger, og Udg. har dertil været saa heldig at komme i Besiddelse af en stor Del særskilt trykte Digte. Endelig er ogsaa en ikke ringe Mængde Digte indsendte, dels af Forfatterne selv, dels af Andre, der havde Interesse for Sagen. Antallet af Digte beløb sig ved Trykningens Begyndelse til henimod 400 og siden

ere flere komne til; men af denne store Mængde vare kun 170 af en saadan Beskaffenhed, at Udg. troede at burde optage dem i Samlingen. Men desuden har Udg. forbigaaet en stor Del af de Digte han er truffet paa baade i Bladene og særskilt trykte. —

Planen gik ud paa at tilvejebringe en muligst fuldstændig Samling af de bedste Digte til og om Kong Frederik den Syvende, fremkomne gennem hans Regeringstid og ved hans Død. Disse Digte samlede sig naturligt i to Hovedgrupper: I, Digte fra Kongens Regeringstid, og II, Digte ved Kongens Død. Dertil kommer endvidere et *Tillæg* af norske og svenske Digte, men dette indeholder dog kun, hvad der tilfældigt er kommen Udg. ihænde, da han ikke har troet at burde holde Bogen længere tilbage for at gennemgaa de svenske og norske Blade.

Samlingen er saa vidt muligt ordnet chronologisk og kun meget faa Brud paa denne Orden ere gjorte; saaledes er T. Smiths Digt: »I Fugle smaa paa Kviste« sat foran Pouline Worms: »Kong Fredrik! Dig Dit Folk sin Hilsen bringer«, skønt det første fremkom et Par Dage senere end det sidste; men da det for en stor Del er henvendt til Kristian VIII og Tidsforskellen er saa ringe, mente Udg., at dette naturligst maatte gaa forud. Det største Brud er dog begaaet med E. Lembckes Digt: »Kongen raader for Danmarks Rige«, der slutter I, altsaa staaer under 1863, skjønt det *fremkom d. 30te Marts 1860 ved Festmaaltidet i Haderslev for det danske Mindretal i den Slesvigske Stænderforsamling.* Det forekom imidlertid Udg. at være et meget smukt og passende Slutningsdigt for denne Afdeling, og han tog da ikke i Betænkning at give det denne, om end urette, Plads. I II ere Digtene ordnede, ikke efter den Tid, de ere fremkomne, men efter Begivenhedernes Gang: Kongens Død, hans Overførelse fra Sønderjylland til Kjøbenhavn, hans Udførelse fra Kjøbenhavn til Roskilde o. s. v. og Samlingen er sluttet med Fr. Paludan-Müllers Digt: »Det gaar mod Vintertide, — dog der høres«, da det, som en Henvendelse og Trøst til det danske Folk i Anledning af det for os saa smærtelige Tab, forekom Udg. bedst at egne sig til Slutningsdigt i denne Afdeling.

Da denne Samling jo slet ikke har noget politisk Præg, men kun skal staa for Nutid og Eftertid *som en samlet Ud-*

talelse af det danske Folk om dets danske, folkelige og frisindede Konge, i hvem Folket:

» — — — *sit eget Billed*
Saa paa den gamle Trone stillet,«

har Udg. ikke troet at burde nægte et ellers godt Digt Plads i denne Bog, fordi det udtalte Anskuelser, som han ikke selv med Sandhed kunde gentage. Der er altsaa kun taget æstetiske og aldeles ikke politiske Hensyn.

Dog maa naturligvis Maalestokken for Digtenes Bedømmelse i en Samling som nærværende for en stor Del være en ganske anden end for Digtene f. Ex. i en poetisk Læsebog, hvor Materialet er uendelig rigere, og Valget altsaa langt friere end her, hvor der maatte vælges inden snævrere Grændser, og hvor desuden ogsaa Hensyn til vigtigere Begivenheder gjorde sig gældende og fordrede Optagelsen af ellers maaske mindre gode Digte, der dog, fordi de berørte disse, ikke godt kunde forbigaaes.

I et chronologisk Register vil man finde Opgivelse af, hvorfra Digtene ere tagne, samt ved hvert Digt Forfatterens Navn, saavidt dette kendes.

Mulige Uoverensstemmelser i Retskrivningen maa undskyldes dermed, at der forelaa en saa broget Mængde af forskellige Skrivemaader, at det har været meget vanskeligt at bringe dem under ensartet Form, saameget mere, som Udg. ikke har fulgt sin egen, men saavidt muligt den almindelige Retskrivning.

Det har i denne bevægede Tid ikke været Udg. muligt at finde videre Hjælp i Raad og Daad af saadanne Mænd, hos hvem *virkelig* Hjælp var at finde. Skulde derfor enkelte Digte, der egnede sig til Optagelse, være undgaaet hans Opmærksomhed, da maa det tjene ham til Undskyldning, at han har været fuldstændig ene om at samle og saa godt som ene om at vælge, og dette sidste maa da tillige tjene til Undskyldning, om man skulde finde Valget noget ensidigt.

Om Udg. nu har været heldig i at finde og fremdrage og i at vælge, det maa Læseren bedømme. Han veed kun, at han har arbejdet med levende Kærlighed til og Interesse for Sagen, og hverken har sparet Tid eller Flid ved dette

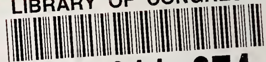
Arbejde, der maaske har været mindre let, end Mange antage.

Sluttelig opfordres Alle, men da navnlig de ærede Forfattere, af hvem Digte ere optagne, til, *hvis de skulde blive opmærksomme paa Trykfeil, da at meddele Udg. disse;* samt Alle, der maatte være i Besiddelse af Digte, der ikke findes i denne Samling, til at tilstille Udg. disse, med Opgivelse af, naar og hvor de ere fremkomne, for at, dersom det skulde falde i denne Bogs Lod at se et andet Oplag, dette da kunde blive fuldstændigere og bedre.

Frederiksberg-Allee, Februar 1864.

Udg.

LIBRARY OF CONGRESS
0 022 011 874 5
